MUSLIMANSKI ČASOPIS BROJ 10 DŽUMADELAHIRE 1434 H.G. / MAJ 2013

EL-DŽIHAD

ZNANJE JE DA SE PO NJEMU RADI

SADRŽAJ

BROJ 10

Onima koji nemogu razumijeti kakve veze sa revolucijama i zaslugama za pomaganje islama ima Usama bin Ladin

Riječ Urednika

E.Z.BL

Bismillah!
'Elhamdulillah!

Muslimansko proljeće po imenu El-Kaida

Jedan od argumenata koji iznose protivnici El-Kaide, jeste da se "arapsko (nacionalizam) proljeće" - kako to oni stalno govore, desilo bez El-Kaide i da El-Kaida tj. džihad nije relevantna u svemu tome. Ovo isto govore i glavešine kufra, tiranije i nepravde pokušavajući tako da argumentuju da tiranija u muslimanskom svijetu ima alternativu tj. da ima kufrokratiju pored El-Kaide tj. pored Allahovog zakona, ali baš ovako svjesno ili nesvjesno glavešine kufra priznaju da su oni podržali ove revolucije samo da bi kontrirali El-Kaidi i zaustavili El-Kaidino napredovanje i popularnost među muslimanima, a ne da bi od srca pomogli muslimanskom narodu da se oslobodi od tiranina, jer svako zna da su ove ubice muslimana u muslimanskom svijetu postavljene na vlast upravo od Amerike i Zapada da bi služili njihovim interesima. Pa kako onda da Amerika i Zapad odjednom preko noći postadoše spasitelji muslimana, a El-Kaida postade ubica muslimana?! El-Kaida je relevantna u svakom pogledu revolucija, jer bila je prije revolucija, za vrijeme revolucija i nakon revolucija je opet tu. El-Kaida je dio muslimanskog ummeta i zato opstaje. Rekao je zadnji Allahov Poslanik Muhammed, sallallahu alejhi we sellem: ***"U mom ummetu će uvijek postojati skupina koja će se boriti na istini. Biće iznad onih koji im se suprotstavljaju sve dok se zadnji od njih ne bude borio protiv Dedždžala."*** (Bilježi Ebu Dawud od Imrana ibn Husejna)

Neki statistički podaci

Zogby International je 2004 uradio anketu, 18% stanovnika Ujedinjenih Arapskih Emirata izabralo je Usamu bin Ladina za njihovog najuzornijeg svjetskog lidera. Niko nije bio na prvom mjestu sa 22%. El-Džeziira, arapska anketa u kojoj je učestovalo 41 260 učesnika u Septembru 2006 pronašla je da ga (Usamu) podržava ogromnih 49.9% arapskih muslimana. (Ovo i pored terora tagutskih režima, a zamislite da je prava sloboda)

Usama bin Ladin je također bio podržan od vrhovnog autoriteta starijih učenjaka na arapskom poluotoku. Mnogi od njih složili su se sa Usamom bin Ladinom u vezi izbacivanja Američkih trupa sa arapskom poluotoku. One koji su to uradili, porodica El-Saud je raspustila.

Jedan od VELIKIH UČENJAK javno daje prisegu Usami

Suleiman Ebu Ghaith je muslimanski učenjak iz Kuvajta koji se pojavio na video kaseti emitovanoj na El-Džeziri kao glasnogovornik Usame bin Ladena, optužen za terorizam samo zato sto hoće da Islam ponovo zaživi i izvan džamija. Abu Ghaith je nekada predvodio ljude u namzu u ovoj džamiji, govoreći otvoreno protiv alkohola, diskoteka i Američke politike na Srednjem Istoku.

"Pogledaj gdje svi nestadoše" reče Faris Zaid koji je ušao u džamiju da klanja jedne noći. ***"Prije nekoliko godina, oni su se gurali ovde za mjesto kako bi slušali Sulaimana Ebu Ghaitha. A sada se pretvaraju kao da nikada nisu ni čuli o njemu".*** Tagut u Kuvajtu je naravno bio zaprepašćen sa pojavom jednoga od "njihovih" kao desne ruke Šejha Usame bin Ladina. Samo nekolica ljudi je mislila da će on primjeniti njegov žar u akciju.

Fethi Jekin, kojeg web stranica islamonline opisuje kao istaknutog i jako dobrog učenjaka sa Ph.D.-om iz arapskih i islamskih nauka. U televizijskom intervju emitovanom od El-Džeziire (16 Mart, 2007) on je opisao Usamu bin Ladina kao ***"čovjek prema mome srcu"*** i rekao da nema ništa loše u napadima 9/11 i da on nije žalostan niti tužan radi toga.

2007, Vijeće Uleme Pakistana (najveće takve vrste u zemlji sa

2000 učenjaka)

nagradilo ga je sa titulom Sejfullah (Allahova sablja), njihovo najveća priznanje.

Izajava Vijeća Rukovodstva Islamskog Emirata Afganistana u vezi šehadeta **velikog šehida šejha Usame bin Ladina** (Petak, 2 Džemadel Ahir 1432 h.g. – Petak, 6 Maj 2011

"Islamski Emirat afganistana šalje njegovu duboko žaljenje porodici šehida, njegovim slijedbenicima i ratnicima mudžahidima na putu Istine i islamskom ummetu povodom ove velike tragedije."

"Nova teorija koju je organizacija El-Kaida donijela sa sobom, jeste da se konfrontacija sa centralnim državama ne može izbjeći, uključujući Sjedinjene Države i Zapadnu Evropu, i da jedini način njihovom suprotstavljanju - prema teoriji El-Kaide - jeste da se rat iz vanjskih država prebaci u centralne države, i u tom slučaju, šteta i posljedice ove štete desiće se u centralnim državama.

Dr. Abdullah El-Nefisi

Priča nije nekontrolisano nasilje kako to medije mnogih država prikazuju. Ne, ne, nikako, postoji teorija, da je imperativ prebaciti borbu iz vanjskih država u centralne države da bi centralne držve snosile posljedice ove konfrontacije umjesto nas koji podnosimo njihove ratove u našim zemljama. Tada, i samo tada, će centralne države pogledati na vanjske države i započeti da riješavaju stvari na mirniji i mnogo pravedniji način što će ih motivisati na pregovaranje i obostrano razumijevanje sa vanjskim državama." Dr. Abdulah El-Nefisi, 2006

I na početku i na kraju hvala neka je Allahu.

Riječ Urednika

POSLUŠAJ ISLAMSKI SVIJET

Danas mi nemamo vremena za igru, Amerika je zakoračila na kopno. Oni su poveli jasnu borbu protiv nas na što ulemaa (učeni) kažu: "Svaki put kada neprijatelj napadne muslimansku zemlju, džihad postane obaveza za stanovnike, ocu netreba dozvola sina i sinu netreba dozvola oca, i ženi netreba dozvola muža." **"Krećite u boj, bili slabi ili snažni." "Borite se (džihad) vašim imetkom i životima." Nema vremena za šalu, o omladino, o sinovi Halida, Omera i Sa'ada ibn abi Wekasa.** Bilo kako, ja vas podsjećam na fetwu od ulemee i to potvrđujem. **Džihad je sada fardu 'ajn. Prihvatili vi to ili ne.** Drugačije mi griješimo, ako ne to, onda barem priznajte da ne izvršavate vadžib. Mi treba da šutimo, negovorite: "Nema džihada, džihad je terorizam i mudžahidi donose probleme." Ja se barem stidim i priznajem moje nedostatke. Molim Allaha da mi se smiluje. Džihad je danas vadžib za svakog sposobnog muslimana, ja ne kažem nesposobnog. Sve dok je rat direktan i Amerika je u zemlji.

Šejh Awadh Benedždžaar

Kada su se ovi sukobi Allahovom milošću desili, krstaši su jasno dali do znanja da oni neće napustiti arapski Poluotok, ni njegov sjever ni njegov jug, u ovom ratu. I hvala Allahu da je bila ulemaa koja je dala fetwu ranije. Fetwa za odbranu islama i muslimana koja glasi: **"Ako Amerika uđe na arapski poluotok sa njenom vojskom, džihad postaje vadžib (obavezan) da se izbaci neprijatelj koji je unutra."** Ovo je Allahova milost, fetwa je zabilježena sa njihovim potpisima. Muslimani su obavezni da primjene fetwu.

Šejh Se'iid eš-Šehri

Ja pozivam sve muslimane da podrže i pomognu mudžahide sa njihovim životima. Ako ne tako, onda sa njihovim imetkom. A ako ne možete uraditi ni to, **onda barem govorite dobro o mudžahidima.**

Muhammed Bilal (Allah ga primio)
Mudžahid koji je izveo šehidsku akciju protiv okupatora u oblasti Fakiiren, opština Sabarijo, Host.

VLADI I OBAVJEŠTAJNIM SLUŽBAMA
Mi smo vjernici i mudžahidi, i naš rat protiv vas je na osnovu vjerovanja, i kao takav će i nastaviti. Vi ste više puta prevarili muslimanske mase, ponekad predstavljajući demokratiju kao pravedni sistem vlasti a drugim prilikama varajući ih tako što mješate vjeru sa demokratijom. Ali ako neki pravi vjernik ustane protiv vas, vi protiv njih razvežete talas barbarizma, kao što ste to uradili sa akcijama u plemenskim oblastima, Lal mesdžidu, Swatu, Baniru i Abottabadu. Vi ste odgovorni za krvoproliće nevinih civila u Afganistanu i za izručivanje Arapa, Uzbeka i drugih mudžahida u ruke nevjernika samo zato da bi mogli udovoljiti njihovim liderima. Da bi služili interesima Amerike i nevjernika, vi ste upropastili vaše živote u Pešawaru, Weziristanu, Swatu i mnogim drugim mjestima. Naš rat protiv vas će se nastaviti i uskoro ćete vi biti poniženi i osramoćeni na ovom svjetu, a i nevjerstvo će vam također okrenuti leđa. Jer oni su vas iskoristili i više ne vide da je u vama preostala bilo kakva snaga. Mi, islamski mudžahidi, nastavićemo ovaj rat u duhu naše vjere i hrabrosti, i Allahovom milošću i dobrotom, i niko od nas nemože uzeti ovo oružije.

Hakimullah Mahsud
Vođa Pokreta Studenata Pakistana

Obama, SVI SMO MI USAMA!

Raditi na tome da trud i napori od reformatora među daijama i mudžahidima širom svijeta ne budu iznevjereni od nas, naročito u ovoj osjetljivoj fazi kada se stvari okreću u korist muslimanskog ummeta, jer mi smo svijesni važnosti ratišta u Sahari u odbijanju agresije na muslimane, ometanja neprijateljskih planova židova i kršćana sa svim našim snagama tako da se ovi iskreni napori spoje i povrate ispravni hilafet na poslaničkoj metodologiji koji ujedinjava islamski ummet na riječima Allahove jednoće.

Sanda Ould Bouamama
Medijski Predstavnik Ensarija Dina

Onaj ko danas prati savremeni krstaški rat shvata da se on razlikuje od mjesta do mjesta prema ciljevima koji se očekuju od njega, i radi važnosti Velike Sahare, jedan od velikih ciljeva rata je i pronalaženje čvrstog tla za sile globalnog nevjerstva u ovom osjetljivom regionu...Kao što se zna, organizacija El-Kaida je međunarodna organizacija koja ima jasno zacrtanu strategiju u okviru naše borbe sa neprijateljima muslimanskog ummeta, od krstaša, židova i drugih i ta strategija se zasniva na usmjeravanju naših vojnih akcija protiv glavešine globalnog nevjerstva Amerike i njenih saveznika...**a svako zna da je naše neslaganje sa vladajućim režimima, akidetsko i šerijatsko neslaganje, a ne borba za vlašću, niti borba radi bilo koje dunjalučke stvari,** pošto je svaki režim koji prihvati implementaciju Allahovog zakona i čuva njegove granice prihvaćen od nas i mi smo spremni da budemo njegovi odani vojnici.

Jahja Ebu Humam novi Emir AKIM-a u Velikoj Sahari

Vidite braćo i sestre, nije radi našeg znanja ili dobrih djela da smo mi u ovoj zemlji, i da smo učinili hidžru, već je to radije čisto radi Allahove milosti i Njegovog teufika da nam je On omogućio da učinimo hidžru i dozvolio nam da učestvujemo u džihadu na Allahovom putu. **Koliko mnogo ima onih koji tvrde da znaju ili nose odjeću znanja, pa ipak ne učestvuju u džihadu niti učine hidžru na Allahovom putu.**

Ebu Ahmed Amerikanac

Vlada iz Kenije je napala islamske administracije u okolini Sjeverno-Istočnih predjela, dok je vrlo dobro poznata činjenica da su u vrijeme napada islamske administracije prednjačile na polju reda i mira i ekonomskog razvitka, toliko da se pozitivni uticaj osjećao u mnogim oblastima čak i na teritoriji Kenije. Pljačka se značajno smanjila, porast poslovanja među oblastima se povećao i veliki poplava izbjeglica u Keniju doživila je dramastičan opad. I ne samo to, mnoge izbjeglice su se čak vratile nazad među islamske administracije da bi uživali u životu pod islamskim zakonom živeći u sigurnosti i vodeći dostojanstven život.

21 Rabi-ul-Ahir 143 h.g. (03.03.2013)
Ebu Zubejr, Emir Pokreta Omladine Mudžahida u Somaliji – Poruka javnosti u Keniji

"Dođite u zemlju džihada. **Dođite u zemlju koja proizvodi muškarčine, a napustite zemlje u kojima su ljudi kao žene...** Nema dobra u životu kada sa nama vladaju obožavaoci krsta, **zato ja pozivam moju braću da dođu u zemlju Somaliju.**"

Ebu Halid iz Kenije

"Nećemo okrenuti leđa inšaAllah i nećmo ostaviti sablju sve dok Istina ne zavlada."

Ebu Sejf iz Kenije

VEZA IZMEĐU
ALLAHOVOG ZAKONA I ALLAHOVE JEDNOĆE

لا إله إلا الله محمد رسول الله

Ebu Hamza El-Misri

Kada pogledamo na Kur`anski tekst lako se da razumijeti da su Allahova Jednoća i upotreba Allahovog Zakona povezani. Mi smo pojavu ovog razumijevanja već mogli primjetiti u ranijem poglavlju. Prema šerijatskom izražavanju razumije se da je suprotnost Allahovoj Jednoći - mnogoboštvo, pa bi protivljenje Allahovoj Jednoći i vrijeđanje toga značilo da onaj koji uradi takvo djelo postaje mnogobožac. Isto tako, pokornost i poslušnost su također dio Allahove Jednoće, pa bi svako ko bi poslušao druge pored Allaha, slavljenog i uzvišenog, u vezi određivanja halala i harama, bio kriv za poslušnost drugim umjesto Allahu, slavljenom i uzvišenom, što je također mnogoboštvo.

Ovako mi razumijevamo slijdeći ajet:

"Pa ako biste im se pokorili, i vi biste, sigurno mnogobošci postali." (Časni Kur`an, poglavlje Stoka, ajet 121)

El- Hafiz ibn Kesir, Allah mu se smilovo, objašnjava ovaj ajet:

"Ako ti ostaviš Allahov, svemoćan i veličanstven je On, Ustav i Njegov zakon radi bilo čije izjave, ovo je stvarno mnogoboštvo. Jer Allah, svemoćni i veličanstveni, kaže: "Oni, pored Allaha, gospodarima smatraju svećenike svoje i monahe svoje." Imam Tirmizi, Allah mu se smilovo, protefsirio je ovaj ajet objašnjavajući ga sa događajem Adi ibn ebi Hātima u kojem je on rekao za ovaj ajet: "O Allahov Poslaniče, oni ih (rabine i sveštenike) nisu obožavali." Na to je on, neka su Allahova milost i mir na njega, rekao: "Oni to svakako jesu. Oni (rabini i sveštenici) su njima određivali halal i haram, i oni su im se (u tome) pokoravali. Ovako su ih oni obožavali." (Tefsir El-Ku'ran El'Azim, Tom 2, vidi tefsir ovoga ajeta.)

Kada je spomenuo ovaj ajet, šejh Muhammed el-Emin eš-Šankiti, Allah mu se smilovo, dao je slijedeći komentar na to: *"Sa ovim je jasno rečeno da su oni pagani radi njihove pokornosti njima (zakonodavcima), i ovog (njihovog) pridruživanja drugova u pokornosti (ta`aa), i (njihovog) slijeđenja (ljudskog) zakonodavstva koje kontradiktuje i protivi se onome što je Allah, svemoćni i veličanstveni, propisao i koje (zakonodavstvo) je skrojeno za obožavanje šejtana."* (Adwaa' ulBejaan Tefsir Kur'an bil-Kur'an, Tom 4, strana 65.)

Ovaj ajet zajedno sa 31 ajetom iz sure Pokajanje stvarno služi kao primjer užeta (držanja) za širk u pokornosti kao što smo iznad rekli. Ono što ovaj ajet čini tako važnim jeste to da su pokornost i vjerovanje blisko povezani. I radi ovoga Allah, slavljeni i uzvišeni, poništava vjerovanje ne samo onih koji donose zakone, već i onih koji dobrovoljno slijede (ove lažne) zakonodavce u velikom mnogoboštvu.

Imam el-Kastelani, Allah mu se smilovo, razjašnjava neke od razloga za objavu ovog ajeta: *"To ustvari nije ono u šta ti vjeruješ, to je ono što ti imaš prema tvome srcu. (To nije) prema onome šta ti vjeruješ o ajetima ili ne, a da to ne primjeniš i nepokoriš se upravljanju. Znak tvog vjerovanja je da slijediš i da se predaš, jer drugačije to nije pokornost."* (Iršeed-us-Seri, Tom 1, strana 82.)

Šejh ul-Islam ibn Tejmija, Allah mu se smilovo, objasnio je zašto je toliko važno da se čak ni ne pokorava zakonodavcima, a kamoli da se približava propisivanju zakona: *"Poznato je da je vjerovanje prihvatanje. Ikraar (uspostavljanje principa) jeste nešto u šta ti vjeruješ sa naredbom i radom srca, a što je pokornost. Ovo znači vjerovati u ono što je Poslanik, neka je Allahova milost i mir na njega, dostavio i slijediti njega, neka je Allahova milost i mir na njega, u svemu što je naredio. Ljudi treba, da kada prihvate Allaha, svemoćnog i veličanstvenog, rade što je više moguće, što znači da oni veličaju Allaha, svemoćnog i veličanstvenog, i obožavaju Njega, svemoćnog i veličanstvenog. A kufr znači ne-vjerovanje, ne-praktikovanje i ne-slijeđenje, bilo da je to odricanje, oholost, poricanje ili okretanje. Sve što ne dođe u srce, bilo da je to u vjerovanju ili slijeđenju, to je kufr."* (Al-Imaan Al-Awaat, strana 80-181.)

Šejh ibn Kajjim el-Dževzi, Allah mu se smilovo, informiše nas da imaan (vjerovanje) nije samo baziran na vjerovanju, već da je to rad koji to (vjerovanje) prati, što se bazira na pokornosti: *«Imaan (vjerovanje) nije samo ono šta ti vjeruješ u srcu, to je vjerovanje koje mora imati slijeđenje i pokornost. Hidaaja (uputa) nije to da ti znaš istinu, već da znaš istinu i da je slijediš. «Ali Hidaaja (uputa) i Tasdiq (iskrenost i pouzdanost u vijestima) bilo kako, znači da poznaješ to i da radiš prema tome. Čak i ako neko od ljudi naziva znanje Hidaajom, to (znanje) nije stvarna Hidaaja koja čini nekoga upućenim. I također kada se radi o vjerovanju u stvarima (vijestima), to nije vjerovanje koje uključuje imaan."* (Kitaab us-Salah, volumen 9, strana 20.)

"A ako se u nečemu ne slažete, obratite se Allahu i Poslaniku, ako vjerujete u Allaha i u onaj svijet; to vam je bolje i za vas rješenje ljepše." (Časni Kur`an, Poglavlje Žene, ajet 59.)

El Allamah Ibn Kesir, Allah mu se smilovo, u tefsiru ovog ajeta (kaže): *"Ovo je naredba od Allaha, slavljenog i uzvišenog, da sve (ono) o čemu se mi prepiremo, mi (to) treba da vratimo nazad da se pronađe original i ovo je od korjena ili ogranaka vjere. To mora biti vraćeno nazad Allahu, svemoćnom i veličanstvenom, i Njegovoj knjizi i sunnetu. Kao što Allah kaže u drugom ajetu, «Ako se u nečemu ne slažete, vratite to nazad i obratite se Allahu i Njegovom Poslaniku. «Sve ono o čemu su Kur'an i Sunnet donijeli odluku i posvjedočili to, takva stvar je haqq (istina). Šta onda ima poslije istine osim zablude? Onda ajet nastavlja, «Ako vjerujete u Allaha i onaj svijet. Vratite nazad sav ovaj džahilijet i prepiranje Kur'anu i sunnetu ako vjerujete u Allaha. Ovo je dokaz da oni koji u njihovim raspravama ne vladaju sa Kur'anom i sunnetom ne vjeruju u Njega i u onaj svijet».* (Tefsir El-Ku'ran El'Azim, Tom 1, strana 518.)

Zato je pokornost prema Allahu, slavljenom i uzvišenom, vrhovna, da se ne bi prelazile božanske propisane granice i da se ne bi vrijeđala svetost naredbi pod koje je Allah, slavljeni i uzvišeni, stavio čitav ovaj kosmos sa Njegovom snagom. Ako mi želimo da steknemo milost i oprost Allaha, slavan i uzvišen je On, mi moramo prvo postaviti na čelo ispravnog vladara utemeljenog na principima Kur'ana i sunneta. Mi onda moramo da se pokoravamo tome vladaru sve dok je on pokoran Allahu, slavljenom i uzvišenom. Ako bi taj vladar pokušao, bilo kako, da se izvuče ili da odbije da se pokori Allahu, slavljenom i uzvišenom, mi se njemu više ne moramo pokoravati u njegovim stvarima, jer bi ovo konstituisalo nepokornost Allahu, slavljenom i uzvišenom, i odvelo u propast.[1]

"pa ako biste im se pokorili, i vi biste, sigurno mnogobošci postali." (Kur`an, poglavlje Stoka, ajet 121)

[1] *Iz knjige Allahova Vlast na Zemlji. Preveo Ebu Zerr' El-Banjaluki*

Ibn Tejmijje Allah mu se smilovo **je rekao:**

«Većina

Poslanikovih ﷺ hadisa bila je o

namazu

i

džihadu.»
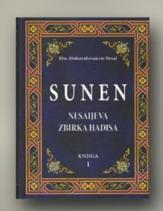
El-Fetawa 1/171

1

Šejh Usama bin Laden (Allah ga zaštitio): “*Ummet u našem vremenu je izgubljen i razjedinjen. Prošlo je 10 godina otkako je Amerika unišla u Zemlju Dva Sveta Mjesta. I više od 7 decenija je prošlo od pada mjesta Noćnog Putovanja našeg poslanika, neka su mir i spas na njega.*”

Pozivi Mudžahida i Šejha Ebu Abdullaha Usame bin Ladina probudili su svijest kod islamske omladine u pogledu njihovih trenutnih problema i opljačkanih svetih mjesta, i probudili su u njihovim dušama duh žrtvovanja, otpora i ljubavi prema pogibiji na Allahovom putu. A među pobožnom grupom koja se odazvala Allahovom naređenju i naređenju Njegovog poslanika, bili su i heroji iz napada na Menhetn, koji su sa njihovom krvlju zapisali najbolje stranice moderne istorije, nakon 7 decenija sramnog ponižavanja ummeta počevši od osnivanja države Izrael i sa njenom okupacijom Svete Zemlje u saradnji sa odpadničkim arapkim vladama na čelu sa saudijskim režimom koji je odigrao značajnu ulogu u uspostavljanju ovoga Cionističkog entiteta. 14-og Maja 1948, poslije isteka roka britanskog mandat, cionist Ben Gurijon objavio je uspostavljanje Židovske države u Palestini.

Ben Gurijon: “*Danas ističe britanski mandat u zemlji Izrael. Mi objavljujemo uspostavljanje židovske države u zemlji Izrael po imenu država Izrael.*”

I nakon ove opake deklaracije, započele su operacije protjeravanja i raseljavanja nemoćnog naroda Palestine. Razaranje i šteta od židovske okupacije blagoslovljene zemlje bila je ogromna i raznolika, i Židovi se nisu s time zadovoljili - ne, oni su provalili u mesdžid el-Aksa i zapalili ga, i uništili su na desetine komšiluka i naselja koja su ga okruživala, uključujuči tu i džamije i islamske škole. Ludovita agresija na našu braću u Palestini nastavila se decenijama sve do dan danas, ostavljajući na hiljade ubijenih, povrijeđenih i raseljenih na oči čitavog svijeta i u sjenci šutnje i izdaje koja nagriza ranjeni islamski ummet.

Hamza el-Gamidi, (Allah mu se smilovo), jedan od šehida iz napada na Menhetn: “*A ranjenom Ummetu, kažem: kunem se Onim koji je stvorio svemir iz ničega da ako se zadovoljimo sa poniženjem i ako budemo tražili udobnost, koraci neprijatelja će se protezati od Jerusalema do Mekke i onda će svako žaliti na dan kada žaljenje neće biti od koristi.*”

I koraci neprijatelja su se protegli od Jerusalema do Mekke jer se saudijski režim nije zadovoljio samo sa njegovom izdajom ummeta i odgovornošću za gubitak mesdžida el-Aksa. Ne, već je učinio da ummet trpi gubitak najsvetijih mjesta, dozvolivši da Zemlja Dva Sveta Mjesta bude pregažena od krstaške vojske.

Šejh Usama bin Laden (Allah ga zaštitio): “*Zemlja je okupirana u svakom smislu te riječi. Oni uzimaju naftu u zadnjih deset godina u prosjeku od 9 dolara po buretu. A bure se pročišćeno prodaje u Evropi za 230 dolara, dok od nas uzimaju za 9 dolara. I od ovih 9 dolara odbijaju se troškovi za rad, ekstrakciju i održavanje. Ništa ne ostaje. A za ostatak: Amerikanci donesu njihov stari, zahrđali avion i kažu,”Hej ti, Fahd! Kupi ovih 70 aviona po toj i toj cjeni.” A on kaže, “Ma samo recite, i da mi dugo poživite.*”

Ova ludovita okupacija nije skrivena od onoga koji posmatra i sagleda...vojske krstaškog trojstva odmaraju se u zemlji Muhammeda, mir i spas neka su na njega, dolazeći i odlazeći kada hoće i bez ikakvog nadgledanja, a sve pod izgovorom da je brane i čuvaju, a koji je slab izgovor i na koji je brat Ahmed Abdul Sitar, saradnik Šejha Omera Abdul Rahmana, Allah ga oslobodio, dao odgovor.

- Ahmed Abdul Sitar, (Allah ga oslobodio): “*Narod, posebno u arapskom i islamskom svijetu, gleda na vas isto kao što gleda i na britanske i francuske okupatorske sile.*”
- Američki novinar: “*Kako možeš to reći? Mi smo poslali našu vojsku da vas brani.*”
- Ahmed Abdul Sitar, (Allah ga oslobodio): “*Dobro, mi to puno cjenimo (smijeh).Vi ste poslali vojsku da nas brani. Niko nije tražio da Američka vojska tamo ode. Vi ste tamo otišli da zaštitite vaše lične interese. Vi ste tamo da zaštitite neke korumpirane režime koji rade protiv njihovog vlastitog naroda. Zato mi nemoj govoriti da ste otišli da branite narod. Vaša politika u ovoj oblasti nema ništa i nikakve veze sa narodom.*”

Zločinci iz cionističko/krstaškog pakta nisu stali smatrajući zakonitim naša najsvetija mjesta, Dva časna Mesdžida i svetu Kuću. Ne, stvar je otišla dalje od toga. Vojske nevjerstva i ateizma napale su muslimanske zemlje od Istoka do Zapada. Ovdje u Iraku, Kašmiru i Čečeniji, svetinje su postale žrtva njihove izdajničke vojske tako da je džihad postao pojedinačna obaveza za svakog muslimana, kao što je potvrđeno od učenih, između predhodnika i nasljednika.

Šejh Abdullah Azzam, (Allah mu se smilovo): “*Vidjeli smo da četvorica pravnika, a također i učenjaci, komentatori i prenosioci hadisa, u situaciji kao što je u Afganistanu i Palestini, svi su presudili da džihad postaje pojedinačna obaveza: ako neprijatelj uniđe u muslimansku zemlju toliko koliko je pedalj – džihad postaje individualna dužnost svakog muslimana, muškarca i žene, na toj teritoriji, i sin kreće bez dozvole oca, i rob bez dozvole vlasnika, i dužnik bez dozvole povjeritelja. A ako su ljudi iz te oblasti nesposobni, nemarni, lijeni ili obuzdani, pojedinačna obaveza se proširuje u obliku kruženja da bi uključila ljude najbliže njima. A ako su i oni također nemarni, lijeni ili obuzdani itd., onda sve dok čitava zemlja ne bude uključena u pojedinačnu obavezu, kao što je izjavio ibn Abidin u njegovoj Hašiji (Rad al-Muhtar ala al-Dur al-Mukhtar: Sharh Tanwir al-Absaar), ibn Nudžejm u al-Bahr al-Raiq, ibn al-Humam u Feth al-Qadeer: Sharh al-Hidazah, i al-Kakaani u Badaai al-Sanaai. Svi su oni izjavili ovu osnovu: da to postaje pojedinačna obaveza u ovoj situaciji, isto kao namaz i post – obaveza koja se ne može ostaviti.*”

Veil el-Šehri, (Allah mu se smilovo), jedna od šehida iz napada na Menhetn: “*Pa ako džihad sada nije pojedinačna obaveza, pa kada će onda biti. Dok mjesto Noćnog Putovanja našeg poslanika, neka su mir i spas na njega, biva oskrnavljeno i danju i noću? Kada će to biti, dok muslimani, muškarci i žene, ginu u Čečeniji? Kada će to biti, dok na Kašmiru i Filipinama krv nastavlja da teče? Dok se sa glavama naše braće u Indoneziji igra nogomet? Kada će to biti, dok Bosna još uvjek plače nad raskomadanim ostatcima muslimana? Kada će to biti, dok Kosovo glasno vapi u pomoć? Kada će to biti, dok naša braća u Afganistanu umiru od gladi i hladnoće radi embarga koji su im nametnuli Amerikanci?*”

Isto tako među situacijama u kojima džihad postaje pojedinačna obaveza jeste i kada nevjernici zarobe muslimana, kao što je potvrđeno od prijašnjih i današnjih učenjaka. Pa šta je onda kada zatvori i tamnice cionističko/krstaške koalicije bivaju prepunjeni sa učenjacima i mudžahidima iz ovoga ummeta. A vođa među njima, visoka planina, učenjak i Šejh Omer Abdul Rahman koji trpi sva moguća mučenja i proganjanja u Američkim zatvorima.

Hamza el-Gamidi, (Allah mu se smilovo), jedna od šehida iz napada na Menhetn: “*Oprostite mi pobožni učenjaci što ću zaboraviti ili ću se pretvarati da ne vidim neprijateljsku okupaciju muslimanskih zemalja, i upitaću vas tako vam Allaha, šta je sa zarobljenim muslimanima koje su neprijatelji nevjernici, Amerikanci i drugi, zarobili?*

Kakav je prvni status za džihad radi njihovog oslobađanja? A osim toga, ko se iz ummeta prvi podigao? To je naš mudžahid i šejh Omer Abdul Rahman, Allah ga oslobodio, koji je još uvjek u Američkim zatvorima i tamnicama. A evo i naše braće Ramzija, Ezmeraija, el-Evhalija, ebu Hadžera i drugih. I svaki dan nevjerničke zemlje objave da su uhapsile mnoge sinove iz ummeta, pa zašto džihad još uvjek nije postao pojedinačna obaveza?"

Da je ovo postalo obaveza za svakog pojedinca potvrđeno je i od Šejha Usame u deklaraciji džihada protiv Amerikanaca 1996, i on je to rekao iste godine kada se susreo sa novinarom Abdul Bari Atvanom.

Novinar Abdul Bari Atvan: *"Kada sam ga sreo 1996 on je bio prepun mržnje prema Amerikancima. Planirao je da povede rat protiv Amerike i Američkog prisustva, posebno u saudiskoj arabiji."*

Šejh Usama je obnovio njegove pozive kako bi ubrzao Džihad na Allahovom putu.

Šejh Usama bin Laden (Allah ga zaštitio): *"Ovo poniženje i nevjerstvo koje je zavladalo i koje proždire zemlju Islama može biti uništeno samo sa džihadom, metkom i šehidskim operacijama. Korjenje poniženja ne može biti uništeno osim sa kišom metaka. A slobodan ne baca vođstvo prema bilo kojem tiraninu i nepokornom. A bez pljuska krvi sramota ne spada sa lica."*

Omladina je došla sa svih strana kao odgovor na poziv da se pripremi za džihad i da se odazove naredbama Allaha i Njegova poslanika, nakon što su se uvjerili da će oslobađanje njihovih svetih mjesta i podizanje nepravde sa njihovog ummeta, biti ostvareno samo kroz njihovo jeftino žrtvovanje za Allahovu vjeru. I pošto su to shvatili, uz trud i napor, došla je pobjeda i početak osnivanja. Oni su odlučili da se upute u zemlju Afganistan nakon što su pitali ugledne učenjake među kojima i pobožnog učenjaka i Šejha Hamuuda bin Uklu el-Šu'ejbija.

Šejh Hamuud bin Ukla el-Šu'ejbi (Allah ga zaštitio): *"Sablja je potrebna i džihad je potreban. Bilo šta manje od ovoga, pa čak i ako to djeluje na neke ljude i ima uticaja na njih, neće biti ni od kakve koristi za one uporne nevjernike niti će uticati na njih. Džihad je čvrsti stub na koji se oslanja ovaj šerijat, i ova vjera Islam je uspostavljena na ovome čvrstom stubu i temelju. Niti vjera može biti uspostavljena niti Islam može steči stabilnost bez džihada."*

Veil el-Šehri, (Allah mu se smilovo), jedna od šehida iz napada na Menhetn: *"Među onima koji su objavili da je džihad u našem vremenu pojedinačna obaveza su: Šejh Hamuud bin Ukla el-Šu'ejbi, Šejh Abdullah bin Džibriin, Šejh Sulejman ebu Ghajs i Šejh Sulejman el-Usnijan, Allah ih zaštitio. A među onima na prvoj liniji koji su to proglasili pojedinačnom obavezom su: Šejh Abdullah Azzam, Allah mu se smilovo, Šejh Usama bin Laden, Allah ga zaštitio, i Šejh Omer Abdul Rahman, Allah ga oslobodio."*

Oni su ostavili dunjaluk i njegovu ljepotu, ukrase, naslađivanje i kićenje iza njih premda im je to bilo na dohvat ruke, i pridružili se karavani Mudžahida. Njihovo putovanje odvelo ih je u zemlju Islamski Emirat Afganistan gdje se sudilo i radilo po Allahovom zakonu. Pod okriljem vlade Islamskog Emirata i vođe pravovjernih Mulla Muhammeda Omera, i brojnih domaćih iskrenih učenjaka. Afganistan je postao zemlja za selidbu i katapult za džihad. Sinovi monoteizma su bili ohrabljeni da slete tamo sa svih strana, a Islamski Emirat je požurio da ugosti ovu masu koja je pristizala i da joj omogući izvršavanje obaveze spremanja (za džihad) sa otvaranjem centara i kampova za obuku i sa pružanjem zaštite njima.

Šejh Usama bin Laden (Allah ga zaštitio): “*Zaista je slika Talibana jasna, dopustili su nam da se spremamo i vježbamo i pored međunarodnog pritiska i saznanja da se mi spremamo da srušimo Hubela ovoga vremena, Američke snage i NATO pakt. Tako da ovo jasno pokazuje razvoj njihove metodologije u širenju riječi “nema boga osim Allaha na zemlji. Oni su to izjavili, a ja vam ovo prenosim kao dokaz za ono što su oni rekli.*”

Sa svim ovim, Islamski Emirat postao je meta nepravednih sankcija Cionističko/Krstaških neprijatelja i divljačkog bombardovanja.

Vođa pravovjernih, Mulla Muhammed Omer Mudžahid

Šejh Ejman el-Zavahiri, (Allah ga zaštitio): “*Novi krstaški rat i njegovi pomagači odmetnici (od vjere) vrebali su Islamski Emirat Afganistan zato što je to bila prva legalna islamska država uspostavljena od pada Osmanskog Hilafeta prije 70 godina, te radi Šerijatske vlasti i podignutih zastava džihada i radi prihvatanja muhadžira u ime Allaha. Islamski Emirat primio je udarce Krstaša i njihovih agenata strpljivo i sa zadovoljstvom, želeći Allahovu naklonost i onaj svijet. Vođa pravovjernih, Mulla Muhammed Omer Mudžahid, Allah ga zaštitio, je šerijatski legalni vladar koji je uspostavio šerijatsku islamsku državu. Krstaši su mu prijetili sa ratom, uništenjem i uklanjanjem sa vlasti ako ne isporuči njegovu braću muhadžire, ali on nije nimalo popustio, i rekao je ono što će biti zapisano zlatnom tintom u istoriji Islama: “PITANJE USAME NIJE SAMO PITANJE JEDNOG ČOVJEKA, NEGO JE TO PITANJE ČASTI ISLAMA.*”

Vođa Pravovjernih, Mulla Muhammed Omer, (Allah ga zaštitio): “*Pogledajte, zar se nije i ranije desilo da su Rusi i Amerikanci bili saglasni u njihovom stavu i pored prisustva velike razlike između njih, samo da bi se borili protiv male države kao što je Afganistan. A naše pouzdanje u Allaha, te ovisnost i oslanjanje na Njega je veliko, pa čak i ako čitav svijet stoji protiv nas, mi se nećemo nagađati sa našim principima i vjerovanjem, niti ćemo odustati od ovoga našeg puta inša'Allah, jer mi se držimo naše vjere koja nije na prodaju, a prodaja vjere je smrt za muslimana. Prava smrt za muslimana je njegova prodaja vjere, njeno ismijavanje i prestanak rada po njenim propisima. Dunjalučka smrt nije ništa kada je usporedimo sa vjerskom. Ako želimo život, onda je vjernost našoj vjeri život. Pa ako ne možemo imati život, neka bude smrt. Smrt je čaša iz koje se svako mora napiti, zato svaki musliman treba da se poboljša, i da se posveti poslovima njegove vjere, i da učvrsti vjeru u njegovog Gospodara, jer u tome je pobjeda i uspjeh i na ovome i na onome svijetu.*”

Pod zaštitom Islamskog Emirata uspostavljen je Globalni Islamski Front za Džihad protiv Židova i Kršćana, koji je predstavljao veliku promjenu u strategiji mudžahida, koji su postali ubjeđeni da je za kraj jednopolne dominacije Amerike i njenog saveznika Izraela potrebno uvezati redove mudžahida i usmjeriti se na osnivanje jake baze za odbijanje cionističko/krstaške agresije.

Novinar Rahimullah Jusufzai: “*Prisustvovao sam konferenciji za štampu u Maju 1998 u Hostu na kojoj je rečeno da će od sada el-Kaida biti član Globalnog Islamskog Fronta za Džihad protiv Amerike i Izraela. Spomenute su i druge grupe poput Egipatskog el-Džihada kao člana ovoga Fronta.*”

Šejh Ejman el-Zavahiri, (Allah ga zaštitio): “*Globalni Islamski Front za Džihad protiv Židova i Kršćana bio je prikladan odgovor na globalizaciju rata protiv mudžahida, nakon što se borba protiv mudžahida promjenila iz teritorijske u borbu između mudžahida i koalicije Amerike, Izraela i odpadničkih vladara koji im pomažu.*

Tako da je bilo neophodno promjeniti način borbe. A riješenje je bio Globalni Islamski Front za Džihad protiv Židova i Kršćana."

Putem međunarodnih medija, zahtjevi i upozorenja stigla su do vlada i ljudi na Zapadu.

Novinar Džon Miler: *"Izbio je pravi pakao, rakete i metci su ispaljivani u zrak, ljudi vole da ga vide. Kada uđe u sobu, onda shvatiš, da je ovaj čovjek (visok) 190cm. Nikada ne podiže glas i ne udara šakom od sto. On nije vatreni govornik, on blago govori. Ali riječi, riječi koje je koristio bile su jako snažne i zastrašujuće. Ima je tri važna principa. Prvi je bio da se ukloni Američko vojno prisustvo iz saudiske Arabije. Drugi je bio da se okonča Američka pomoć Izraelu radi toga što to negativno utiče na Palestince. I treći je bio, u to vrijeme, prestanak bombardovanja Iraka."*

Omladina je došla iz svake zemlje, žureći prema planinskim vrhovima da se spusti na norme mudžahida i da ustane kao jedno tijelo protiv židovsko/krstaške okupacije njihove zemlje, i da osvete njihovu braću čija se krv proglasila dozvoljenom u Palestini, Iraku i drugim muslimanskim zemljama.

Naš put je pravi put, ispravni put
Pravi put posvjedočen od velikog Allaha
Radimo za NajMilostivijeg.
Glasnik je povikao, krenite u Džihad
s vjerom kao najjačim oružijem.
A poginuti za to jeste najbolji zgoditak.
Reci glasno Allah je Najveći, neka odzvanja daleko
i kreni prema Džennetu uzdignute glave.
Naš put je pravi put, ispravni put.
Pravi put posvjedočen od velikog Allaha.

Među onima koji su došli bile su i šehidske jedinice koje je Allah izabrao da učestvuju u očekivanim šehidskim akcijama protiv cionističko/krstaške koalicije, a koje nije brinuo mali broj onih koji izaberu ovaj put, niti njihov nedostatak sredstava, tako da su zamjenili udoban život za asketsku egzistenciju. I izabrali su penjanje po planinama umjesto vozanja sa liftovima, i odabrali su šatore i rovove umjesto vila i dvorova.

Mi smo neprobojna tvrđava koja čuva svetišta
sa vatrenim plamenom osiljepimo neprijatelja.
A jasna pobjeda uvjek je naša.
Naš put je pravi put, ispravni put.
Pravi put posvjedočen od velikog Allaha.
Radimo za NajMilostivijeg.

U sjenci pokornosti izdajničkih vlada i nemoćnih udruženja i organizacija, cionističko/krstaški neprijatelj nastavio je njegov zločinački embargo i razarajuće bombardovanje Iračkog naroda.

Šejh Ejman el-Zavahiri, (Allah ga zaštitio): *"Amerika je sebi dozvolila nametanje blokade Iračkom narodu, i ubijanje jednog milijona djece sa blokadom ljekova i hrane, i nastavak bombardovanja Iračana. Albright je to drsko prokomentarisala kada je rekla da je njihov cilj vrijedan te cjene pa i veće. Zar Amerika misli da potlačeni nemaju osjećanja i emocije, i da joj oni neće odgovoriti ili da joj se neće osvetiti."*

Osveta je došla od ruku sinova monoteizma kada su digli u zrak najveću jazbinu Američke i izraelske obavještajne službe u Africi.

Šejh Usama bin Laden (Allah ga zaštitio): *"Američki uticaj je opao, Allahovom dobrotom, kada je Allah omogući mladićima, koji su bili u kampovima za obuku poput ovoga u Afganistanu, da zadaju udarac velesili. Najvažnija stvar nije broj ubijenih u Američkoj ambasadi u Neirobiju i Dar ul-Selamu. Ono što je važno jesu snažne poruke koje su talasi eksplozije odnjeli do Bjele Kuće i Američkog naroda u cjelini, da se vjernici neće nagađati sa njihovom vjerom; da će žrtvovati sebe i ono što imaju za "nema boga osim Allaha", i da Amerika neće ni sanjati o bezbjednosti ako mi to u stvarnosti ne doživimo u Palestini, u Zemlji Dva Sveta Mjesta i svim drugim muslimanskim zemljama, Allahovom dozvolom. Prije toga Allah im je podario uspjeh u Somaliji, koji je natjerao Američke snage da izađu poražene i ponižene uprkos što njih nije briga ni za šta."*

Šejh Ejman el-Zavahiri, (Allah ga zaštitio): *"Bitke u kojima su mudžahidi iz el-Kaide učestvovali, posebno one u Mogadišu, imale su direktan uticaj na razbijanje Američkog morala u Somaliji i njihovu odluku da pobjegnu iz nje. I operacija "Povratak Izgubljene Nade" pretvorila se u operaciju Pokazivanja Očaja u Srcima Amerikanaca, koji su imali divne snove za okupaciju istočne Afrike i opkoljavanje Sudana sa juga."*

Za vrijeme ovoga osjetljivog perioda Američki izbori su tekli punom parom, izori na kojma je na sumnjičav način pobjedio Đorđ Buš, uz podršku i pomoć vojne bande, konzervativaca i predvodnika vodećih korporacija, čije je vođa Donald Ramsfild, jedan od lešinara iz Američke vlade: njegov zamjenik Volfović, poznat po njegovim rasističkim tendencijama, i Dik Čenij, stvarni vođa vladine administracije, koji je učinio njegovim prioritetom da primjeni vojni i kolonijalno politički program nad islamskim svijetom. Tako da je zaposlio grupu konzervativaca dopunjavajući Volfovića iz Ureda za Odbranu sa Daglasom Faifom i Vilijamom Ludijem, i postavljajući Džona Boltona kao trećeg u državnom uredu poslije Armitaža i Povela. Stiven Hedlij postao je pomoćni šef Savjetnice za Nacionalnu Bezbjednost Kondalize Raiz, dok je Luis "Skruter" Libi bio postavljen za šefa Čenijevog štaba. Dik Čenij nastavio je da živi od interesa ekonomske hobotnice Helibarton, korporacije čiji je predsjednik on lično bio i od koje je nastavio da prima platu.

Dik Čenij: *"Da vam kažem malo o Helibartonu, kompaniji koju vodim. Vrlo sam ponosan na ono što sam uradio sa Helibartonom i narod Helibartona je vrlo ponosan na ono što je postigao i otvoreno rečeno ne osjećam potrebu da se izvinjavam za mojih zadnjih pet godina provedenih kao predsjednik te velike Američke korporacije."*

Šejh Ejman el-Zavahiri, (Allah ga zaštitio): *"Banada iz Bjele Kuće u ranim danima Buševog predsjedništva bila je nekolica samouvjerenih maloumnika motivisana krstaškom mržnjom, velikom pohlepom i slijepom vjerom u snagu željeza i eksploziva, što ih je navelo da pomisle da oni mogu vladati čitavim svijetom. Ali zaboravili su da ima nešto što se zove vjera, Islam, ahlak, čast i ljubav prema šehadetu. Zaboravili su na to jer nisu to razumjeli niti su to poznavali niti su to poštovali. Tako da su sami sebe bacili, zajedno sa svojim narodom i nacijom, u more vatre iz kojeg uzaludno pokušavaju da se spase. Ova grupa uvukla je Ameriku u istorijsku nepriliku: Ako se (Amerika) sada povuče iz Afganistana i Iraka, izgubiće sve, dok ako ostane, iskrvariće na smrt."*

I pored naginjanja kolonijalizmu od strane ove vlade i nezakonitog učestvovanja na izborima, neki od onih kojima se pripisuje znanje poput Dr. Sefer el-Havalija, bodrili su muslimane da glasaju za Buša, kao što je potvrđeno od Havalija u njegovom otvorenom pismu Amerčkom predsjedniku nakon događaja u Blagoslovljenom Utorku. Na istom nivou i iza zidina Pentagona, pripreme za okupaciju Afganistana i Iraka su bile u toku. Nema boljeg dokaza za ovo od svjedočenja šefa anti-terorističkog odjela iz Bjele Kuće u to vrijeme.

Bivši Šef Anti-Terorističkog Odjela Ričard Klarki: "*Predsjednik je na jedan prijeteći način napustio mene i moj štab sa jasnom indikacijom da želi od nas da se vratimo sa riječima da iza 9/11 stoji Irak. Jer su planirali da urade nešto sa Irakom prije vremena u kojem su došli sa ponudom.*"

Među razlozima za njihove planove da napadnu Afganistan bilo je i da se osigura put plinovoda od Kaspijskog mora do arapskog zaljeva, dodajući na to obnovu i promociju uzgoja opojnih sredstava, što je Islamski Emirat bio zabranio i ukinuo.

Brat Azzam Amerikanac: "*Američki napad na Afganistan je planiran duže vrijeme. Amerikanci su bjesnili od ljutnje radi mnogih stvari. Iskorjenjivanje opijuma od strane Islamskog Emirata. Njegova dominacija strateških izvora energije kao i dobro poznati prijedlog za plinovod od Kaspijskog mora. A najviše od svega radi njegove primjene Šerijatskog zakona, zbirnjavanja mudžahida i odbijanja da izruči ili bar protjera Šejha Usamu. I ja mislim da kada je Emirat izružio Američkog izaslanika Turkija el-Fejsala, to je bilo to. Amerika je morala da se oveti, morala je proliti krv. Što se pokazalo nastranim u samoj osnovi. Lično sam vidio jedno od prijetećih pisama koje je Amerika poslala Emiratu pred kraj 2000 ili početkom 2001. Bilo je to nešto u mafijaškom stilu. Bez naslova i pozdrava, bez potpisa i pečata, samo nekoliko redova smiješnih prijetnji koje su imale za cilj zastrašivanje ali očigledno je da nisu postigle željeni efekat.*"

A što se tiče Iraka, nova vlada nastavila je da primjenjuje njene planove za njegovo uništnje sa povećanim zračnim napadima na njegu infrastrukturu i stežući obruč embarga protiv njegovog naroda, da prokrči put za njegovo napadanje i okupaciju kako bi zavladala područijem odakle se crpi nafta. A kum ovoga pristupa bio je zamjenik sekretara za odbranu Volfović.

Novinar Bob Vudverd: "*Volfović je to puno spominjao. On je osjećao da bi to bilo lahko i ponudio je ustvari cjelokupnu strategiju za ulazak i zauzimanje naftnih polja u Južnom Iraku, koristeći to kao bazu za druge napade protiv sadmovog režima. Otvoreno i zvanično Volfović je nametao, nebirajući sredtsva i načine, ovu ideju o napadu i okupaciji jednog djela zemlje.*"

Sinovi monoteizma nastavili su sa pripremama u blagoslovljenim brežuljcima Afganistana, ubjeđeni da su najvažnije stvari iskrenost i čestitost, a ne mnoštvo i brojnost, i da za rušenje tiranskih prijestolja nije potrebno puno.

Čvrsto stojim pred talasom iskušenja
Sabur je moja opskrba u teškim nevoljama
Neka mi sruše kuću, kuća je blata
ili šator istkan od decembarskog vjetra
Nastaviću da ih zasipam vulkanskom lavom
a moja ljutnja učiniće da okuse poniženje i sramotu
Neće živjeti u mojoj zemlji a da ja budem podređen

Pustite ih neka proliju moju krv jer treba da teče zemljom
u mjestima čednosti neće pronaći mira
Izbijamo kao vulkan i peckamo kao žeravice
o nacijo nevjerstva rumenih nevjernika
Nikada nećemo biti zadovoljni sa poniženjem i nepravdom

I dok su sinovi monoteizma nastavljali sa pripremama, vulkan islamske žestine proradio je u Blagoslovljenoj Zemlji kao odgovor na zločin, od ubice Šaruna, u mjestu Noćnog Putovanja našeg poslanika, neka su mir i spas na njega. A cionističko/krstaški zločin nije stao tu: Ne. njihov zločin je krunisan sa ubijanjem nevine djece u naručju njihovih očeva.

Šejh Ejman el-Zavahiri, (Allah ga zaštitio): “*Prizori iz El-Aksa intifade ostavili su otvorenu ranu na srcu svakog Muslimana. Svaki Musliman dok je gledao metke kako probadaju tijelo Muhammed el-Dura, osjećao je da ovi metci pobadaju tijelo njegovog vlastitog sina, i da mora biti reakcija, mora biti zastrašivanje i mora biti osveta*.”

Reakcija koja je zatresla zemlju i osveta su došle dok su Mudžahidi vrebali Američkog Razarača USS Cole, koji je obilazio oblast da zaštiti Cionistički entitet.

Šejh Usama bin Laden (Allah ga zaštitio): “*Uzvišeni Allah podario je pobjedu vašoj braći, neka im On to svima primi, u Adenu prije 9 mjeseci, oni su zadali udarac u srce Američkog uticaja... Toga lažnog boga, Hubela ovoga vremena, koji je sebe učinio bogom koji se obožava mimo Allaha, propisujući zakone za ljude kako to njemu odgovara, i koji se poigrava sa krvlju i čašću muslimana kad god to poželi. Tako da je napad na USS Cole došao kao uspjeh od Allaha, zadavajući udarac ne samo Američkoj vojsci, već također i najmodernijem komadu vojne opreme u svijetu koji polvi morem. A čuli ste kako su ga opisivali: on može ratovati na raznim frontovima – zemlji, moru i vazduhu - protiv velikog broja, ali Uzvišeni Allah učinio je napad na USS Cole lahkim dvojici mladića koji su vjerovali da je ono što je u Allaha bolje.*”

Napad je izazvao pad morala kod Američke vlade i naroda, uključujući tu i visoke vojne činovnike, od kojih prvenstveno zapovjednika vojnih snaga Generala Tomija Frenksa.

General Tomi Frenks: “*Ugasio sam svijetlo iznad moga sjedišta i pokušao zaspati prije sletanja u Aman, ali nisam mogao. Ovaj napad na USS Cole Razarač nosi znak el-Kaide koja se nije javljala već nekoliko mjeseci. I jasno je da je operacija izvedena poslije mnogo planiranja.*”
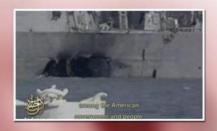
I nakon što su nevjernici krstaši doživili veliki poraz u Adenu, mudžahidi su udahnuli miris radovanja i njihova srca su se ispunila uvjerenjem da se primiče trenutak njihove pobjede. A među tim licima koja su otišla Allahu bili su i slavni majstori, junaci iz napada na Menhetn, koji su ostavili luksuz i udobnosti u zamjenu za preživljavanje u njihovom jedenju i pijenju i cjelokupnom životu, poznavajući da je luksuz neprijatelj džihada i da je ono što je kod Allaha bolje i vječno.

Razgovor braće: “*Allah je taj koji odabira. Allah ne odabira svakoga za ovo. Eksplozije u Neirobiju i Dar ul-Selamu bile su uspješne. Molimo Allaha da im to primi. Allah je Najveći. Otvoreno rečeno, braća su, Allahovom dobrotom, otvorila nova vrata za ranjavanje neprijatelja. Zatim je došla na red operacija USS Cole. Poslije Neirobija, oni su počeli da čuvaju svaku ambasadu, jer su mislili da će i slijedeći napad biti na ambasade. Slava Alahu, ali to je došlo odakle su najmanje očekivali, udarac u USS Cole Razarač, za kojeg su rekli da nosi toliko naoružanje i da pogađa sa velike udaljenosti, ali sve se to pokzalo lažnim, Allahovom dobrotom. Molimo Allaha neka učini da ih slijedeća operacija šokira. Inša'Allah to će im pasti na glave odakle se najmanje nadaju. Ljubav prema šehadetu na Allahovom putu je oružije sa kojim će Amerika i nevjerstvo biti uništeni, Allahovom dozvolom, jer ako je osoba spremna da pogine na Allahovom putu, ko je može zaustaviti? Ko se može sukobiti sa takvom osobom? Molimo Allaha da nam podari uspjeh.*”

Neka nevjernici čuju naše vijesti
Mi jašemo naše konje bez problema
i vodimo džihad sve do smrti
i susrećemo Allaha na Sudnjem Danu
Mi veličamo Allaha za dan pobjede koju nam je naš Gospodar podario
dan kada smo uništili USS Cole na moru
Mali čamac učini je našu prijetnju jasnom
podigao je u zrak tiraniju i osramotio je.
Neka nevjernici čuju naše vijesti
Mi jašemo naše konje bez problema
i vodimo džihad sve do smrti.

I dok su idoli-kraljevi žurili da učvrste njihova prijestolja, i radi toga dozvolili cionističko/krstaškoj koaliciji da preuzme vlast u islamskim zemljama i muslimanskim svetim mjestima i odredištima, prvi znaci jedinstva i spajanja redova započeli su da se javljaju u Afganistanu. I Allah je blagoslovio ove dobre napore koje su uložili iskreni sinovi ovoga ummeta, spajanjem grupa El-Kaida i el-Džihad.

O mladići, zar nije došlo vrijeme da se vratite
u oazu vjere i da zavladate
Sutradan će svijet biti sretan s vama
a oholi i tvrdoglavi pokoran
O mladići, proslavite se
i dođite u visoke planine
Dođite i uskliknite, o vi muškarci,
dođite i recite svima “Da nas nije briga”

Šejh Ejman el-Zavahiri, (Allah ga zaštitio): *"Savez između El-Kaide i el-Džihada je bio odgovor na šerijatsku obligaciju i iskrenu potrebu, kako bi suzbio divlji cionističko/krstaški rat protiv islama i muslimana, nije bilo logično ostati razjedinjeno. I Allah mi je svjedok da ovaj savez smatram jednim od najboljih djela i zato molim Allaha da to primi od nas. A samo Allah zna za blagodati i dobrobiti koje nam je to donijelo. Dosta je to što je zaljećilo prsa muslimana, a zastalo u grkljane nevjernika, i obraćamo se svakome iskrenom radniku i pozivamo ga da se pridruži ovoj blagoslovljenoj karavani na Allahovom putu."*

Čak i kada su mudžahidi pravili veliki pomak u njihovim pripremama za napad na Hubela ovoga vremena, bili su stalni pozivi i apeli, i to od sibola za znanje i davu, koji su ubacivali sumnje i argumente bez osnove u redove islamske omladine. Prva od tih zabluda je bila da mi nemamo snage da se sukobimo sa Amerikom i onima koji su sa njom.

Šejh Abdullah Azzam, (Allah mu se smilovo): *"Bilo kako, ljudi dok prave njihove računice često ignorišu supersilu koja upravlja svemirom, i kojoj se sve vraća. "Allah zna tajne nebesa i zemlje i Njemu se sve vraća, zato samo Njega obožavaj i samo se u Njega uzdaj! A Gospodar tvoj motri na ono što radite." [11.123] Ljudi propuste, dok važu njihova ljudska i ovosvjetska razmišljanja, a Uzvišeni Allah kaže: "Zar Allah sam nije dovoljan robu svome?" [39:36] Jeste! "A oni te plaše onima koje, pored Njega , obožavaju." Poput velesila. "A oni te plaše onima koje, pored Njega , obožavaju. Onoga koga Allah ostavi u zabludi – niko ne može na pravi put uputiti." [39:36] "A onoga koga On na Pravi put uputi – niko ne može u zabludu dovesti. Zar Allah nije silan i strog?" [39:37] Jeste! Ljudi ignorišu ovu stvar i samo čujete muslimane kako govore: "Kako se ta i ta stvar mogla desiti kada Amerika nije zadovoljna s time?" ili "Kako je ta i ta stvar mogla uspjeti kada to ljuti Rusiju?" kao da su , a visoko je Uzvišeni Allah iznad onoga kako oni pomišljaju, kaoo da su Amerika i Rusija postali bogovi uz Uzvišenog Allaha. A zašto? Zato što Allah ne može biti pobjeđen, ne može biti poražen. Njegova moć ne slabi. I ovo je ono što su velesile zaboravilea i oni koji trčkaraju oko velesila, dotle da je to zaboravljeno i od velikog broja dobrih muslimana. Da: Allah želi od nas da dokažemo muslimanskom ummetu: "Ja (Allah) sam snažni, Svemoćni i Ponosni," i da kada bilo koji muslimanski narod, ma koliko slab, nepismen i siromašan on bio, povede džihad i brani svoju vjeru, Allah će mu podariti pobjedu."*

Drugi su iznjeli argument bez osnove a koji glasi da omladina koja odlazi u džihad ostavlja zemlju nepokornim tiranima.

Šejh Usama bin Laden (Allah ga zaštitio): *"Ovaj problem donjeli su oni pretjerano privrženi sredstvima i metodama, govoreći: "Vi zagovarate hidžru. Ali, da li je ispravno da svi ljudi idu i ostave zemlju nepokornim tiranima?" I tako dalje. Njima odgovaram da kada je Allahov poslanik, neka su mir i spas na njega, naredio hidžru i kada je to postala pojedinačna obaveza za njegove ashabe, sa kojima je Allah zadovoljan, niko (od ashaba) nije izmišljao ovakve izgovore niti je govorio: "Kako možemo ostaviti Mekku ebu Džehlu?" Danas ljudi izmišljaju ovakve izgovore radi njihove udaljenosti od iskrenog ubjeđenja i oslonca, a što je Allah naredio. I onda, kada potreba bude zadovoljena, kad. Allahovom dozvolom, nekoliko hiljada dobrih, zdravih i disciplinovanih mladića, koji vole Allaha i Njegova poslanika, dođu, mi ćemo biti prvi koji će reči Arapima muslimanima: "Potreba je zadovoljena." Da li znate koliki broj trebamo – procenat muslimana koji nam je potreban? Tražimo jednog na svakih 100,000 muslimana. Oni tamo galame i ogovaraju nas govoreći: "Usama želi da isprazni zemlju za nevjernike, tiranine i tagutske kraljeve." O Allahovi robovi, bojte se Allaha! Tražimo jednog na svakih 100,000. kakava je šteta u tome? Koliko muslimana umre svaki dan? Da nas Allah sve uputi."*

Amerika i zapad napali su naše gradove sa bombama od 7 tona, zastiračkim bombardovanjem i hemijskim oružijem, a od nas traže da im se suprotstavimo samo sa našim lahkim oružijem. To je nemoguće. Onako kako bombarduju, biće bombardovani, i onako kako ubijaju, biće ubijani. Istinu je rekao uzvišeni Allah: "Sveti mjesec je za sveti mjesec, a i u svetinjama vrijedi odmazda: onima koji vas napadnu uzvratite istom mjerom." [2.194]

Drugi su posumnjali u razlog preusmjeravanja mudžahida na napadanje Amerikanaca umjesto da učine Židove njihovom glavnom metom, jer oni ubijaju i raseljavaju našu braću u Palestini.

Šejh Usama bin Laden (Allah ga zaštitio): "*Amerika i Izrael su dvije strane na istom novčiću. Pa ako vidite da je vaš neprijatelj pokrio njegovo desno uho i dobro ga zaštitio, nemojte gubiti vrijeme udarajući po desnom uhu: odsjecite ljevo uho i on će umrijeti. Rezultat je isti. Amerikanci su se raširili svuda po svijetu, ali oni nemaju učenje poput Židova koji hoće da ostanu u Palestini. Oni guraju Židove. Poslije napada u Hubaru, CNN je došao i susreo se sa prijateljima ubijenih koji su i sami bili umješani u incident. Plakali su. Voditelj je upitao Američkog vojnika: "Kako se zoveš?" On je odgovorio: "Tako i tako, sin toga i toga, Buš ibn Buš." (osmijeh). Voditelj je upitao: "Šta sada želiš?" On je odgovorio: "Želim nazad u moju zemlju." To je njegova želja. Jedna noga mu je tamo a druga u njegovoj zemlji. Antarah je upitan: "Šta radiš da te se ljudi boje?" Odgovorio je: "Pogledam u lica ljudi, i krenem za najslabijim pa mu odrubim glavu, jer je to najlakše. Pa kada njegova krv prsne, jaki se uplaše. Tako da Amerikanci nemaju povoda (da ostanu: ni u Palestini niti na arapskom poluotoku. To je za vojnike, dok njihove vođe imaju povod, ali vojnik, on se koleba. Njihovi interesi se protežu po čitavoj zemaljskoj kugli, tako da ih je lako napasti. I ukoliko ih mi brzo napadnemo i podignemo moral muslimana, a vi (slušaoci) ste, Allahovom milošću, plod prijašnjih napada. Muslimani bivaju počašćeni i osjećaju da je Islam jak i sposoban da pobjedi ove nevjernike. Samo da vam prenesem radosne vijesti da isto tako dolazi i nekoliko napada na Židove.*"

Neki su tvrdili da Mudžahidi vrebaju nevine civile u njihovim akcijama.

Šejh Ejman el-Zavahiri, (Allah ga zaštitio): "*U šerijatu nema razlike između vojnika i civila. Radije, šerijat djeli ljude na borce i ne-borce. A borac je svaki onaj koji pomaže u borbi sa njegovim tijelom, imetkom i savjetom. Prema ovome kriterijumu, ljudi na Zapadu su borci, jer su dobrovoljno izabrali njihove vođe i predstavnike u parlamentima, a čija politika ubija našu djecu, okupira naše zemlje i pljačka naše riznice. A oni su ti koji plaćaju poreze i koji osiguravaju ovu politiku, i oni opremaju vojsku koja nas napada sa ljudstvom, imetkom i moralnom podrškom. Naša je dužnost braniti našu vjeru, djecu i bogatstvo. Amerika i zapad napali su naše gradove sa bombama od 7 tona, zastiračkim bombardovanjem i hemijskim oružijem, a od nas traže da im se suprotstavimo samo sa našim lahkim oružijem. To je nemoguće. Onako kako bombarduju, biće bombardovani, i onako kako ubijaju, biće ubijani. Istinu je rekao uzvišeni Allah: "Sveti mjesec je za sveti mjesec, a i u svetinjama vrijedi odmazda: onima koji vas napadnu uzvratite istom mjerom." [2.194] A čitav svijet zna da je Američka vojska, i pored silne opreme, jako slaba na tlu, i da je njena glavan taktika u ratovanju bombardovanje koje uništava sve živo i koje ubija stanovnike, da bi natjerala njenog neprijatelja da se preda. A od nas traže da ih ne napadamo u njihovim zemljama?*"

Još su neki kojima se pripisuje da'va iznjeli argument da je sada vrijeme za islamsku omladinu da traži znanje i stekne duhovni trening, i da je previše prerano gurnuti omladinu u borbu.

Šejh Usama bin Laden (Allah ga zaštitio): "*Zabluda o traženju znanja koja se danas koristi nije se nikada koristila u vrijeme pobožnih predaka, sa kojima je Allah zadovoljan. I ako bi se samo malo vratili unazad, ovi argumenti će nestati i prestati da postoje. Spomenuću, samo da se podsjetimo, dan osvajanja Mekke i one koji su postali muslimani toga dana, ebu Sufijan i oni koji su bili uz njega, sa kojima je Allah zadovoljan. Oni su prihvatili Islam na dan osvajanja (Mekke). A kada je bilo osvajanje, o Allahovi robovi? Bilo je to 20-og dana Ramazana, je li tako? Oni su bili mnogobožci, sinovi mnogobožaca, unuci mnogobožaca; mnogoboštvo je teklo njihovim venama dugo vremena, dotle da kada su postali muslimani, jedan od njih, kada bi se zaklinjao iz uzbuđenja, zaklinjao bi se Latom i Uzzatom, nakon čega je morao da obnovi njegovo vjerovanje i zatraži oprost. Tako da su oni postali muslimani na dan osvajanja (Mekke), a bitka na Hunejni je bila u Ševalu. Razumjete li? Oni su postali muslimani na dan osvajanja (Mekke), poslije onoga što su uradili, i Allahov poslanik ih je upitao: "Šta mislite da ću uraditi sa vama?" Oni rekoše: "Ti si plemeniti brat, sin plemenitog brata" - zato što je sablja sada tu, srca prepoznaju istinu. Sablja pomaže nevjernicima da spoznaju istinu i upoznaju Islam. Dobro, koliko dana je ostalo od ramazana? Najviše deset. A bitka na Hunejni je bila u Ševalu. Tako da su oni, prema mišljenju današnjih ljudi, prema današnjim učenjacima, trebali da urade šta? Ne samo da traže znanje: prvo oni moraju razumjeti osnove vjere, jer ovu su mnogobožci, sinovi mnogobožaca, unuci mnogobožaca, praunuci mnogobožaca. Ali nepogriješivi koji ne govori po svome hiru nije rekao: "O ebu Sufijane, ti i (svi) oni koji ste postali muslimani na dan osvajanja (Mekke) ostanite u njoj, a sa vama će ostati i Abdullah ibn Mesud, Abdullah ibn Abbas, Omer ibn Hattab, Ali, Abdullah ibn Omer i Zejd ibn Tabit, sa kojima je Allah zadovoljan," ovi poznati učenjaci među ashabima. On, neka su Allahov mir i spas na njega, nije rekao: "Vi ostanite ovdje, a ostavićemo sa vama i ashabe da vas podučavaju (Islamu)." Ovo se nije desilo zato što su riječi "nema boga osim Allaha" duša ummeta. Ovo je ummet džihada. Svrha znanja je da se po njemu radi i da se s njime vodi džihad. A znanje po kojem se ne radi je samo problem. Mi danas radimo po znanju, Allahovom milošću, i da nije znanja mi ne bi znali da je džihad pojedinačna obaveza (svakog muslimana) i mi ne bi znali šta Allah hoće od nas. Tako da je za rad potrebno znanje a samo (sticanje) znanje nije cilj. Znanje je potrebno da nam pokaže put za obožavanje Uzvišenog Allaha onako kako je On to naredio.*"

Usljed kiše bezvrijednih zabluda i slabih argumenata u vezi džihada i njegovih sljedbenika, mudžahidi su ostavili neradnike iza sebe, u okruženju njihovih sumnji, i nastavili putem prema željenom cilju. A šejh ebu Abdullah lično je nadgledao svaku etapu planiranja, čuvajuči čak i oznake etape do koje je ekipa pilota stigla, preko koordinatora napada, ebu Ubejde – Ramzi bin el-Šejbah – i vođe za logističku podršku, Zahira – Zekerije el-Husavija. Planiranje 11-og Septembra nije bilo za kompijuterskim ekranima ili monitorima za navigaciju, niti unutar vojnih komandi i kontrolnih centra, nego je to bilo u okruženju božanske zaštite i u atmosferi ispunjenoj bratskom iskrenošću i željom za žrtvovanjem života i imetka u pomaganju Allahove vjere.[2]

[2] Prevod i transkripcija video zapisa od udruženja As-Sahab.

Razlika između ovo dvoje je ogromna i očigledna da se ne treba ni spominjati. Međutim, mi smo primjetili da mnogi Zapadni analitičari prave ovu grešku tvrdeći da se terorizam ove dvije grupe može porediti. Mi ne prihvatamo tu tvrdnju radi slijedeća tri razloga:

1) Moralni kod za rat između ove dvije grupe je neuporediv. Mi ne gađamo namjerno žene i djecu dok se oni osjećaju slobodnim da ih gađaju u ime kršćanstva. Ako neko na primjer kaže da je naše bombardovanje u Londonu i Mardriu dokaz da mi gađamo žene i djecu, onda mi kažemo da mi namjerno gađamo specijalne institucije ne samo da pošaljemo političku poruku, nego i da naštetimo njihovim ekonomijama i osvetimo se za muslimane koje su oni poklali tokom proteklih godina tako što to isto ponavaljamo prema njihovim vlastitim građanima pa da i oni mogu osjetiti ono što mi osjećamo skoro svakodnevno. Pitanje tattarusa (zaštita) u fikhu, ovo pitanje gađanja mjesta gdje ima žena među neprijateljem je riješeno. U svakom slučaju, to nije kao da mi gađamo vrtiće i dječije škole ili skupove koji su poznati da imaju samo žene i djecu! Ova mjesta za gađanje su mješavina muškaraca i žena, i obično imaju neku vrstu političko-ekonomskih ogranaka; po nama ne samo da je napadati žene i djecu zabranjeno u šerijatu, već je to također i beskorisni oblik pokolja. Pošto šerijat dozvoljava uništavanje neprijateljske zemlje za vrijeme rata, gađani su tornjevi blizanci. I samo radi tog jednog napada, Amerika je danas tu gdje jeste: ne može da plati milijonske dugove, izmorena je od besmislenih ratova koje vodi i susreće popularno anti-ratno raspoloženje/sentimental kod kuće – samo da spomenemo nekoliko.

2) Isključivanje vjerskih slijedbenika. Ekstremisti desnog krila očigledno mogu ubiti njihove vlastite ljude radi tako smiješnog razloga kao što je ‘da ih probude’. Ovo je vrhunac ekstremizma. U organizaciji el-Kaida šerijat povlači granice za isključivanje muslimana iz islama ili tekfir. Tekfir se nikada ne čini na bezosjećajan način, već je to radije više proračunata metoda koja iznosi jasne dokaze koji su podržani islamskim izvornim tekstovima: Kur’anom i sunnetom. Za vrijeme vladavine halife Ebu Bekra es-Siddika, neka je Allah zadovoljan s njime, on je isključio veliku zajednicu vjernika koja je izgovarala kelimu šehadeta (tj. nema boga osim Allaha i Muhammed je Allahov poslanik) i izvršavala je sva djela islamske pokornosti osim jedne stvari: oni su odbili da plate zekat.Radi toga, oni su isključeni i ashabi su se borili protiv njih sve dok se nisu vratili u islam. A što se tiče onih koji mogu argumentovati da je Ebu Bekr pogriješio, mi ih podsjećamo na izjavu od Poslanika, sallallahu alejhi we sellem: “Najbolja generacija je moja generacija (prva generacija), i oni (druga generacija) koji dođu poslije njih i oni (treća generacija) koji dođu poslije njih.” (Prenose Ahmed i drugi, Albani ga ocjenio dobrim). Ako neko argumentuje da ashabi nisu bezgrešni poput Poslanika, sallallahu alejhi we sellem, onda mi kažemo da za tako nešto veliko u islamu – a to je, ubijanje druge osobe koja otvoreno tvrdi islam – bude olako uzeto od ashaba, naročito poput Ebu Bekra koji se smatrao najboljim od njih, onda je ovo umanjivanje vrijednosti ashaba i odbijanje njihovog puta o kojem je Allah rekao u vezi njih: ”oni su zadovoljni Allahom i Allah je zadovoljan njima” (9:100). Zaključak do kojeg je ošao Ebu Bekr bio je putem ispravnog razumijevanje hadisa od Poslanika, sallallahu alejhi we sellem: “Naređeno mi je da se borim protiv ljudi sve dok ne posvjeoče da nema boga osim Allaha i da je Muhammed Allahov poslanik i da oni obavljaju namaz i daju zekat.”” Otvoreno govoreći, Ebu Bekr es-Siddikov pogled na tekfir je više napad na islamsko pravo pošto se on smatrao najučenijim od ashaba. Za više informacija o ovom događaju pogledajte serijal Život Ebu Bekra od šejha Enwera el-Awlakija.

3) Krajni ciljevi svakog od njih. Ekstremisti desnog krila su pravi krstaši koji samo traže prolivanje krvi, dok mudžahidi iz organizacije el-Kaida samo traže uspostavljanje društveno-političkog uređenja širom svijeta: šerijat. Razlika je kao noć i dan. Naš rat sa Amerikom i Zapadom može nekome izgledati kao da mi ubijamo samo radi ubijanja pošto je sve što mi njima radimo samo to. Razlog iza toga je – kao što smo mi to ranije izjavili – radi zločina koje su ove vlade počinile u našim zemljama i koje nastavljaju a čine. Da nije tako, čitav Zapadni svijet ne bi živi u strahu od napada el-Kaide. I na kraju, Američki terorizam se pokazao mnogo gorim od samih krstaša ekstremnog desnog krila. Činjenica je da su u zadnjih deset godina oni ubili preko milijon muslimana u raznim muslimanskim zemljama.[3]

[3] Preuzeto iz magazina Inspire 9.

GLAVNE OBLASTI ZA AKCIJE INDIVIDUALNOG DŽIHADA

EBU MU'SAB EL-SURI

Islamski ummet je golem, a isto tako su i oblasti u kojima su prisutne mete i interesi od neprijateljskih agresora. To je sada više nemoguće da sva omladina koja želi da učestvuje u Otporu odlazi u oblasti (za otvorene) konfrontacije. Čak nije ni vjerovatno da će se takvi frontovi pojaviti u predvidivoj budućnosti. Stoga naša metoda treba zbog toga biti da uputi muslimana koji želi da učestvuje i pruži otpor, da djeluje tamo gdje se on nalazi, ili tamo gdje je on u mogućnosti da bude prisutan na prirodan način. Mi treba da ga savjetujemo da živi njegov svakodnevni život prirodno, i da razvija džihad i Otpor u tajnosti i sam, ili sa malom grupom povjerljivih ljudi koji čine nezavisnu jedinicu za Otpor i za individualni džihad.

A što se tiče prioriteta oblasti u kojima mi moramo udariti neprijatelja, lista prioritetnih oblasti je slijedea:

A. Tamo gdje ti najviše pogađaš neprijatelja i nanosiš mu najteže gubitke.
B. Tamo gdje ti najviše podstičeš muslimane i u njima budiš duh džihada i otpora.

Stoga je lista oblasti, postavljena prema njihovoj važnosti, slijedeća:
1. Zemlje Arapskog Poluotoka, Livant (Šam), Egipat i Irak: Ova oblast ima sveta mjesta, naftu, Izrael, zemlje koje ga okružuju i Američko vojno i ekonomsko prisustvo, i to je fundamentalno i konačno mjesto za okupljanje pobjedonosne skupine (el-taifa el-menSura) u svakom vremenu.

2. Zemlje Sjeverne Afrike o Libije o Mauritanije: U ovoj oblasti postoje Zapani interesi, naročito oni od glavnih evropskih zemalja u NATO savezu sa Amerikom.

3. Turska, Pakistan i zemlje centralne Azije: One imaju druge (po redu)najveće zalihe nafte u svijetu i Američke strateške interese, vojne baze i glavna ekonomska ulaganja. One imaju velike i istorijske islamske pokrete koje se smatraju kao strateškom dubinom za arapski džihad i pokrete otpora.

4. Ostali islamski svijet: Amerika i njeni saveznici imaju interese i prisustvo u ovoj oblasti. Islamski svijet kao cjelina sadrži kičmu otpora, a to je omladina islamske nacije koja simpatiše sa njegovom borbom i želi da učestvuje u džihadu i Otporu. To je kičma sastavljena od stotine milijona muslimana.

5. Američki i saveznički interesi u zemljama trećeg svijeta: Naročito u onim zemljama koje učestvuju u krstaškoj kampanji. Ovo je rai njihovih slabih mjera bezbjenosti, upoređenju sa mjerama bezbjenosti koje primjenjuju Zapane zemlje u njihovim vlastitim zemljama. Džihad u ovim zemljama oslanja se većinom na pleća mudžahia koji jednostavno rečeno borave u ovim zemljama i tamo žive normalnim životom. Ovo im pomaže u kretanju, skrivanju, proučavanju meta i njihovom eliminisanju bez problema.

6. U evropskim zemljama koje su u savezu sa Amerikom i učestvuju sa njom u ratu: Ovo je radi prisustva starih i velikih islamskih zajednica u Evropi. Njihov broj prelazi 45 milijona i postoje milijonske zajednice u Australiji, Kanadi i Južnoj Americi također.
Posebno u Evropi, radi njene blizine arapskom i islamskom svijetu, i njihovih međusobnih interesa, i radi svih kretanja i prevoza između njih. Muslimani u ovim zemljama su kao i muslimani svugdje drugo; vjerska dužnost džihada za odbijanje neprijatelja i pružanje otpora njemu, počiva na njihovim plećima upravo na isti način kao i za muslimane u njihovim vlastitim zemljama (tj. muslimane koji borave u arapskom i islamskom svijetu). Akcije u Evropi i onim zemljama moraju biti podređene pravilima političke koristi i političke štete, vagane protiv pozicija evropskih vlada. U isto vrijeme, čovjek mora prihvatiti strategiju priobivanja porške ljudi i izbjegavati a im nanosi štetu. Ja ću ovo predstaviti detaljnije u političkoj teoriji Otpora, inša'Allah.

7. U srcu same Amerike, tako što će se ona gađati sa efektivnim strateškim akcijama, što će biti objašnjeno u slijedećim redovima, inša'Allah. Ona (Amerika) je glava zmije, kao što ju je šejh Usama ispravno nazvao. Ona je izvor tlačenja i glava koalicije. I kada bude poražena, ova koalicija će se raspasti i mi ćemo ući u novi istorijski period, inša'Allah.

Kukavičluk će uvijek biti kukavičluk
čak i ako ti to smatraš korištenjem mudrosti

Ebu Jahja El-Libi

Ovo je zato što ratišta nose rizik pojavljivanja takve nepohvalne osobine i pojavljivanje njenih simptoma napolje kao što Svemoćni kaže:

«...ne želeći da vam pomognu. A kad zavlada strah, vidiš ih kako gledaju u tebe kolutajući svojim očima kao pred smrt onesviješćeni.» (Kur'an, 33:19)

«A kad bi objavljena jedna sura i u njoj spomenuta borba, ti si mogao vidjeti one čija su srca pritvorna kako te gledaju pogledom pred smrt onesviještenog!» (Kur'an, 47:20)

Radi toga je pojedinac imao potrebu da zaštiti samog sebe. Koristeći to kao štit za odbranu od strijela poruge i verbalnog napada koji će biti odapeti prema njemu tu i tamo. Pa je uzimanje toga štita bilo upakovano u mudrost, proračunati razlog, umotani balans, neprirodnu staloženost i pretjerano pretvaranje za tiho razmišljanje:

Kukavice smatraju kukavičluk mudrošću, a to je obmana niskog/prostog/podlog/neplemenitog karaktera

Ove karakteristike se jasno pokazuju naročito kada se neki događaji iz džihada podudare sa bilo čime od onoga što su oni spomenuli prije toga putem njihove "razmjene iskrenog savjetovanja". Onda možete vidjeti kako se oni otvoreno vesele nečijoj nevolji. Vidjećete njihovo pretvaranje u iskustvu, jasnoj viziji i njihovom poznavanju ishoda stvari! Pa će jezici na kraju reći:

««Da su nas poslušali, ne bi izginuli»» (Kur'an, 3:168)

««Sam Allah mi je milost Svoju ukazao što s njima nisam bio!»» (Kur'an, 4:72)

««Da su s nama ostali, ne bi umrli i ne bi poginuli»» (Kur'an, 3:156)

Kao što Allah iskušava Njegove voljene robove sa raznim vrstama nevolja da izvuče iz njih djela ibadeta koja se drugačije ne bi pokazala. Poput povećanja pokornosti, poniznosti, molitvi, skromnosti, potrebe za Njim, čestih dova, oslonjanja samo na Allaha i drugih djela. Ove nevolje su također sredstva za uklanjanje zastora kojeg koriste licemjeri i oni bolesnih srca.

Oni čije stanje muslimani nepoznaju. I njihove skrivene stvari se ne saznaju osim sa dešavanjem ovakvih nevolja. U ovim trenutcima jezici izgovaraju ono što se udomačilo u srcima bilo da on to voli ili ne. Bacajući na uši podle i ubitačne riječi koje su bile zakopane duboko u duši. Oni nisi bili poznati osim Onome koji poznaje neviđeno. Oni često izlaze ispoljavajući skriveno. Izazivajući zaboravljene stvari ili naglašavajući ponašanje i djela koja su zapanjujuća i čudna i ne koriste onima čija sus srca ispunjena vjerovanjem.

«Kad su licemjeri i oni bolesna srca govorili: «Allah i Poslanik Njegov su nas samo obmanjivali kad su nam obećavali!»» (Kur'an, 33:12)

««Da smo za bilo šta pitali», govore oni, «ne bismo ovdje izginuli.»» (Kur'an, 3:154)

I Svemoćni kaže:
«A oni koji vjeruju reći će: «Zar su to oni koji su se zaklinjali Allahom, svojom najtežom zakletvom, da su zaista s vama?» Djela njihova biće poništena, i oni će nastradati.» (Kur'an, 5:53)

DŽIHAD
RAZLOG MILOSTI ILI ANARHIJE?

Maulana Mesuud Azhar

Preveo E.Z.B.L

Jedna od sumnji izražena prema džihadu jeste da je on povezan sa ubijanjem, napadanjem i pustošenjem i izazivanjem nereda. Ustvari, mnogi ne-muslimani udaljavaju se od islaama samo radi naredbe džihaada. Orijentalisti su ovo iskoristili da pogrešno propagiraju da je islam barbarska i tiranska vjera koja zagovara širenje putem sile. Bojeći se takve žestoke kritike od orijentalista, mnogi muslimanski pisci i istoričari odgovorili su na ovo pitanje o džihadu vrlo izvinjavajuće. I umjeto da islamska osvajanja i vojne pohode opišu sa ponosom i da prikažu žrtvovanja i hrabrost koju oni sadrže, oni su odlučili da se radije ponašaju zbunjeno i osramoćeno. Oni su više puta pokušali da objasne da su se ove situacije desile radi nužde/nevolje/potrebe, jer islaam drugačije ne bi bio povezan sa sabljom. Naši pobožni predhodnici su u njihovim pisanim djelima opisali ove bitke i vojne pohode u predivnim detaljima. Oni su ponosno predstavili žrtvovanja i hrabrost ashaba i kao djela koja ponosno treba oponašati. Ustvari, oni su čak napisali i djela posvećena ovoj temi i odvojili ove predaje u istoriji. Koristeći razumne dokaze i dokaze iz šerijata, mi ćemo ukratko govoriti o ovoj važnoj temi. Molim Allaaha da svakom muslimanu podari sposobnost da oživi obaveznu/propisanu dužnost džihada, i na taj način dozvoli da se blagoslovi i milost ovog djela raširе širom svijeta.

Naša tvrdnja

Slijedbenici islaam su jednoglasni u činjenici da je džihaad velika milost od Allaaha i da radi ove velike milosti opstoji ovaj svijet i čitav univerzum. Da nije džihaada, ovaj svijet i čitav univerzum bi bio korumpiran i uništen. Bez njega nijedna džamija ne bi bila sigurna i nijedna vjerska institucija ne bi bila spašena od uništenja. Ustvari, tiranija i zločin bi se toliko raširili da ljudi svake vjeroispovijesti ne bi mogli praktikovati njihovu vjeru u miru. Na osnovu kristalno jasnih ajeta iz časnog Kur'aan, slijedbenici islaama ovo mogu tvrditi sa potpunim uvjerenjem.

Slijedbenici islaam su jednoglasni u činjenici da je džihaad velika milost od Allaaha i da radi ove velike milosti opstoji ovaj svijet i čitav univerzum.

Prvi dokaz

Allah objavljuje: **"A da Allaah ne suzbija neke ljude drugima, do temelja bi bili porušeni manastiri, i crkve, i havre, a i džamije u kojima se mnogo spominje Allahovo ime. A Allaah će sigurno pomoći one koji vjeru Njegovu pomažu - ta Allaah je zaista moćan i silan."** (Sura Hadždž, ajet 40)

Ovaj ajet jasno stavlja do znanja da sukob između slijedbenika isitne i slijedbenika laži osigurava bezbjednost za mjesta obožavanja. Ako bi se džihaad zaustavio, na zemlji ne bi ostao niko da obožava Allaaha.

Ustvari, ovo je upravo bilo ono što je Allaahov Poslanik izabrao prije odlučujuće bitke na Bedru kada je dovio: **"O Allaahu! Ako ova mala grupa (muslimana) bude uništena, na zemlji neće ostati niko da spominje Tvoje ime."**

Da je ljudima zabranjeno da se bore u svakoj situaciji, ovo bi bio suprotno Allaahovom božanskom sistemu, radi toga što svaki narod mora voditi rat u jednom periodu njihovog postojanja da osiguraju njihov opstanak. Da nije ovako i da nije Allaahovog podizanja snaga dobra protiv snaga zla, na zemlji ne bi ostao ni tračak dobra. Snage zla, a koje su većina u svako vrijeme, bi onda potpuno uništile svako sveto mjesto na zemlji, neostavljajući uspravno nijedno mjesto za obožavanje.

Drugi dokaz

Allah objavljuje: **"A da Allaah ne suzbija ljude jedne drugima, na Zemlji bi, doista, nered nastao - ali, Allaah je dobar svim svjetovima."** (Sura Baqarah, ajet 251)

Proučavanje okoline koja okružuje ovaj ajet pokazuje da se nakon izvjesnog vremena poslije hazret Musaa, alejhiselam, ponašanje djece Izraela promijenilo. Ovo se desilo dok je hazret Dawuud, alejhiselam, još uvijek bio dječak. Rezultat toga je bio da je tiranin po imenu Džaaluut uspio da ih pokori. On je ubio mnoge od njih, uzeo njihove stvari, protjerao ih iz njihovih kuća, pozatvarao ih i podredio ih razn-im vrstama teškoća. Potlačena djeca Izraela zatražila su od Nebija toga vremena Išma'iila, alejhiselam, da im on odredi kralja, pod čijim vodstvom bi se oni onda pobunili i oslobodili od Džaaluutovih kandži. Kada je

Nebi, alejhiselam, izrazi strah da oni možda neće prihvatiti naredbu da se bore, oni su ga uvjerili da će oni sigurno to uraditi govoreći: "Zašto da se mi ne borimo kada smo rastavljeni od naše djece i kuća?"Međutim, kada je Allaah to učinio za njih obaveznim da se bore, svi osim nekoliko od njih odbili su naredbu. I pored toga, Nebi, alejhiselam, obavjestio ih je da je Allah odredio hazret Taaluuta da im bude kralj, pod čijem vodstvom oni treba da vode džihaad za njihovo osolobođenje. Međutim, zbog toga što je hazret Taaluut bio siromašan čovjek koji nije pripadao uglednoj porodici, djeca Izraela usprotivila su se njegovom određenju, dajući jasno do znanja da oni žele da njihov kralj bude neko bogat i ugledan. Nebi, alejhiselam, istakao je da je Allaah odredio hazret Taaluuta i da ih on pretiče u znanju i fizičkoj snazi. On im je također rekao ima pravo da odredi koga god On to hoće za kralja.

Nakon prolaska nekih tesotva, ljudi koji su na kraju ostali sa hazret Taaluutom da susretnu Džaaluuta brojali su samo 313. Drugi su izostali kada nisu uspijeli da prođu testove. Međutim, Allah ne traži da vojske budu brojne da bi bile uspiješne. Da bi rastavio žito od kukolja, Allaah je izdao naredbu za džihaad i uvijek se iskreni i predani vjernici odazivaju pozivu. Nakon toga, bez obzira na njihov broj i ratnu opremu, Allaah im podari pobjedu kada stignu na bojište.

Kada je mala vojska od hazret Taaluuta susrela veliku i moćnu vojsku od Džaaluuta, Džaaluut jezakoračio naprijed praveći se važan. Kada je hazret Taaluut poslao mladića naprijed da se bori sa Džaaluutom, Džaaluut se nasmijao i rekao da je on dovoljno jak da se bori protiv čitave vojske od hazret Taaluuta. Međutim, mladić nije bio obični mladić. Njegova sudbina je bila da bude poslanik, a njegovo ime je bilo Dawuud. Koristeći običnu praćku, hazret Dawuud, alejhiselam, uspio je da ubije Džaaluuta i djeca Izraela su bila oslobođena od njegove tiranije. Mir i sigurnost su ponovo zavladali na zemlji.

Nakon prenošenja ovog događaja Allaah je objavio da se snage dobra nesuprotstav-ljaju snagama zla, život na zemlji bi bio u neredu. Međutim, zato što je Allaah Taj koji univerzum obasipa milošću, On oslobađa univerzum od zlih snaga tako što dozvoljava da ih snagae dobra poraze. Ovo dozvoljava ljudima da slobodno izaberu Allaahov put. Kada se ovo desi, nije nužno da snage dobra budu moćne ili moćnije od snaga zla. Sve što se traži od snaga dobra je da budu hrabre i stignu do bojišta i da se oslone na Allaaha. Allaah će im onda podariti pobjedu, čak i ako oni budu u fizički slabijoj/lošijoj poziciji. Ovo je upravo ono što se desilo kada je mala vojska od hazret Taaluuta porazila veliku i moćniju vojsku od Džaaluuta. Ustvari, Allaah je dao da ogromni Džaaluut budu ubijen od malog dječaka.

Na sličan način Allaah je podario pobjedu Allaahovom Poslaniku, sallallahu alejhi we sellem i ashabima, radiallahu anhuma, u bitci na Bedru kada je njihova vojska od samo 313 bila slabo opremljena i malobrojna nasprem 1000 jakih iz vojske Kurejševića koji su bili naoružani do zuba. U dodatku na ovo, Ebu Džehl koji je bio oholi i okrutni vođa Kurejševića obren je od dvojice dječaka po imenu Mu'aaz i Mu'awwiz. Tek onda je hazret Abdullaah ibn Mes'uud, čovjek iz porodice niskog društvenog statusa, odrubio je glavu Ebu Džehlu. Putem bitke na Bedru iz okova nepravde, neznanja, nevjerstva i mnogoboštva oslobođena je čitava oblast Hidžaaza kada su muslimani

porazili mnogobošce. Kada je ubijeno sedamdeset mnogobožaca u bitci, putevi prema islamskoj pravdi i slobodi otvoreni su ne samo za ljude Hidžaaza, već i za čitavo čovječanstvo.

Cjelokupna Stvarnost

Hazret šejhul islaam Maulana Šabbir Ahmed Usmani dao je slijedeći komentar na događaj iznad: "Kada je Džaaluutoova vojska pobjegla, vjernici su bili pobjednici. Hazret Taaluut udao je njegovu kćerku za hazret Dawuuda, alejhiselam, i poslije njegove smrti, hazret Dawuud, alejhiselam, postao je kralj. Ovaj događaj jasno pokazuje da je džihaad uvijek bio praksa i da on sadrži Allahovu milost i naklonost. Samo će glupaci reči da džihaad nije za Poslanike."

Intersantna logična poenta: Kada zemlja postane neobradiva, tri koraka moraju biti preduzeta. Prvi je da se mora koristiti motika (za okopavanje). Na ovaj način, sav korov i druge zapreke trebaju se ukloniti. Drugi korak je njegovanje zemlje sa gnojivom. Tek nakon ovog sjemenje se sadi i zalijeva. Nakon ovih koraka čovjek može očekivati da zemlja rodi obilno. Na sličan način, kada nevjerstvo, mnogoboštvo, nered i drugi oblici tiranije postanu uobičajeni na zemlji, prvi korak da se to ukloni jest da se rukuje motikom džihaada. Nakon toga, krv nevjernika postane gnojivo. Iskustvo pokazuje da što je gnojivo otrovnije, to je bolje za zemlju. Zbog toga zemlja također postaje bolje mjesto kada je posuta gnojivom od krvi ljudi koji su najgori elementi i najopasniji. Nakon ovoga, treći korak jeste da muslimanska krv treba da se prolije. Sa blagoslovljenom krvlju muslimanskih šehida, islaam će onda procvjetati i drvo imaana će imati čvrst korijen i nastavljati da se razvija.

Treći dokaz

Jedan od najvećih razloga bezvlašća na zemlji je širenje smutnje koje je prema jeziku Kur'aana gora od ubijanja. Allaah kaže:

"A smutnja (mnogoboštvo) je gora od ubijanja!" (Sura Baqarah, ajet 217)

Kur'aan osuđuje ovu smutnju u raznim ajetima i kaže da je širenje smutnje oznaka nevjernika. U sedmom ajetu sure Aal-Imraanm Kur'aan utvrđuje da je jedna od istaknutih osobina nevjernika da oni traže načine da naprave nered. Ovakvo ponašanje izaziva neslogu i razdor među ljudskim rodom radi čega se ljudi ubijaju, imovina uništava i ljudi upadaju u devijaciju. Džihaad je lijek za sve ovo, zbog toga Allaah kaže:

"I borite se protiv njih sve dok smutnje (mnogoboštva) ne nestane i dok se Allaahova vjera slobodno ispovijedati ne mogne." (Sura Baqarah, ajet 193)

Zbog toga je jasno da je cilj džihaada da ukloni bezvlašće i tiraniju i da zaustvi nevjernike u sprječavanju ljudi da pređu na islaam. To osigurava da Allahov zakon prevlada na zemlji, a što je prirodno stanje poslova koje svijet treba tako hitno kao što i suha zemlja treba vodu. Naravno, ajet koji slijedi ajet iznad jasno stavlja do znanja da onda kada se nevjernici okane nevjerstva i mnogoboštva, nikakva agresija nesmije se počiniti protiv njih, zato što je jedini cilj džihaada da se ukloni zlo i nered.

U komentaru ovog ajeta nužno je citirati slijedeću istorijsku izjavu od hazret šejhul Hinda Maulana Mahmud –ul-Hassan. On kaže: "Treba zapamtiti da džihaad zaista treba da se vodi protiv onih nevjernika koji odbiju da se okane."

Toliko su visoki ciljevi džihaada. Allaah ponavlja ovu poruku u suri Anfaal gdje Allaah kaže:

"I borite se protiv njih dok mnogoboštvo ne iščezne i dok samo Allaahova vjera ne ostane." (Sura Anfaal, ajet 39)

Ovaj ajet se odnosi na konačni cilj džihaada, a to je da iskorijeni svaki djelić otpora koji nevjerstvo pruža, tako da islaam dominira nad svim drugim vjerama i da se svi pridržavaju Allaahovog zakona. Ovo se može desiti zajedno sa postojanjem drugih vjera kao što se desilo za vrijeme ispravnih halifa i drugih muslimanskih vođa. Usporedno, to se također može desiti nakon što sve druge vjere budu eliminisanjem kao što će se desiti u vrijeme kada se hazret Isaa, alejhiselam, vrati na ovaj svijet. Ovaj ajet nam kaže da obadva, ofanzivni i defanzivni oblik džihaada, treba uvijek da traje sve dok se iznad spomenuti cilj ne postigne u obadva oblika.

Allaah je objavio Kur'aan kao lijek i milost. Pošto je Kur'aan propisao džihaad kao lijek za nered i bezvlašće, slijedi da džihaad sadrži ljekovitosti i da je također izvor milosti. I dok ajeti spominju ranije stanje da je džihaad izvor milosti, Kur'aan također jasno stavlja do znanja da je džihaad lijek i za srca. U slijedećem ajetu Allaah spominje šest korisnih stvari od džihaada. Allaah kaže:

"Borite se protiv njih! (1) **Allaah će ih rukama vašim kazniti** (2) **i poniziti,** (3) **a vas će protiv njih pomoći,** (4) **i grudi vjernika zaliječiti** (5) **i iz srca njihovih brigu odstraniti.** (6) **A Allaah će onome kome On hoće oprostiti. - Allaah sve zna i mudar je."** (Sura Tawba, ajet 14-15)

Relevantna poenta

Kur'aan je suosjećajući osudio ubijanje i agresiju i izrekao kaznu kao vječnost u paklenoj vatri. Allaah kaže:

"Onome ko hotimično ubije vjernika kazna će biti - Džehennem, u kome će vječno ostati; Allaah će na njega gnjev Svoj spustiti i prokleće ga i patnju mu veliku pripremiti." (Sura Nisaa, ajet 93)

I dok ajet iznad osuđuje ubistvo vjernika, slijedeći ajet osuđuje ubistvo bilo koje osobe i poredi to sa ubistvom čitavog ljudskog roda. Allaah kaže:

“Ako neko ubije nekoga koji nije ubio nikoga, ili onoga koji na Zemlji nered ne čini - kao da je sve ljude poubijao.” (Sura Maa’idah, ajet 32)

Kada neko ubije nekog drugog, drugi također nauče kako da počine to djelo i ohrabljeni su da urade to isto.

Premda je Kur’aan izričito zabranio ubijanje, postoje određeni zločini koji dovode do disfunkcije društva. Poput raka na djelu tjela, oni moraju hirurški da se odstrane tako da se njihov bolesni uticaj ne raširi još negdje. Kur’aan je radi toga propisao lijek za takva zla kao pogubljenje. Sve dok je pogubljenje primjenjeno kao ljekovito mjerilo, to više nije loše djelo. Ustvari, to sada preuzima oblik milosti za ljudski rod zato što čuva društvo od mnogo ozbiljnijih posljedica.

Kur’aan prvo navodi zlo i katastrofalne posljedice ovih zla prije propisivanja lijeka koji će to efikasno zaustaviti. Ustvari, lijek je toliko djelotvoran da zlo više preostaje prepreka za javni mir i red. Mi žemo sada navesti par primjera za načine koje je Kur’aan propisao za iskorijenje zla. Sa primjenom ovih načina, Allaahov Poslanik, sallallahu alejhi we sellem, i ashabi, radiallahu anahum, postigli su mnogo uspijeha. U širom kontekstu Kur’aan podučava da se muslimani bore protiv mnogobožaca. Allaah kaže:

“A borite se protiv svih mnogobožaca (u svakoj situaciji), kao što se oni svi bore protiv vas (bez obzira na vaše stanje i mjesto boravka); i znajte da je Allah na strani onih koji se Allaha boje i grijeha klone (i pomoće ih protiv njihovih neprijatelja).” (Sura Tawbah, ajet 36)

Kur’aan je također naredio da se protiv kolovođa nevjerstva treba boriti zato što su baš oni korijen i izvor svakog zla koje svuda širi zlo kada ih njihovi slijedbenici slijepo slijede. Kada se oni efikasno uklone, nevjerstvo i zlo također neće dugo potrajati. Relevantan Kur’aanski ajet kaže:

“A ako prekrše zakletve svoje, poslije zaključenja ugovora s njima, i ako vjeru vašu budu vrijeđali, onda se borite protiv kolovođa bezvjerstva - za njih, doista, ne postoje zakletve - da bi se okanili.“ (Sura Tawbah, ajet 12)

Kur’aan također izričito naređuje muslimanima da se bore protiv ehlul kitabija. Allaah kaže:

“Borite se protiv onih kojima je data Knjiga, a koji ne vjeruju ni u Allaha ni u onaj svijet, ne smatraju zabranjenim ono što Allah i Njegov Posalnik zabranjuju i ne ispovijedaju istinsku vjeru - sve dok ne daju glavarinu poslušno i smjerno.“ (Sura Tawbah, ajet 29)

Kur’aan također naređuje muslimanima da vode džihaad protiv onih ljudi koji napadaju i vrijeđaju Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi we sellem. Govoreći o njima, Allaah kaže:

”Prokleti neka su (udaljeni su od Allaahove milosti)! Gdje god da se nađu (da traže azil), neka budu uhvaćeni i ubijeni (osim ako se ne okane njihove zle prakse).” (Sura Ahzaab, ajet 61)

Ovo iznad je samo kratki pogled na nekoliko naredbi za borbu protiv mnogobožaca, ehlul kitabija i svih onih koji napadaju Allaahovog Poslanika, sallallahu alejhi we sellem. Ovo jasno stavlja do znanja da je džihaad najefikasnije sredstvo za uklanjanje ovog brojnog zla. Gledajući dalje, čovjek bi pročitao da Kur’aan također naređuje da se džihaad vodi protiv onih muslimana koji se nepravedno bore protiv druge grupe muslimana. Kur’aan kaže da kada se dvije grupe muslimana neslažu, treba uložiti napor da se njihove nesuglasice izmire diplomatski. Kada ovo neuspije, džihaad se može voditi protiv one grupe koja djeluje agresivno i nepravedno sve dok se oni ne pokore Allaahovim naredbama.

Sloboda od slijepog slijeđenja

Usama bin Ladin

Preveo E.Z.BL

Želio bi da ispričam priču o Halidovom prelasku na islam da bi se naši umovi oslobodili od slijepog slijeđenja. Rečeno mu je nakon njegovog kasnijeg prelaska na islam: «O Halide, gdje ti je bio razum, pa nisi vidio svijetlo poslanstva, premda je ono bilo svuda oko tebe dvadeset godina?!» Pa je on rekao: «Ispred nas su bili ljudi (tj. Kurejševići) čije smo ambicije vidjeli kao planine (tj. oni su ga zaveli).» Ovo pokazuje nužnost čovjekovog oslobađanja od imitiranja ljudi. I prva od ovih blokada i prepreka u našem sadašnjem vremenu jesu vladari i oni koji se lažno zaklinju od zlih učenjaka , ministara i plaćenih piscaca i njima slični.

Što se tiče vladara, ljudi su se složili u pogledu njihove slabosti i izdaje. Nakon toga mi kažemo: Jeli moguće da musliman kaže njegovoj braći muslimanima: «Ruku pod ruku sa Karzaijem u saradnji da uvedemo islam, uklonimo tiraniju i spriječimo Ameriku da ostvari njene planove?!» Ovo je nemoguće i nemože se postići, zato što je Karzaji agent kojeg je postavila Amerika i njegova podrška Americi protiv muslimana jeste jedno od deset djela koje je suprotno islamu i koje njegovog počinioca izvodi iz okvira vjere. Ko so ti koji su postavili Karzaija u Rijadu i doveli ga nakon što je prije sto godina bio izbjeglica u Kuvajtu, da bi se borio na njihovoj strani protiv otomanske države i njenog upravnika ibn ul-Rašiida? To su krstaši koji još uvijek čuvaju ove agente sve do sada. Zbog toga nema razlike između Karzaija u Rijadu i Karzaija u Kabulu.«Zato uzmite iz toga pouku, o vi koji ste obdareni!» (59:2) «Da li su nevjernici vaši imalo jači od njih, ili vi u knjigama nebeskim imate kakvu povelju?» (54:43) Zaista su ovi vladari koji žele da riješe naše probleme – a najvažniji od njih je problem Palestine putem Ujedinjenih Nacija ili putem naredbi Ujedinjenih Nacija – izdali Allaha i Njegovog Poslanika, sallallahu alejhi we sellem, napustili vjeru i ponijeli se izdajnički prema ummetu. A što se tiče pokvarenih učenjaka, ministara, plaćenih pisaca i njima sličnih, slijedeći govor je prikladan za njih: «Svako vrijeme ima državu i ljude,» jer su oni ljudi te države koja pogrešno predstavlja istinu i lažno svjedoči u svetoj zemlji (Mekka i Medina), čak i unutar granica Ka'abe, u svetom mjesecu, a nema snage niti moći osim kod Allaha. Oni to kažu radi integracije i stabilizacije osnovnih elemenata statusa kvo. Oni su već skrenuli sa pravog puta pa je postalo nužno da se odrekne od njih, da se bude daleko od njih i da se drugi upozore na njih.

Stoga pomaganje vjere nije ograničeno na pričanje. Niti vjera počiva na djelićima i komadićima našeg vremena i imetka, umjesto toga, ona je Allahov dragocijeni produkt. Kolika je (samo) razlika između pričanja i žrtvovanja u pomaganju Allahove vjere.

Za vrijeme rata, prirodno je da neprijatelj širi propagandu i tako opravdava agresiju nad njegovim neprijateljima.

Ali i pored ove činjenice, veliko je razočarenje vidjeti toliko mnogo takozvanih muslimana prevarenih od neprijateljske propagande protiv mudžahida i islamista (muslimana koji praktikuju vjeru).

Neprijatelji Allahovog zakona (islama) će vas uvjeriti da su oni koji pozivaju na uspostavljanje islamske države, implementaciju Allahovog zakona (šerijata) i džihad protiv krstaša, žedni krvi, sadisti, nehumani ljudi koji ne vode brigu o ljudskom životu i napredku.

Oni (neprijateljske medije) tvrde da mudžahidi u Iraku, Afganistanu, Palestini i u drugim mjestima namjerno napadaju obične žene i djecu, i izazivaju haos širom svijeta, uništavajući škole, bolnice, mostove, zgrade i puteve. Ove tvrdnje također odzvanjau od sekularnih takozvanih muslimana (po imenu), zabludjelih učenjaka i šija (rafidija).

Svaka osoba, stara ili mlaada, muško ili žensko, zna da je u islamu zabranjeno namjerno ubijati i napadati žene (ne-borce) i djecu, pa kako onda mudžahidi koji su zreli praktičari muslimani da nepoznaju ovo islamsko pravilo?

Dovoljno je znati da se pravila (ahkaam) koja se tiču ofanzivnog džihada (koji predvodi islamska država) ne primjenjuju u defanzivnom (odbrambenom) džihadu, kada se muslimani bore da odbrane njihovu čast, da zaštite njihove svetinje i odbiju agresore.

Isto tako je važno priznati da ljudi koji žive u ratom zahvaćenim zemljama nemogu voditi normalni život i smatrati lako izvodljivim odlazak na posao ili školu, kada je u toku žestoki konflikt između dvijevelike vojske širom velikog djela zemlje.

Mudžahidi u Iraku i Afganistanu su obznanili da će oni napadati krstaše (Američke i savezničke snage) i njihove saradnike – bilo da su to špijuni, novinari (propagatori), kršćanski misionari (koji rade na preobraćanju muslimana u kršćanstvo), šije, (sekularna) državna policija ili snage bezbjednosti. Zbog toga nije mudro od "civila" da budu u centru među takvim ljudima, da se šetaju šitskom pijacom ili da ulaze u autobus koji prevozi policajce. Nažalost, takvi događaji su dozvolili medijama da tvrde da mudžahidi napadaju obične civile.

Neprijatelj je čak maksimalno pokušao da ušutka i one koji mogu da racionalno i odlučno opravdaju osvetu protiv pravih agresora, putem okrutnih zakona i prijetnji sa zatvaranjem.

Čovjek netreba da vjeruje u sve ono što čuje od medija ili od sekularista koji žele da žive po demokratiji nasuprot Allahovom zakonu. Takvi ljudi su zaista faasikuun (grešnici) i lažljivci.

Neophodna Opskrba za Mudžahida

Hazret Mufti Khubiab Sahib

Stari Lopovi, novi trikovi

Anti-islamske snage se nisu predale čak ni tada, sada su stari lovci došli da love sa novim trikovim. Njihove dohvne vođe koje vode politiku ostaju budne po noći i smišljaju svaki mogući trik. Kao što je jedan vođa mudžahid arap pametno rekao, i dok muslimani gase njihova svijetla i mirno spavaju, njihov neprijatelj pali njihova svijetla i razmišlja o njihovoj teškoj situaciji.

Ali sada čovjek može primjetiti malu razliku u njihovom pristupu. Dugo vremena je jednoglasno mišljenje među njima bilo da ne pružaju solidarnost i da potisnu i ugase svaki glas muslimanskog protesta koristeći brutalnu snagu. Sada su prisiljeni da pokažu malo solidarnosti, i oni su spremni da malo rizikuju kako bi izbjegli veću katastrofu. Zbog toga oni nude na tanjiru čitav komad Palestine Jaseru Arafatu, samo da zaustave žestoki pokolj HAMMAS-a, prave islamske organizacije (o.p. pisano 1995 god.). Inša'Allah, ove taktike će biti kobne po njih kao i one ranije. Mi smo već predvidjeli, nakon palestinsko-izraelskog ugovora, da će džihad za Palestinu, u pravom smislu riječi, sada započeti. Ali ovdje mi želimo da naglasimo tačku, da strah od mudžahida, u prisiljavanju kafira da promjene njihove pozicije i napuste san potpunog istrebljenja islama i muslimana, i to je ih je natjeralo da vode brigu o njihovom vlastitom životu.

Potreba za Preuređenjem Oružanog Krila

Sada kada jedino vidljivo sredstvo za očuvanje muslimana globalno, jesu sami mudžahidi, koje neprijatelji islama bezstidno nazivaju ekstremistima, teroristima i fundamentalistima, onda je najvažnije da džihadski pokreti ojačaju njihovu organizacijsku strukturu na vrlo zdravom i sigurnom mjestu, i da pruže najveći standard obuke mudžahidima, tako da oni mogu efikasno izvršiti obavezu džihada i da u srca mudžahida usade najveći stepen morala i etike i tako što će ih upozoriti na one nepoželjne stvari koje bi mogle oslabiti džihad i mudžahide.

Mudžahidi uvijek treba da imaju na umu da sa džihadom oni štite muslimanski ummet, a sa dobrim vrlinama oni štite džihad. Drugim riječima, džihad je potreban da zaštiti muslimanski ummet – a za zaštitu džihada, neka posebna dobra djela, i primjerno ponašanje su preduslovi. Sukob sa neprijateljom da bi se uzdigla Allahova riječ i zaštitio muslimanski ummet, da se džihad zaštiti od takozvanih islamskih vlada i od svog ličnog unutrašnjeg egoizma i životinjskih nagona kao i od šejtanovog zla, su najvažnije odgovornosti mudžahida. Bilo kakvo ignorisanje ili trenutak nepažnje prema ovim odgovornostima može biti razaran gubitak za čitavu muslimansku zajednicu.

Mudžahidi nikada ne smiju zaboraviti da je Allah ponovo darovao ovaj veliki dar - džihad - kolektivno za njih.

Džihad je postojao i postojaće, ali poseban način i uslovi u kojima je džihad sada započet, jeste jako posebna blagodat, koju nam je Allah podario. Sada se Allahovom milošću praksa džihada raširila na tako efikasan i skladan način, da je izvan svjetske moći da zaustavi njegovo napredovanje. Ali odgovornost za zaštitu džihada od loše reputacije i slabosti, leži izravno na plećima mudžahida, koje je Allah izabrao za ovu veličanstvenu dužnost. (Iz knjige Zaad-e-Mudžahid, preveo E.Z.BL)

Između borbe ZA NANOŠENJE ŠTETE (NEPRIJATELJU) i borbe ZA UTEMELJENJE (ALLAHOVOG ZAKONA)

Ebū Muhammed el-Maqdisī

Bismillāhir-Rahmānir-Rahīm

Dobro je poznato je da su islamski učenjaci podijelili džihad na dvije vrste: odbrambeni i napadački džihad. Prvi, odbrambeni džihad je da bi se odbranile muslimanske zemlje i muslimanske svetinje ukoliko ih neprijatelji napadnu. A drugi, napadački džihad predstavlja ''traženje'' kafira u njihovim zemljama ili na bilo kojem drugom mjestu gdje bi se oni mogli naći.

To je podjela džihada gledano sa aspekta prirode džihada. A gledano sa aspekta njegovih plodova, djelovanja i rezultata, onda se džihad također dijeli na dvije vrste: džihad vođen s ciljem da se nanese šteta neprijatelju (*qitāl al-nikāyah*) i džihad vođen s ciljem svog učvršćivanja u zemlji (*qitāl al-tamkīn*).

A borba poduzeta s ciljem nanošenja štete Allahovim neprijateljima je ispravno, propisano djelo, čak iako ne donosi ništa drugo osim nanošenja ove štete (neprijateljima), njihovog razjarivanja, nanošenja njima štete, njihovog zastrašivanja (terprisanja) ili uklanjanja njihovog zla od muslimana, spašavanja onih slabih i potlačene među njima, oslobađanja zarobljenika, pa čak i ako to direktno ne vodi učvršćivanju muslimana u zemlji. Štaviše, oni koji poduzimaju takve akcije će, inšā'Allāh, biti od onih dobrih, pa sviđalo se to poniženim gubitnicima ili ne. A to je zato što je Allāh rekao:

„…niti će stupiti na neko mjesto koje će nevjernike naljutiti, niti će ikakvu nevolju od neprijatelja pretrpiti, a da im to sve neće kao dobro djelo upisano biti, - Allah zaista neće dopustiti da propadne nagrada onima koji čine dobro.”[1]

I On je rekao:

„I protiv njh pripremite koliko god možete snage i konja za boj, da biste time zaplašili Allahove i vaše neprijatelje, i druge osim njih – vi ih ne poznajete, Allah ih zna…“ [2]

I On je rekao:

„Šta je sa vama pa se ne borite na Allahovu putu za potlačene, za muškarce i žene i djecu, koji uzvikuju: "Gospodaru naš, izbavi nas iz ovog grada, čiji su stanovnici nasilnici, i Ti nam odredi zaštitnika i Ti nam podaj onoga ko će nam pomoći!“ [3]

Dakle, Allāh je podstakao Svoje robove da se bore na Njegovom putu uopšteno, ali isto tako i u cilju spašavanja slabih i potlačenih muslimana, što čini to djelo ispravnim, propisanim djelom.

Kada bi Allāhov Poslanik, sallallāhu 'alejhi we sellem, posjetio nekog ko je bio bolestan, dovio bi za njega riječima:

"O Allāhu, povrati Svome robu zdravlje, kako bi on mogao hodati i klanjati u Tvoje ime i nanijeti štetu neprijatelju u Tvoje ime."

…kojom je ukazao da je nanošenje štete neprijatelju jedna od dužnostī i namjerā Allāhovog roba. On je to posebno spomenuo kada bi dovio za bolesnika i muslimane je stalno napominjao na to, podsticao ih i savjetovao im da iskoriste svoje zdravlje u ostvarivanju velikih ciljeva zbog kojih su i stvoreni, od kojih su najvažniji: obožavanje Allaha jedino i donošenja pobjede Njegovoj vjeri putem nanošenja štete neprijatelju. Dakle, ovo je razlog zbog kojeg musliman živi i ovo su njegovi najvažniji zadaci, tako da ako je spriječen da ih ispuni zbog bolesti,

Ni šerī'at ni ljudski razum ne dozvoljavaju istinoljubivim i iskrenim mudžāhidima da se bore ili da oslobađaju muslimanske zemlje da bi plodove njihove borbe ubirali oni koji gaze (penju se) preko lobanja hrabrih i preko krvi šehīdā, tražeći vlast (vladavinu) preko demokratskih sudova, izbora ili bilo koji drugi oblik džāhilijjeta, koji se oslanja na odluku zabludjele većine, koji uzrokuju da svaki savladani, poraženi i poniženi može doći na poziciju moći, nakon duge i teške borbe iskrenih mudžāhidā.

dužan je da dovi Allahu da ga izliječi, kako bi ponovo mogao da nastavi raditi s ciljem njihovog ostvarivanja.

Ovaj način borbe je najčešći način borbe na koji se danas muslimani bore u svim djelovima svijeta. Osim što je to ispravan postupak – kao što smo već rekli – on donosi i mnoge plodove, ali ovo nije mjesto za njihovo spominjanje.

Međutim, postoji još jedan tip borbe na koji je muslimanima obaveza da koncentrišu sav svoj trud i da usmjere svoj napor u tom pravcu – to je borba za učvršćenje ili, u terminologiji koja se danas koristi, oslobođenje (*at-tahrīr*). Muslimani današnjice su u potrebi za ovakvim tipom borbe, koji donosi određeni nivo štete neprijatelju, ali plodovi koje ona donosi nisu ograničeni samo na to ili na spašavanje potlačenih i nemoćnih muslimana, kao što je slučaj s prvim tipom džihada. Naprotiv, jedno od najvažnijih plodova ovog načina borbe je to što se njome muslimani učvršćuju na Zemlji, a dobro je poznato da je jedna od najvećih tragedija muslimana danas to što nemaju islamsku državu, koja utemeljuje njihovu religiju na Zemlji i u kojoj oni mogu tražiti utočište i zaklon.

Ovaj tip borbe – koji se sprovodi s ciljem učvršćivanja muslimana na Zemlji, ili s ciljem oslobođenja nekih od njihovih zemalja iz rukū tiranā koji vladaju u njima, ili onih koji su uzurpirali njihovu zemlju – zahtijeva snagu i uslove koji se razlikuju od uslovā prvog tipa borbe. Također, ovaj tip borbe zahtijeva iscrpan i detaljan plan i njegovu razradu, u kojoj učešće moraju uzeti ljudi s vizijom (pronicljivošću), razumijevanjem i iskustvom – bili to vjerski učenjaci, aktivne dā'ije (pozivači) ili iskreni mudžahidi, koji se na Allahovom putu ne boje prijekora onih koji prekorijevaju; koji na svojim plećima nose breme ovog džihāda i odgajaju njegovu omladinu na način na koji to zaslužuje – čistih ruku i čiste vanjštine, sa iskrenim nijjetima, sve dok ne dođe vrijeme da plodovi njihovog rada sazriju i budu ubrani njihovim, a ne nečijim drugim rukama.

Ni šerī'at ni ljudski razum ne dozvoljavaju istinoljubivim i iskrenim mudžāhidima da se bore ili da oslobađaju muslimanske zemlje da bi plodove njihove borbe ubirali oni koji gaze (penju se) preko lobanja hrabrih i preko krvi šehīdā, tražeći vlast (vladavinu) preko demokratskih sudova, izbora ili bilo koji drugi oblik džāhilijjeta, koji se oslanja na odluku zabludjele većine, koji uzrokuju da svaki savladani, poraženi i poniženi može doći na poziciju moći, nakon duge i teške borbe iskrenih mudžāhidā.
Zašto su istinski mudžāhidi – koji su protjerali Ruse, Srbe i ostale iz Afgānistāna, Čečenije i Bosne sa svojom snagom i džihadom – zašto su se uplašili, postidili ili ustručavali da preuzmu vlast, koristeći istu onu snagu kojom su oslobodili te zemlje?
Zar oni nisu, od svih ljudi, najzaslužniji da preuzmu vlast?

Ja sam bio mnogo tužan kada sam jednoga dana pročitao riječi jednog od komandanatā mudžāhidā, koji je u toj zemlji vrlo poznat, kada je u intervjuu za jedne novine upitan da li će on i drugi vojni komandanti, nakon što se borba za oslobođenje privede kraju, preuzeti vlast. Odgovorio je negativno i to objasnio da je on mudžāhid i da je njegov cilj da se bori protiv Allāhovog neprijatelja ma gdje da se on nalazio (misleći: samo džihad nanošenja štete), ali kada je riječ o vladanju i politici, ta država ima svoj narod, a to nismo mi!!!

Ovako smiješne riječi nikada ne bi trebale izaći iz usta mudžāhida koji poštuje svoj džihād i poštuje krv šehīda, živote omladine i snagu ummeta koja se širila na bojnim poljima. On zna kako je ummet pogođen kada je izgubio islamsku državu i kako je prijeko potrebno da ima državu u koju može pribjeći i iz koje može napredovati. Nemojte ovo shvatiti kao dvoumljenje ili sumnju u brata, jer zaista ne sumnjam da on zna i da poštuje sve ovo, ali ne znam šta ga je natjeralo da izgovori ove riječi – možda iskrena pobožnost, ponos ili možda poniznost na pogrešnom mjestu?

Zašto mudžahidi ne prave planove o zauzimanju pozicija u vlasti i moći, kada su već utemeljenje, kojem su težili, postigli sopstvenim rukama, i nakon što su proveli mnogobrojne dane iza pušaka i u minskim poljima?

Zar oni nisu najiskreniji, najčistiji i najsigurniji ljudi da vladaju?

Zašto oni odbijaju da preuzmu ovu odgovornost?
Do kada će oni planirati da ne urade ništa više od borbe sa ciljem da naštete neprijatelju i traženja šehadeta? Koji stid i kakva prepreka ih sprječava od pravljenja planova o učvršćivanju i borbi da se to ostvari, u dodatku na nanošenje štete neprijateju i težnji za šehadetom?

Musliman bi trebao poznavati i biti svjestan stvarnog stanja muslimana u predajama koje se prenose o šehīdima, o mnogim ashābima, tabi'īnima i drugima, a koji govore koliko su često njihove želje i dove

bile da im konj bude u borbi ranjen ili da im se slomi mač u borbi s neprijateljem i da budu počašćeni šehadetom – musliman bi trebao znati da je to, uglavnom, bilo (kada su bili) u sjenci hilāfeta i islamske države.
Ali, obim njihovih želja i dovā, kada još nije postojala islamska država, bio je proširen nastojanjem da se ostvari pobjeda islama i učvršćenje muslimana (na Zemlji).

Zašto se ne radujemo kada se na nekim ratištima zamisli i planovi tog naroda prevaziđu borbu kojom bi se samo nanijela šteta neprijatelju, i gdje se, također, prave planovi da se bori za slobodu i učvršćenje? Ili, zbog čega je radost umanjena zbog teških vođā ili ljudi sa lojalnošću pogrešnim osobama, ljudi pogrešnog shvatanja i zbunjujuće metodologije, kojima su odanost priznale vođe mudžahida, iako ovi sjede iza stolova – a ne u rovovima niti iza pušaka – čekajući da uberu plodove (džihāda) mudžāhidā, kada sazriju?!

Ili se ovi pojavljuju na referendumima u kojima im neki od mudžahida predaju plodove svoje vlastite krvi i duša!!

Kakva je to teškoća, koja se mnogo puta ponovila muslimanima današnjice, stvarajući im velike i različite probleme u kratkom vremenskom periodu, zbog koje nisu ostvarili uspjeh niti stabilnost (utemeljenje), uprkos mnogih iskrenih muslimanā i mudžahidā i velikog broja šehida i drugih, koji su željni da se žrtvuju?
Zašto je diktatorima, tiranima, kriminalcima, ubicama, pa čak i homoseksualcima dozvoljeno da u tenkovima jurišaju na predsjedničke palate u našim zemljama, da vladaju nad nama i nad našim ummetom svojim strastima i lažima, i da nas obuzdaju i pokore sebi i svojim zapadnjačkim i američkim saveznicima?

I zašto je onima prije njih bilo dozvoljeno da kuju zavjeru protiv hilāfeta, da se okrenu protiv njega, otimajući vlast i upravu od muslimana, kako bi im sudili zakonima mušrikā, zahvaljujući snazi njihovog oružja, a muwehhidima, muslimanima, mudžāhidima nije dozvoljeno da učine to isto? Ili zašto se neki od njih (stide) da pokušaju da nadvladaju neprijatelja i povrate ono što je oduzeto njima i islāmu, koristeći istu silu kojom bi onda mogli sve robove pokoriti Allāhu, Jedinom, umjesto što obožavaju Allāhove robove?

Kakva je ovo vrsta obeshrabrivanja (kroćenja) nečije energije? Mlitavljenja riješenosti i umova muškaraca?

Kakva je to vrsta ideološke retrogradacije natjerala muslimane da postanu popud piladi i ovaca? U vremenu snage – koju su oni najzaslužniji da kontrolišu – šta ih sprječava od preuzimanja moći, ubijanja i korištenja mača sa kojim je njihov Poslanik poslat pred nastup Časa, da pokori ljude da obožavaju Allāha, Jedinog?

Oni koji su se utemeljili na džihād u muslimanskim zemljama moraju razmotriti ciljeve svog džihāda i svoju ratnu strategiju i moraju u svojim planovima i proračunima punu veliku pažnju posvetiti naredbi da se radi u cilju učvršćavanja muslimana na Zemlji.

Oni se moraju fokusirati na to i podsticati ljude da to slijede, istraživati ratne strategije i dati prednost svakoj stvari koja će donijeti najveću korist muslimanima, a i onome što će osigurati ovaj važan cilj.
Oni moraju svoje vođe birati pažljivo i u skladu sa znanjem šerī'ata, svjesnosti stvarnosti (današnjice), hrabrošću, odlučnošću i inicijativom, bez odugovlačenja ili oklijevanja u prihvatanju vlasti, tako da plodovi džihada ne budu protraćeni (prokockani) ili ščepani od strane onih koji na āhiretu nemaju nikakvog udjela.

Oni trebaju znati da je većina operacija koje se danas dešavaju u muslimanskim zemljama – u cilju nanošenja štete neprijatelju, čak iako su to zaista velike operacije.

Na čelu svega ovoga su ogromne, precizno planirane operacije koje su izvedene u Washingtonu i New Yorku, ali, uprkos svojoj veličini, one nisu ništa više no džihād za nanošenje štete (neprijatelju).

Slično tome u pogledu atentata tiranina Sadata kada se muslimanima pružila povoljna prilika u Egiptu; oni su ga napali, bez posjedovanja ikakve mogućnosti da preuzmu vlast u zemlji. Pa iako je njegovo ubistvo zaliječilo prsa vjernikā, ono je i dalje (samo) oblik borbe za nanošenje štete (neprijatelju), jer ona ne učvršćuje muslimane (u zemlji), već je, naprotiv, ovim samo ubrzan dolazak još jednog tiranina na vlast.

Isto tako je i sa muslimanskim ubijanjem Amerikanaca i Židova u 'Irāqu i Palestīni, jer sve dok muslimani i njihovo vođstvo nisu u poziciji da ubiru plodove svog džihada – to je (samo) borba za nanošenje štete (neprijatelju).

Pa čak i ako je zemlja – ili samo jedan njen dio – oslobođen od Amerikanaca i Židova, zbog slabosti muslimana danas i njihovom nedostatku ispravno upućenih (vođenih) vođā, vlast preuzimaju sekularistički kāfiri koji ne uspostavljaju Allāhovu vjeru, tako da iz tog ne proizilazi ništa drugo osim zamjena arapskog tiranina za stranog.
Iskustva mudžāhidā u Afgānistānu, Čečeniji i Bosni su bila bolja, zbog snage i entuzijazma stranih mudžāhidā i jakih islamskih primjesā, koje su obojile bojno polje. Pa uprkos ovome, istinoljubivi mudžāhidi nisu ubrali plodove svog džihāda iz razloga koji moraju biti proučavani, promišljani i razmatrani od strane onih koji su se utemeljili na džihādu. Svi njihovi napori nisu unaprijedili džihād mudžāhidā i žrtve šehīdā iz borbe da se nanese šteta (neprijatelju) u borbu za učvršćenjem.

Jedan od razloga (zašto je to tako) – kako smo i ranije spomenuli – je taj što iskreni mudžāhidi odbijaju da oni uberu plodove džihāda jer se osjećaju slabim, vagajući

snage u svojim zemljama, ili što, nažalost, žele da se slože sa željama većine, o kojima je Allāh rekao:

„A većina ljudi, ma koliko ti želio, neće biti vjernici.“ [4]

I oni ovo čine koristeći izbore da odaberu vladara, kao što se desilo u Čečeniji kada je Muskadov došao na vlast pomoću izbora.
Drugi razlog je taj što oni kasnije formiraju saveze sa zalutalim, zabludjelim grupama koje imaju jači uticaj u društvu, ili sa ljudima koji su pomogli njihovim vođama, kao što su Rabbani, Sajjaf i drugi, da gaze preko lobanja šehīdā i krvi mudžāhidā, kako bi se domogli vlasti, nakon što je Afganistan oslobođen i Nadžibova organizacija uništena. To je stvar koja nas ne iznenađuje – iako iznenađuje ostale – jer smo upozoravali na zablude onih grupa koje su odbile da se bore u redovima mudžāhidā i ukazivali na izjave njihovih vođa, koji su – iako uglavnom obojeni bojom islāma – jasno izjavili da se bore za uspostavljanje Demokratske Islamske države!!! Oni su obznanili svoje bratstvo sa mnogim arapskim i inostranim tiranima, i kako je rečeno „Pismo (Slovo) može biti čitano iz njegove adrese“.

Dakle, ovo je stanje ljudi koji bi da poberu zrele plodove i preuzmu vlast. Ali ipak, entuzijasti bi odbili ovo i rekli:
„Ali, ali...zar borba protiv Allāhovih neprijatelja nije generalno propisana? Zar Allāh nije rekao:

„Zato se bori na Allahovom putu pa makar sam bio; a i podstiči vjernike.“ [5]

...pa je borba za nanošenje štete (neprijatelju) propisana uopšteno, pa čak iako ne donosi nikakve plodove.“

I ovako, na kraju, nade ljudi su ništa drugo do čisti entuzijazam za ovaj tip borbe.

Ova iskustva sam spomenuo ovdje samo usput, dok je obaveza svim džihadskim pokretima da ih pažljivo prouče i nauče iz njihovih grešaka, kako se one nikada više ne bi ponovile. Ovo nije mjesto za jedno takvu studiju, ovo je mjesto za podsticanje mudžāhidā da se usmjere i koncentrišu na borbu za učvršćenje (utemeljnenje), da se brinu o plodovima te svoje borbe, kako bi ih sami ubrali. Ovo je također mjesto na kojem se treba ukazati da su džihad i trud (napor) (kojeg ulažu muslimani) na mnogim mjestima u svijetu danas rašireni u vidu akcija koje ne predstavljaju ništa više od borbe za nanošenjem štete (neprijatelju), čak i ako ponekad izgledaju poput onih akcija koje se vode za učvršćenje ili oslobođenje.

Ali se na koncu ipak ispostavi da su one samo radi nanošenja štete (neprijatelju), ili zato što nisu zrelo isplanirane, ili mudžahidi nisu u stanju da uberu plodove svojih sopstvenih napora, ili su zalutali i zavedeni (zabluđeni), ili bilo šta drugo od gorepomenutih razloga.

Ako je sada jasna razlika između ova dva spomenuta tipa borbe, ako je poznato da se muslimani moraju fokusirati na borbu za učvršćenje i ako postoji svijest o važnosti usmjeravanja njihovog napora i truda u tom cilju, onda ću sumirati nešto od onoga što je spomenuto, i to u par komentara koji se tiču sāme teme.

Nije ispravno da se cijeli Ummet, ili njegova većina, zauzme borbom za nanošenje štete (neprijatelju) i da zanemari borbu za učvrćenje ili oslobođenje. Naprotiv, oni bi svoj trud (napore) trebali usmjeriti na jedan dio muslimanskih zemalja, koji ima neku moć ili snagu i u kome postoji baza (osnova) ili vođstvo koje ima uvid u šerī'at i današnjicu (stvarnost), kako bi se ljudi tu mogli okupiti. Treba se boriti (nastojati) da se oni učvrste tu, na Zemlji, i da muslimani uspostave državu u kojoj bi muslimani tražili utočište i koristiti je kao bazu (osnovu).

Pogrešno je podsticati emocije i osjećaje ljudi da se bore za nanošenje štete (neprijatelju) i iskorištavati njihov entuzijazam kako bi ih gurnuli na frontove, oko kojih mediji dižu prašinu i time poništavaju njihov trud, a da se predhodno ne prouči stvarnost i plodovi (koristi), koje se žele iz takvog načina borbe. To uzrokuje da su mudžahidi primorani da napuste bojna polja, pomoću kojih postoji realna šansa da se ostvari učvršćenje (utemeljenje), kad bi oni samo imali mogućnosti i pomagače.

U pogledu na vagu koristi i njihov fikh, kao i na obavezu donošenja najvećih koristi u odnosu na manje kada se među njima pojavi sukob: (Kažem da) nije dozvoljeno da borba za učvršćenje (utemeljenje) bude u sukobu s drugim tipom borbe, da bude obustavljena ili da se njeni plodovi protraće, davanjem prednosti nekim akcijama kojima se nanosi šteta (neprijatelju), niti da se jedna akcija suprotstavi drugoj, ili da se učvršćenje muslimana (utemeljenje) rizikuje zbog ovog razloga. Ovo će shvatiti svako onaj ko ima jasan plan ili liniju akcija koje vode učvršćenju muslimana, onaj ko poštuje džihad, napore i mogućnosti muslimana, živote i krv muslimanske omladine.

Allāhov Poslanik, sallallāhu 'alejhi we sellem, nije ubio većinu munāfiqā koji su u Medīni prouzrokovali dosta zla, pa čak i ako bi njihova smrt bez sumnje uzrokovala veliku količinu štete Allahovim neprijateljima, kao što su i Židovi potvrdili svoje zlo i štetu (koju su nanosili muslimanima). A ovo je bilo prije nego su Židovi bili pokoreni u zemlji, iako još uvijek nisu bili dhimije, niti su bili poniženi. On neke ljude nije ubio, a ubijanje drugih je odložio samo u ime očuvanja napore muslimana za učvršćenjem (utemeljenjem), kada su još bili u početnoj fazi. Iz ovog možemo izvući nekoliko fikhskih pravila, koja se moraju razmotriti, jer tek nakon što je Allah muslimanima podario pobjedu na Bedru, Allāhov Poslanik, sallallāhu 'alejhi we sellem, je poduzeo niz akcija koje će naštetiti Židovima: ubio je Ka'ba ibn el-Ešrefa, židovskog tāgūta, ali on nije sa tim

išao daleko. Naprotiv, zadovoljio se ubijanjem onih koji su mu nanosili zlo, čija smrt nije uzrokovala nikakvu štetu muslimanima i njihovoj zemlji, sve dok se muslimani nisu ustabilili (utemeljili) u zemlji i vaga je prevagnula, a Allah je objavio ajete kao što je:
„ O Vjerovjeniče, bori se protiv nevjernika i licemjera i budi prema njima strog!“ [6]

Analogno ovome je i njegova, sallallāhu 'alejhi we sellem, naredba Hudhejfi, radijallāhu 'anhu, kada je bio poslan da istraži stanje Saveznika, [7] kada su opkolili Medīnu, da ne podbode (izazove) ništa kod njih, kao što je zabilježio Muslim u hadīthu: ***„...I nemoj ih uzrujavati protiv mene.“*** Također je time spriječio Hudhejfu, radijallāhu 'anhu, da ubije Ebū Sufjāna, vođu naroda (nevjernikā), čija bi smrt nanijela veliku štetu Allāhovim neprijateljima. Dakle, Hudhejfe to nije učinio, iako je imao povoljnu priliku za to, zbog naredbe Allāhovog Poslanika, sallallāhu 'alejhi we sellem, da ih ne uznemiri protiv muslimana. Dakle, on je ostavio borbu kojom se nanosi šteta (neprijatelju) kako bi odbio i spriječio štetu koju bi to pruzrokovalo muslimanima i njihovoj zemlji, jer se još uvijek nisu bili učvrstili na zemlji.
U oba primjera (slučaja), većoj koristi za muslimane bila i odagnavanju ogromne štete od njih je data prednost nad borbom za nanošenje štete (neprijateljima). Zaista, čak i žrtve koje su učinjene u borbi za nanošenje štete (neprijatelju) nisu nužno jednake onim (žrtvama) koje su učinjene u borbi za učvršćivanje (utemeljenje).

Ja sam u stanju da tolerišem da dā'ije ostavljaju svoju da`wu i planove za terbijje (odgoj), pozivanje, učenje i podučavanje u svojim zemljama, i da na bojištima nema ni dā'ijā ni tragaoca za znanjem, a sve u cilju da usmjeravaju omladinu da daje prednost borbi u zemlji, u kojoj bi mogli ostvariti učvršćenje.

Ali ono što ne mogu razumijeti je to da dā'ije ostave svoju da'wu ili da ne ispune ono što ona zahtijeva, s ciljem da mobilišu ljudske snage, a da na bojištima nema onih koji će raditi i pomagati ovu vjeru, zbog borbe koja ne donosi ništa drugo osim nanošenja štete neprijatelju. Ovakvo nešto nije u saglasnosti sa fiqhom vaganja koristi i štetā, jer je Uzvišeni Allāh rekao:
„Zaista, ovaj Kur'an vodi najispravnijem putu... “ [8]
I rekao je:
„Slijedite ono najljepše, ono što vam Gospodar vaš objavljuje...“ [9]
Dakle, ovo je naredba Njegovim robovima da slijede najispravnija djela, ona koja će osigurati najvišu korist njihovoj vjeri i životu na dunjaluku:
„Oni koji Kur'an slušaju i slijede ono najljepše u njemu...“ [10]

Nije ispravno da se omladina podstiče da napušta svoju da'wu i potrebe te da'we, da bi bili mobilizirani u izgubljenim bitkama; da bi pomogli onima koji nemaju sabura u pozivanju Allāhu i koji požuruju u nerješivu bitku sa Allāhovim neprijateljima, ili koji će napraviti neke greške u osiguranju, koje će prouzrokovati da oni i njihova organizacija budu otkriveni i upraćeni od strane Allahovih neprijatelja, ili bilo kakvu akciju koja u stvarnosti nije ništa drugo do borba za nanošenje štete (neprijateljima). Ovo je naročito slučaj ako je ta omladina već izabrala (odredila) program da'we koji je vrijedan pažnje. Akcije poput ovih ne mogu biti korištene nasuprot ispravnom da'wetskom programu koji je u skladu sa tewhīdom – a da ne govorimo ako bi on bio zapostavljen ili uništen – ali borba za učvršćenje može (biti korištena), jer ova borba ima posebnu vrijednost.

U borbi za nanošenje štete (neprijatelju) mogu se tolerisati neke stvari, koje se u borbi za učvršćenje nikako ne mogu tolerisati. To se naročito tiče izbora vođe, pod čijom će se komandom mudžahidi boriti. U borbi za nanošenje štete, ljudi se mogu zadovoljiti bilo kakvim vojnim zapovjednikom, čak iako je njegovo znanje o islāmu slabo i oni mu mogu progledati kroz prste zbog nekih njegovih grijeha i odstupanja koji ga ne stavljaju na stepen nevjerstva. Ali kada je u pitanju borba za učvršćenje, razumni ljudi ne smiju prepustiti da džihād predvodi ikome, osim bogobojaznom (pobožnom) vođi, koji posjeduje čisti tewhīd, poznavanje šerī'ata, koji je svjestan stvarnosti, koji je sposoban da vlada po onome što je Allāh objavio i koji je u stanju da ubere plodove džihāda mudžāhidā, tako da se prijašnje greške muslimana više nigdje ne ponove.

U borbi za nanošenje štete (neprijatelju) mogu se tolerisati neke stvari, koje se u borbi za učvršćenje nikako ne mogu tolerisati. To se naročito tiče izbora vođe, pod čijom će se komandom mudžahidi boriti. U borbi za nanošenje štete, ljudi se mogu zadovoljiti bilo kakvim vojnim zapovjednikom, čak iako je njegovo znanje o islāmu slabo i oni mu mogu progledati kroz prste zbog nekih njegovih grijeha i odstupanja koji ga ne stavljaju na stepen nevjerstva. Ali kada je u pitanju borba za učvršćenje, razumni ljudi ne smiju prepustiti da džihād predvodi ikome, osim bogobojaznom (pobožnom) vođi, koji posjeduje čisti tewhīd, poznavanje šerī'ata, koji je svjestan stvarnosti, koji je sposoban da vlada po onome što je Allāh objavio i koji je u stanju da ubere plodove džihāda mudžāhidā, tako da se prijašnje greške muslimana više nigdje ne ponove.

Ova stvar ne smije biti zanemarena sve dok je izbor u rukama muslimana, a sfera izbora je velika. Ali ukoliko im je izbor sužen, ratovanje pod komandom grešnog vođe kako bi se odbili nevjernici je dozvoljena, zbog odbijanja veće od dve štete ili činjenja manjeg od dva zla.

Ali ukoliko su kasnije u stanju da smijene griješnika i na čelo dovedu pravednog i poštenog vođu, onda im u tom slučaju postaje wādžib da tako postupe.

Ali, čuvajte se odabiranja demokratije kao vladajućeg sistema u državi, zbližavanja sa tāgūtima istoka i zapada u njihovoj metodologiji i žurenja da uzmete učešća u međunarodnim zakonima kufra i njihovim institucijama. Čuvajte se u pogledu svega ovoga – i svih djela sličnih ovome – kao i bilo kojeg drugog grijeha, jer će ovo narušiti sisteme vrijednosti, pokvariti čovjekove koncepte i zbuniti čovjekove proračune.

Ovo su neke stvari na koje sam želio da ukažem u ovoj kratkoj pauzi, ali mi namjera nije bila da umanjim vrijednost borbe za nanošenje štete (neprijatelju), koja je regulisana zakonima šerī'ata, koja se broji kao jedan od najkorisnijih stvari za muslimane i koja je prema tim stvarima pažljiva i obilježava džihād u islāmu veličanstvenim svjetlom.

Dakle, nikada mi nije bila namjera da klevećem mudžāhide na Allāhovom putu, jer oni koji su upoznati sa mojim riječimai koji prate šta ja pišem znaju koliko ja branim džihād i mudžāhide uopšte i koliko branim napade na New York i Washington i njihove heroje, čak i ako oni ne idu dalje (preko) ove vrste džihāda, kao što smo predhodno naveli.

Allāh je zabranio da u ovim vremenima slabosti i potlačenosti ogovaram bilo kojeg mudžāhida koji je svoj život i dušu prodao Allāhu. Naprotiv, moje riječi proizilaze iz brige za džihād muslimanā, za njihove napore i njihove mogućnosti da oni trebaju biti usmjereni ka onome što je korisnije, što je prikladnije i bolje za Allāhovu vjeru.
Prema tome, ja bih ovo završio riječima da, iako je većina džihāda kojeg omladina današnjeg ummeta sprovodi – sa ciljem nanošenja štete (neprijatelju), i čak i ako ovaj vid borbe ne doprinosi neposrednom učvršćenju, i ako vjerovatno većina od ovoga ne donosi jasni poraz (neprijatelja), već mu samo nanosi manju štetu: uprkod svemu ovome, ukoliko je to u skladu sa jasnim planom akcije i punom brigom (za muslimane) i ako ima jasan i određen cilj koji nije ni zbunjujući niti neorganiziran – onda će od toga proisteći mnoge koristi. Ukoliko je ljudima darovano odgovarajuće razumijevanje stvarnosti (današnjice) i ukoliko su upućeni da donose ispravne odluke, onda to može čak postati škola u okviru koje bi rasla muslimanska djeca i iz nje izrastala i iz koje bi diplomirali muslimani koji su spremni da prihvate odgovornost borbe za učvršćenjem, inšā'Allāh.

Takvi nam ljudi neće pasti s neba, isto kao što se neće pojaviti iz društava irdžā'a, niti će se pojaviti putem izbora.

Zaista, većina njih će se izdići iza metaka, iz udubljenja rovova i iz materica islamskog džihāda...
„Toga dana vjernici će se radovati; sa Allahovom pomoći, a Allah pomaže onog koga On hoće, On je Svemoćni i Samilosni....“

"Od plodova džihāda"
Ebū Muhammed el-Maqdisī

[1] sūra et-Tewbe, 120. ājet
[2] sūra el-Anfāl, 60. ājet
[3] sūra en-Nisā', 75. ājet
[4] sūra Jūsuf, 103. ājet
[5] sūra en-Nisā', 84. ājet
[6] sūra et-Tewbe, 73. ājet
[7] sūra el-Ahzāb, Bitka na Hendeku (nap. pr.)
[8] sūra el-Isrā', 9. ājet
[9] sūra ez-Zumer, 55. ājet
[10] sūra ez-Zumar, 18. ājet

لا إله إلا الله

Takvi nam ljudi neće pasti s neba, isto kao što se neće pojaviti iz društava irdžā'a, niti će se pojaviti putem izbora. Zaista, većina njih će se izdići iza metaka, iz udubljenja rovova i iz materica islamskog džihāda...

Između Šija, Zapada i Globalnog Džihada: Dilema arapske budućnosti

Neizvjesnost nagle promjene na Srednjem Istoku se povećava, premda su neke druge već u fazi prevazilaženja krize, i ono što preostaje za njih jeste jedino program za budućnost. Ali neke vijesti koje su se desile na Srednjem Istoku skorije potvrđuju da Srednji Istok ulazi u novi period koji za ove tri komponente svijetske sile postaje arena za takmičenje.

Tri sile jednostavno ne predstavljaju vojnu snagu, nego također silu ideologija i masa. Šije, El-Kaida i Zapad (u koji ulazi Izrael i prijateljski vladari koji još nisu pali). Ovo troje su najpotencijalnije snage za kontrolu Srednjeg Istoka nakon krize. Radi toga, interesantno je analizirati kako će Srednji Istok izgledati za 10 ili 20 godina od sada.

Mi predpostavljamo da će zadatak zbacivanja arapskih režima, većinom, biti završen do 2012 godine. Šta će se desiti nakon toga?

Zapad i Izrael

Zapad i Izrael su uvijek u poziciji pomaganja svakog režima koji vlada na Srednjem Istoku sve dok ispunjava dva uslova: da ne podržava terorizam (tj. džihad protiv njih) i da sarađuje u prodaji nafte Zapadu. Oni u osnovi ne prave problem radi tiranskog ponašanja režima prema njihovim podređenim. Čak i ako oni upute kritiku, to nije ništa više nego 'slatko riječje' kao politički govor visokog nivoa.

Zapad odavno zna za autoritanijsko ponašanje Hosni Mubareka, Gaddafija i drugih tiranina prema njihovim narodima, ali je svo ovo vrijeme samo šuti neradeći ništa značajno. Zapad je bio neprijateljski raspoložen prema režimu Muamera Gaddafija samo zato što je on naredio bombardovanje avijacije koja pripada Zapadu kod Lokerbija. To nije imalo nikakve veze sa njegovom okrutnošću prema njegovom narodu.

Nakon što se Gaddafi 'izvinio' Zapadu, Zapad je mogao priuštiti da prihvati Gaddafija, kao da ranije nije bilo problema. To je logično, jer je on sarađivao u prodaji prirodnih resursa njegove zemlje, i mnogo važnije, on je bio jako anti-El-Kaida i terorizam (čitaj džihad).

Ali kada je njegov narod počeo da ga napušta i napada, Zapad nije bio spreman

da ga izbaci. Ovaj šablon postao je norma za Zapadno ponašanje prema bilo kojem režimu na Srednjem Istoku, ustvari u svijetu.

Glavna stvar je da Zapad vidi potencijal Srednjeg Istoka i Sjeverne Afrike na samo dva starteška načina: koliko se njihovi prirodni resursi mogu iskoristiti i kolika je razlika između vladara i terorističkih pokreta u naporu da zaštiti Izrael. Problem je da je Zapad, predvođen Amerikom, često iritiran sa problemima koji se vrte u krug. Ekonomska kriza koja se sve više i više pogoršava, i moralna izopačenost njihovih snaga na ratištima (da ne kažemo poraženih) čini da oni izabiraju da budu oprezni u obraćanju njima.

Što znači da je ova nagla promjena na Srednjem Istoku već malo prekasna za Ameriku i Zapad općenito, zato što su oni već zapali u močvare Afganistana i Iraka, što čini da oni ne mogu više da se hitro kreću. Ranije, dok je Amerika još uvijek bila moćna, nagla promjena ove vrste bila bi zlatna prilika, jer nije bilo suparnika. Ali danas već ima puno suparnika.

Ali ovo nikako ne znači da je Zapad već paralizovan. Oni su još uvijek potentni i opasni, ali to više nije jedini igrač koji koristi momenat ove vrste naglog preokreta, da ne spominjemo u oblasti važnoj kao Srednji Istok koja je glavna pozornica svijetskih nereda.

Šije, Najstvarnija prijetnja

Vrijeme kada je Hosni Mubarek bio sila, iza njegove nehumanosti prema ljudima, postoji geopolički interes koji nije ostvaren, naime njegova mržnja prema Iranu. Nakon što je Iran uspiješno uklonio tiranski režim Reze Pahlevija 1979, pravac države se promjenio u čistu šitsku državu. Egipat nikada nije dozvolio da iranski brodovi prolaze kroz suetski kanal. Ali nakon što je Egipat zbacio sa vlasti Hosni Mubareka, po prvi put suetski kanal je bio otvoren za iranske brodove.

Nemir u Bahrejnu je također uznemiravajući, gdje su njegovi demonstranti šije, koje se bore protiv režima koji je sunijski. Saudijska arabija[4] je u dilemi, ako dozvoli da šitski demonstranti uklone sa vlasti režim u Bahrejnu, to bi značilo da će sunijski režim, koji je očigledno prijatelj saudijske Arabije, nestati. Jasno je da je saudijska Arabija u opasnosti, zato što se prijetnja od šija znatno približava njenim granicama. Premda će to izazvati iskrivljen pogled kod međunarodne zajednice, saudijska Arabija osjeća potrebu da pošalje vojsku direktno u Bahrein u naporu da zaustavi napredovanje šija.

Ne mnogo drugačije od Omana, Kuvajta i Jemena, od kojih sve imaju dovoljno veliki potencijal pripadnika šiizma. Ako nagli preokret kod ovi ljudi može dobro da se iskoristi od Irana, onda nije nemoguće da će saudijska Arabija biti sve više i više očajna radi porasta šitsko-iranskog uticaja u oblasti. Čak i prije izbijanja nemira, hutski pobunjeci u Jemenu su već uznemiravali Saudiju.

Da ne spominjemo saudijski domaći nagli preokret, koji je također pokrenut od pristalica šiizma, koji su, od početka, saudijske nacionalnosti. Oni su grupisani u gradovima istočnog djela saudijske Arabije, poput Hufufa, Katifa i Evamije. Saudijski režim koji je sunijski je na udaru narodnog pokreta koji je pripremljen od šija.

Ako se ovo nastavi ovako, to će se povećati, i učiniće Srednji Istok stvarnom pretnjom od šija i Irana. Istina, istorija se uvijek

ponavlja. U prošlosti je bilo skriveno rivalstvo između arapa i perzijanaca, danas se ta istorija ponavalja. Sada arape predstavlja saudijska Arabija, a perzijance predstavlja Iran. A Iran, još iz starih dana, uvijek je bio glavni razlog problema, jer mu je sudbina da bude plodna zemlja za širenje raznih zabluda i zla. Istorija Perzije neiznenađuje, oni su se često pripisivali i uvijek su uzajamno sarađivali sa Židovima.

Iran je trenutno u zlatnom dobu sa svojim šiizmom. Otkako je prestao ratovati sa Irakomm 80-ih, usmjerio je svuju svoju praksu u širenje uticaja putem šiizma u čitavoj oblasti, ili čak svijetu. Ustvari,

---

[4] **PAŽNJA:** Mi opet ponavljamo i stalno ćemo ponavljati da zagovaranje nacionalizma nije od islama sa kojim prisvojiše svetu zemlju i njene stanovnike, da li je iko u istoriji iIslama nazvao svetu zemlju po sebi i njene stanovnike prozvao imenom kojim ih Allah s.w.t. nije prozvao. Od Šejha Islama Ibn Teimije rh: «Nije dozvoljeno da se ummet razdvaja zbog onih stvari koje im Allah, dželle sanuhu, i Njegov Poslanik, sallallahu alejhi we sellem, nisu propisali. Primjer toga su riječi čovjeka koji kaže: "Ja sam Sekilija" ili "Ja sam Karfendija". To su nazivi o kojima Allah, dželle šanuhu, nije nikakvog dokaza objavio. U Kur'anu i sunnetu a ni u postupcima prijašnjih muslimana nema predaja (koje dozvoljavaju muslimanu da se ponosi svojim porijeklom ili nacijom). Kada muslimana pitaju o tome on treba odgovoriti: "Ja sam musliman koji slijedi Kur'an i sunnnet").

Islamski ummet predvođen El-Kaidom, Talibanima i učesnicima globlanog džihada je u sredini Allahove obuke za praktikovanje ibaadeta džihada na Allahovom putu, tako što mu je dat protivnik vrhunske klase. Ovo je zato što je implementacija ibaadeta džihad drugačija od ostalog ibaadeta poput namaza i zekata. U džihadu mora biti neprijatelj da bi on bio urađen, dok je u namazu dovoljno okrenuti se prema Kibli i prostrti serdžadu.

Indonezija je podređena ozbiljnoj kultivaciji. Ništa manje od 300 indonezijskih studenata pripreme se svake godine sa šiitksim učenjem u Kumu, Iranu i drugim gradovima da budu kadrovi šiitksir ratnika u zemlji Indoneziji. Oni su poznati kao lukavi prevaranti, jer ne dovode novog poslanika, već samo kore poslanikove ashabe. Ali srž toga učenja je usađivanje goruće mržnje prema slijedbenicima sunneta i džemaata koji su većina u ovoj zemlji (Indoneziji).

Može se reći da Iran ima više šanse da iskoristi preokret na Srednjem Istoku u poređenju sa Zapadom radi brojnih faktora:

1. Iran je bogata zemlja sa naftom u izobilju, na drugom mjestu poslije saudijske arabije.

2. Iran nije u ratu ni sa kime, stoga su njihova blagajna puna.

3. Iran ima saučesnike u svim zemljama na Srednjem Istoku sa njihovim šiitskim učenjem. Oni se mogu iskoristiti za odvraćanje od reformacije, ili barem smanjiti otpor sunijske zajednice protiv šiitskog učenja.

4. Iran je jako blizu mjesta za preokret na Srednjem Istoku iljudi imaju vrlo sličan stav, oni također znaju govoriti arapski. Za njih je lako da se ubace (među sunije), naročito jer je to podržano sa njihovom akidom tukije, što im dozvoljava da se pretvaraju da su sunije i napadnu iznutra.

5. Iran je također sam sebi dovoljan tehnološki, što bi moglo postati alternativom za društvo na Srednjem Istoku koje ne prihvata Zapad. Njegova vojska je isto tako jaka, ustvari ona bi mogla biti čak najjača u oblasti.

6. Iran je također ustrajan u njegovom pretvaranju tako što se pokazuje neprijateljskim prema Americi i Izraelu, što otežava ljudima na Srednjem Istoku da ignorišu Iran u slučaju odbrane gaze.

7. Iran također nije uznemiravan od El-Kaide[5], za razliku od sudijske Arabije ili Zapada. Ovo je razumljivo zato što El-Kaida jedino može djelovati tamo gdje postoji baza njenih sunija, dok Iran ima svega nekoliko pristalica sunneta. Što znači da su iranska ekonomija i vojna snaga stabilni, nema nikakvog drugog značajnog uznemiravanja.

Sa svim ovim primjedbama, može se zaključiti da će Iran sa svojim šiizmom nastaviti da širi svoja krila na brojne teritorije na Srednjem istoku i Sjeverne Afrike da učvrsti svoje vodstvo. Era preokreta i njegovih plodova nakon toga, u obliku otvorenosti, može se iskoristiti u potpunosti od Irana,u vrijeme kada su druge regionalne sunijske zemlje zaposlene sa njihovim vlastitim problemima.

Poput Egipta gdje su Ihvan aktivisti zauzeti borobom protiv sekularista u odlučivanju boje njihove zemlje, šije slobodno propagiraju (šiizam) u sred društva. Više nema zakona ili propisa koji ih može spriječiti, zato što je era već otvorena. Za 10 do 20 godina od sada, Iran će samo morati da pokupi plodove. Isto važi i za ostale zemlje.

[5] o.p. Sada se situacija u pogledu ovoga promijenila nabolje od osnivanja grupe Harakat Ansar Iran koja djeluju unutar Irana. Njihov emir je Abdul-Melik Beluči. Njihov nijet je da zaštite potlačene muslimane u Iranu od šitsko-rafidijske vlade i da uvodu Allahov Zakon u sva ona mjesta pod njihovom kontrolom. Njihovo medijsko krilo nosi ime El-Faruuk.

Iran susreće El-Kaidu i Globalni Džihad

Serijal iskušenja koji je Allah dao islamskom ummetu kako bi mu podigao status, došao je na red vrlo brzo. Kada su El-Kaida i aktivisti iz globalnog džihada iskušani u pogledu njihove odlučnosti, tako što se bore protiv svijetske supersile – Amerike – na nekoliko mjesta usporedno, šije uz podršku Irana već čekaju. Šije i Iran su spremni da čekaju da budu slijedeći neprijatelj nakon pada Amerike i njene koalicije. Za 10 ili 20 godina od sada, Iran i šije će biti mnogo jači nego sada. Njihove stope će biti dublje u nekim oblastima, wel 'ijazu billah.

Islamski ummet predvođen El-Kaidom, Talibanima i učesnicima globlanog džihada je u sredini Allahove obuke za praktikovanje ibaadeta džihada na Allahovom putu, tako što mu je dat protivnik vrhunske klase. Ovo je zato što je implementacija ibaadeta džihad drugačija od ostalog ibaadeta poput namaza i zekata. U džihadu mora biti neprijatelj da bi on bio urađen, dok je u namazu dovoljno okrenuti se prema Kibli i prostrti serdžadu.

Slično tome, prve tačke razvoja džihada i plana djelovanja šija ispadaju simulantne. 1979 šitke mulle uspiješno su ušutkale Reza

Pahlevija i uspostavile nezavisnu šitsku državu. Iste godine, Sovjetski Savez napao je Afganistan, i započeo da nailazi na otpor od mudžahida sa početnim kapitalom od ne više od 6 pušaka. 1991, hvala Allahu, Sovjetski Savez je moga biti poražen Allahovom dozvolom, ustvari ta se imperija raspala, ostala je samo Rusija. Kao da nam je data šansa da se takmičimo u proljetnoj utrci sa istom startnom pozicijom iz 1979.

Nakon 30 godina, Iran je postao sila na koju treba računati. On ima veliki uticaj u islamskom svijetu. Irak je već pod kontrolom Irana nakon odlazka Amerike, premda ne potpuno. Ako uspijeh u Bahrejnu, broj šitskih država će se povećati. I biće ih mnogo više.

S druge strane, također nakon 30 godina, globalni džihad je uspiješno uspostavio jak uticaj u Afganistanu, djelu Pakistana, Iraku (premda djelimično), Somaliji, Čečeniji, Kašmiru i drugim brojnim oblastima sa naglim preokretom. Prije ili kasnije, velika bitka između globalnih mudžahida protiv Irana će izbiti. Zato što se nakon slabljena Amerike, Srednji Istok mora očistiti od Irana.

Razvoj Irana ustvari može biti inspiracija za saudijske vladare i druge režime. Kada se uzbune radi napretka šija, a najbolji partner da se oni zaustave su El-Kaida i učesnici globalnog džihada. Nažalost, sudijski režim ne može da pobijegne od Amerike. Uskoro će se oni kajati zato što su izabrali pogrešnog partnera.

Glavna stvar je ustvari da Srednji Istok treba El-Kaidu i učesnike globlanog džihada, ali vladari su već otišli predaleko u njihovim ličnim interesima pripisanim osjećanju da je izzah (snaga) još uvijek u rukama Amerike. Dok je uistinu izzah (snaga) kod Allaha i Njegovog Poslanika kroz ibaadet po imenu džihad na Allahovom putu. Traženje snage kod Amerike samo će nam donjeti poniženje.

Jedan od Rafidija predstavio mi je tobožnji argument, koji je pogleda da je Faatima, neka je Allah zadovoljan sa njom, bila nepogrešiva, zasnovan na riječima Poslanika, neka su Allahov mir i blagoslovi na njega: "Faatima je dio mene i svako ko ljuti nju, ljuti i mene." On je rekao da je Faatimina srdžba, neka je Allah zadovoljan sa njom, dio srdžbe Allahovog Poslanika, neka su Allahov mir i blagoslovi na njega, a srdžba Allahovog Poslanika, neka su Allhov mir i blagoslovi na njega, je dio Allahove srdžbe, stoga se Faatima nije mogla naljutiti radi nekog bez načajnog razloga, tj., ona je bila nepogrešiva. Kako mi možemo odgovoriti na ovaj tobožnji argument?

Odgovor:

Hvala Allahu.

Rafidije su ljudi koji vole da se raspravljaju i podbadaju tobožnjim argumentima koje oni preuveličavaju i predstavljaju ih kao činjenice običnim ljudima kako bi dokazali da su oni u pravu.

1 - Rafidije citiraju ovaj hadis kao dokaz, kao što je spomenuto od onaga koji pita, da izvedu zaključak da je Ebu Bekr, neka je Allah zadovoljan sa njim, naljutio Faatimu kada joj nije dao ono što je ona tražila od ostavštine Poslanika, neka su Allahov mir i blagoslovi na njega. Ako je to ono što se desilo, i Ebu Bekr je naljutio Faatimu, onda je on također naljutio i Poslanika, neka su Allahov mir i blagoslovi na njega, i tako je naljutio i Allaha također! Ovo je znak njihovog neznanja i blesavosti, jer hadis je orginalno izrečen u vezi Alije, neka je Allah zadovoljan sa njim. El-Buhaari i Muslim kažu da je el-Misver ibn Mehrema rekao: "Alija je zaprosio kćerku od Ebu Džehla. Kada je Faatima to čula ona je došla Poslaniku, neka su Allahov mir i blagoslovi na njega, i rekla mu: "Tvoj narod kaže da se ti ne ljutiš radi tvoje kćerke, a Ali će oženiti kćerku od Ebu Džehla. Allahov Poslanik, neka su Allahov mir i blagoslovi na njega, ustao je i ja sam ga čuo kada je izgovorio šehadet, a onda rekao: "Ja dajem moju kćerku na udaju za Ebu'l-'Aas ibn el-Rebii'a", i kada je on govorio, on mi je rekao istinu. "Faatima bint Muhammed je dio mene, i ja ne volim da ona bude povrijeđena. Tako mi Allaha, kćerka Allahovog Poslanika i kćerka Allahovog neprijatelja neće biti zajedno kao žene jednog čovjeka." Pa je Ali povukao ponudu. Prema verziji koju prenosi el-Buhari: "Faatima je dio mene i svako ko ljuti nju, ljuti i mene." [el-Buhari br. 3523 i 3556; Muslim br.2449]

Sa proučavanjem izvještaja citiranog iznad biva jasno da ako bi se krivica bacala na nekoga, bilo bi to na Aliju, neka je Allah zadovoljan sa njim, jer razlog zašto je ovaj hadis izrečen jeste njegova želja da ponudi brak kćerki od Ebu Džehla, radi čega je Faatima, neka je Allah zadovoljan sa njom, postala ljuta. Utvrđeno je među učenjacima Usuula da je ono što se računa generalno značenje riječi, a ne specifičan razlog za njih, ali također je utvrđeno i da se razlog za tekst mora najprije uzeti u obzir i da razlog ne može potpuno biti isključen. Kada Rafidije citiraju ovaj hadis kao dokaz za kritiku Ebu Bekra, neka je Allah zadovoljan sa njim, radi njihovog neznaja i podvale, oni skrivaju činjenicu da bi kritika - ako ima ikakva kritika - trebala biti usmjerena prije svega prema Aliji.

2 - Drugo: Ljutnja spomenuta u hadisu desila se radi određnog (specifičnog) razloga koji je spomenut iznad. Ovo ukazuje da ljutnja nije iskrsnula zato što je Faatima bila nepogrešiva ili šta sve god Rafidije tvrdile, već zato što je Poslanik, neka su Allahov mir i blagoslovi na njega, želio da zaštiti osjećaje njegove kćerke, i ono što ljuti nju, ljuti i njega, neka su Allahov mir i blagoslovi na njega. Na ovo ukazuje ono što je spomenutu u Muslimovom izvještaju: "Faatima je dio mene i ono što boli nju, boli i mene." Ovo je bila povreda nanesena Poslaniku, neka su Allahov mir i blagoslovi na njega, i (to) nema ništa sa nepogrešivošću kao što to ove Rafidije tvrde.

3 - Treće: Poslanik, neka su Allahov mir i blagoslovi na njega, rekao je u drugom sahiih hadisu: "Svako ko mi se pokorava, pokorava se i Allahu, a svako ko mi se ne pokorava, ne pokorava se ni Allahu. Svako ko se pokorava mome zapovjedniku, pokorava se i meni, a svako ko se ne pokorava mome zapovjedniku, ne pokorava se ni meni." [Bilježe el-Buhari, br.6718; i Muslim, br.1835] Prema jednoglasom mišljenju (idžma) - čak i kod Rafidija - ovo ne znači da je zapovjednik nepogrešiv; radije neki zapovjednici koje je Poslanik, neka su Allahov mir i blagoslovi na njega, poslao, počinili su greške u nekim stvarima za koje se zna da su otišle protiv Allahove Knjige i Sunneta Njegovog Poslanika, neka su Allahov mir i blagoslovi na njega. Primjer za to je dokazani izvještaj u kojem je Alija, neka je Allah zadovoljan sa njim, rekao: " Poslanik, neka su Allahov mir i blagoslovi na njega, poslao je ekspediciju i za njihovog vođu odredio im je čovjeka od Ensarija i rekao im da mu se pokoravaju. On se naljutio i rekao: Zar vam nije Poslanik, neka su Allahov mir i blagoslovi na njega, rekao da mi se pokoravate? Oni su rekli: "Jeste." On je rekao: "Sakupiti mi drva za vatru." Pa su oni to sakupili za njega i on reče: "Zapalite vatru." Pa su oni zapalili vatru. On reče: "Uđite u nju." Pa su oni razmišljali da uđu u nju, ali neki od njih zadržaše druge i rekoše: "Mi smo pobjegli kod Poslanika, neka su Allahov mir i blagoslovi na njega, da se sačuvamo vatre." Oni su ostali dok se vatra nije ugasila i njegova ljutnja smirila. Vijesti o tome stigle su do Poslanika, neka su Allahov mir i blagoslovi na njega, i on je rekao: "Da ste ušli u nju, nikada ne bi izašli iz nje sve do Dana proživljenja. Pokornost je samo u onome što je ispravno i mjerodavno." [Bilježe el-Buhari, br.4085, i Muslim, br.1840] Stoga je Poslanik, neka su Allahov mir i blagoslovi na njega, ograničio ovu pokornost samo na ono što je ispravno i mjerodavno. Pa ako je Faatimina srdžba dio Poslanikove, neka su Allahov mir i blagoslovi na njega, srdžbe, onda je to prema jednoglasnom mišljenju (idžma), ograničeno samo na ono što je ispravno i mjerodavno, pa ako je Faatimina srdžba bila radi razloga koji nisu u skaldu sa Allahovim zakonom, onda je ispravno i mjerodavno da se primjeni Allahov zakon, čak i ako će to naljutiti Faatimu. Stoga je Poslanik, neka su Allahov mir i blagoslovi na njega, rekao: "Ako bi Faatima, Muhammedova kćerka, ukrala, ja bi i njoj odsjekao šaku." I on, neka su Allahov mir i blagoslovi na njega, rekao je: "O Faatima bint Muhammed, spasi se, jer ja ti ne mogu koristiti pred Allahom, traži šta god hoćeš od moga imetka." Ovo ukazuje da ona nije bila nepogrešiva. Pogledaj Menheedž el-Sunna el-Nebevijja, 4/250.

Engleski, audio, kaseta 1, strana A.

AUTOR: EBU HAMZA EL-MISRI
PRIJEVOD: EBU ZERR` EL-BANJALUKI

šitska akiida

Moja draga braćo, Allah vas nagradio na vašem pozivu. Današnja tema je o šijama, rafidijama/ odbijačima. Oni sebe nazivaju šije. Pripadnici sunneta i džema`ata ih nazivaju rafidije/odbijači, zato što su oni odbili Ebu Bekra radiallahu anhu, te Omera i Osmana radiallahu anhum, a također i zato što su oni odbili jednog od njihovih Imaama (o.p. Alija radijallahu anhu) kada je on odbio da prokune Ebu Bekra, Omera i Osmana, što su kasnije ekstremne šije učinile jednom od osnova njihovog mezheba. Potomci ehlu-l-bejta[6] su odbili da ih slijede u tome. Tako da ih pripadnici sunneta i džema`ata nazivaju odbijačima. Oni vole da sebe nazivaju šijama, a nas (o.p sunije) nazivaju en-nevaasib, što označava ljude koji su drage volje postavili Ebu Bekra, Omera i Osmana prije Alija radiallahu anhum koji je slijedio njih, a također i zato što smo mi neprijatelji. Pa nas radi toga nazivaju en-nevaasib. En-nevaasib u arapskom jeziku znači neprijatelje koji uvijek stoje ispred njihovih neprijatelja i ne ispuštaju njihove neprijatelje iz vida. Mnogi ljudi vjerovatno misle da su šije samo još jedan mezheb[7] ehlu sunneta i džema`ata. Drugi misle da je fitna[8] govoriti o šijama, nego da svi treba da se udružimo protiv naših neprijatelja, i neki od takozvanih selefija, saudijskih slijedbenika, ponekad su zbunjeni, zato što ponekad njihova vlada proklinje šije i tjera ih da proklinju šije, a ponekad su zadovoljni sa šijama, pozivaju ih i sklapaju mirovne ugovore sa njima itd. Tako da su to ljudi koji pate radi njihovog obožavanja njihovih šejhova i vlada, pa oni cjelo vrijeme nisu ni tamo ni vamo. Oni ne mogu da se odluče: Da li su šije njihovi prijatelji ili neprijatelji, kao i njihovi šejhovi? U skorije vrijeme smo vidjeli, premda je saudijska vlada proklinjala šije u vrijeme kada se on (o.p. Iran) borio protiv Saddama i podsticao ljude protiv saudijske porodice, da kada je jedan od njihovih šejhova u Medini, samo prije mjesec dana, na hutbi govorio protiv šija, on je spriječen da održi hutbu (o.p. do kraja ili da ponovo drži hutbu), Šejh Huzejfi, i mi smo ustvari dobili traku te hutbe. I ovo nije put ehlu sunneta i džema`ata da jedamput prijateljuju sa Allahovim neprijateljima, a da ih onda, u drugoj prilici, odbacuju. Mi treba da imamo jednu određenu politiku. Opasnost od šija je došla dotle, istorijski, da su kontrolisali Maroko, Tunis, Alžir, Libiju, i čak su ušli u Egipat i kontrolisali su Egipat oko 300 godina. 280 godina Egipat je bio šitski, potpuno šitski, i šitski vladari tamo, Fatimije, imali su običaj da proklinju halifu el-Abbasa u Iraku. I oni su kontrolisali Jemen, i oni su kontrolisali Pakistan, i oni su kontrolisali mnoge oblasti, i Egipat i Pakistan još uvijek pate radi šitskog bidata sve do danas. Sve dok Salahudin Ejubi, Allah mu se smilovo, nije oslobodio Egipat od šija nakon 300 godina, i Jemen. Istorija se zahvaljuje Salahudinu Ejubiju sve do sada, i mnogo je važnije bilo da se oslobodi Palestina od židova i kršćana, da se oslobode Egipat i Jemen, i sunni muslimani od šitskog zla. Kada su na vlasti, oni ubijaju sunni muslimane i oni nameću njihov bidat ljudima kao što su to uradili mnogo puta u istoriji. Dosta je da se pogleda knjiga od Homeinija, u kojoj hvali osobu po imenu Nasrudin Tusi. On kaže: I šije u istoriji nikada ne mogu zaboraviti korist koju su imali od Nasrudina Tusija. Ovaj Nasrudin Tusi je bio jedan od ministara hilafeta Abbasija da bi ga prodao jako jeftino, izdao ga i sarađivao sa Mongolima sve dok taj halifa nije bio ubijen i cjela (o.p. njegova) porodica zarobljena, i sve dok čitav Bagdad nije postao plijen za Mongole i Tatare. To je šitski plan. Oni će uvijek sarađivati protiv sunija kao što su radili u vrijeme Salahudina Ejubija. Oni su sarađivali sa kršćanima protiv sunni muslimana sve dok Salahudin Ejubi nije zaključio da se sa njima mora obračunati prije nego što se obračuna sa samim kršćanima. U skorije vrijeme kada je Libanon priznao šitski mezheb nakon što je Homeini uspostavio Iran, on je započeo da propagira njegov otrov tu i tamo. I ista zemlja koja je bila anti-šitska, Sirija, i Libanon koji je bio u rukama Muavije radiallahu anhu, postao je i sam šitski. I mnogi od nas su vidjeli da kada su ovi ljudi iz Južnog Libana prihvatili šiizam, oni su sarađivali sa Židovima protiv sunni muslimana. A ako mi vi nevjerujete, na početku ove kasete, upravo prije nego što sam započeo moj govor, ja sam stavio uvod za to, slike i video isječke koje su kršćani uslikali i snimili, a koji pokazuju kako šije pozivaju Židove. Kada su Židovi ušli u Libanon, oni su im pljeskali, poklanjali ruže i pružali im dobrodošlicu u Libanu, a stavili su u opsadu sve sunni muslimane pod vatru Izraelćana, i oni Izraelćani su im se suprotstavili tek kada su odlučili da ostanu. Radi

---

[6] Uži krug porodice Allahovog Poslanika, neka su Allahov mir i blagoslovi na njega.

[7] Pravna škola unutar ehlu sunneta i džema`ata. Postoje četiri sunitska mezheba: Hanefijski, Hanbelijski, Malikijski i Šafijski. Muslimani u Bosni i Hercegovini najvećim djelom pripadaju hanefijskom mezhebu.

[8] Smutnja, nered, haos.

Mi ne pravimo fitnu, mi samo pokušavamo da obrazujemo ljude po pitanju šija, jer oni se šire kao otrov. Čak i kada smo otišli u Bosnu, ljudi su bili zaposleni sa borbom, a šije su širile njihovu otrovnu da`wu hanefijama, premda šije nazivaju Imaama Ebu Hanifu kaafirom. I oni nazivaju šestoricu autora hadiskih knjiga kaafirima. Buharija, Muslima, Tirmizija, Ibn Medže, Nesa`i, sve njih oni nazivaju kaafirima. Zašto da ne, ako sve (o.p. većinu) ashabe nazivaju kaafirima. Ovo je iz njihovih knjiga, i ovo je njihova akiida i ovo je njihov mezheb.

zemlje, a ne radi akiide. To su šije. Svo vrijeme oni će sarađivati protiv sunni muslimana. Njihov fikh[9] je da jednostavno vide šta sunije rade, a zatim urade suprotno. Ovo je šitski fikh. Samo vidite šta sunije rade, a onda uradite suprotno. Ako pročitate njihve fikhske knjige, smijaćete se dok vam suze nekrenu. Tako da je jako ozbiljna stvar smatrati ih djelom ehlu sunneta i džema`ata, dok ustvari oni nisu dio ehlu sunneta i džema`ata. Neke šije su sekularne, oni ne poznaju njihovu vjeru. Oni misle da samo zato što se trebaju nazivati šijama, oni moraju podržati Imaama Alija. I riječ šija je samo da se podrži Imaam Ali. Ako niste šija, vi ste protiv Imaama Alija i vi ste izvan Islama. Ovakvi ljudi su prevareni. Mi ovdje govorimo o šitskim zločincima koji znaju šta je potrebno da se postane šija, i koji proklinju ashabe, i koji ne vjeruju da je Kur`an kompletan, i koji uvijek rade protiv ehlu sunneta i džema`ata radi mržnje prema njihovoj vjeri i ashabima.

Taj uvod je važan, zato što mnogi ljudi kažu da mi pravimo fitnu. Mi ne pravimo fitnu, mi samo pokušavamo da obrazujemo ljude po pitanju šija, jer oni se šire kao otrov. Čak i kada smo otišli u Bosnu, ljudi su bili zaposleni sa borbom, a šije su širile njihovu otrovnu da`wu hanefijama, premda šije nazivaju Imaama Ebu Hanifu[10] kaafirom. Šije nazivaju Imaama Ebu Hanifu kaafirom. I ovo je u njihovim knjigama. Premda je Imaam Ebu Hanife, Allah mu se smilovo, učenik Džafera Sadika iz ehu-l-bejta, oni ga ipak nazivaju kaafirom. I oni nazivaju šestoricu autora hadiskih knjiga kaafirima. Buharija, Muslima, Tirmizija, Ibn Medže, Nesa`i, sve njih oni nazivaju kaafirima. Zašto da ne, ako sve (o.p. većinu) ashabe nazivaju kaafirima. Ovo je iz njihovih knjiga, i ovo je njihova akiida i ovo je njihov mezheb. I oni ne klanjaju iza pripadnika sunneta i džema`ata, osim ako nemaju unutrašnji (o.p. skriveni) nijet da klanjaju drugačije od njih.

Bilo kako, ovo je njihova akiida. Ali na žalost, neki od njih skrivaju njihovu akiidu, ali oni pokazuju pravo lice kada su na vlasti. Ali prije nego što mi kažemo nešto o šijama i njihovom mezhebu, hajde da pogledamo istoriju šija. Kako su oni nastali? Zato što sa poznavanjem njihovog postanka, vi ćete ostati zapanjeni sa time odakle su oni dobili sve ove lude ideje.

Riječ šija znači pristalica. U jeziku znači pristalica. I riječ šija se u islamu koristi čak i u Kur`anu kada Allah s.w.t. kaže: ***"We inne min šijatihi le Ibrahim."*** *"Iste vjere (od njegovih pristalica) kao i on (Nuh) bio je i Ibrahim."*[11] I Allah također kaže o Musau: ***"Fes-teghathehul ledhi min šijatihi eledhine min aduwwihi."*** *"Pa ga zovnu u pomoć onaj iz njegova naroda protiv onog iz neprijateljskog naroda."*[12]

Tako da to može značiti pripadnik, ogranak, saveznik. Zato se šije kriju iza ovoga imena, pa da tako mogu pridobiti lakomislene muslimane koje onda iskorištavaju za loše stvari. Kako su šije nastale u teoriji, i kako su (o.p. šije) nastale u praksi, jeste nešto na šta mi trebamo usmjeriti našu pažnju. Islam se raširio za vrijeme Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi we seleme, zatim je došao Ebu Bekr Sidik, radiallaahu `anhu, koji je bio jako zauzet sa borbom protiv murteda[13] i nije imao dovoljno vremena, da se bori protiv Rimljana i drugih da proširi islamsku državu. Hilafet Ebu Bekra je trajao 2,5 godine . Onda je došao `Umer, radiallaahu `anhu, i ostao 9,5 godina (o.p. kao halifa). Za vrijeme `Umera, nakon što se odpadništvo ugušilo, desila su se osvajanja Irana, Iraka, Egipta i svih ovih zemalja i širenje islamske države bilo je stvarno zastrašujuće. Zastrašujuće za obožavaoce vatre, a to su medžusije, očevi iranaca i porijeklo šija.

---

[9] Islamsko pravo. Doslovno, fikh znači razumijevanje; to se odnosi na izučavanje islamskog zakona i u knjigama pravnih znanosti obično se definiše kao poznavanje prava i obaveza putem kojih su ljudska bića omogućena da se pridržavaju ispravnog vladanja/ponašanja na ovome svjetu i da se pripreme za sljedeći svjet. Dok se šerijat odnosi na sami božanski zakon, fikh označava ljudsko tumačenje božanskih zapovjedi; on konstituiše disciplinu izvođenja i formulisanja ustanovljenog zakona na brojne ogranke (furu), uključujući obožavanje (ibadet), zakon o sklapanju ugovora (mu`amelet), kriminalni zakon (te`zir i hudud) i porodični i privatni zakon (ehwel šehsijja).

[10] Imaam Ebu Hanife je bio potomak istaknutih Perzijanaca, on je rođen u Kufi 80 H. (698 po Isau a.s.). Njegovo ime je bilo Numan. Ime njegovog oca je bilo Sabit. Ime njegovog djeda je bilo također Numan. On je bio prvi od četiri velika Imaama ehlu-sunneta.

[11] Časni Kur`an, 37:3.

[12] Časni Kur`an, 28.15.

[13] Odpadnici od vjere.

Udruženje za Medije El-Melahim na arapskom poluotoku izdalo je novi film nazvan Džihadu Ummah. Film je na arapskom jeziku, ali ga prati engleski prevod. Ummet se oslobodio okova robstva od tiranije i naučio da ono što je uzeto od njegovih prava silom može jedino silom da se i povrati. Nema više straha osim od Allaha. Razotkrivanje Duplog standarda Američke slobode govora po pitanju vrijeđanja islama i Izraelovih zločina. Američka čitava istorija i sadašnjost je ispunjena ubijanjem civila širom svijeta od indijanaca, pa do Japanaca, Vijetnamaca, a sada i Afganistanaca, Iračana, Jemenaca, Somalijaca i drugih. Film prikazuje i vojnog zapovjednika na arapskom poluotoku Kasima Er-Ramija, šejha Ibrahima Er-Rubejša, šejha Awada Benedždžaara i druge. Na kraju film poruka muslimanskih demonstranata:

“OBAMA, SVI SMO MI USAMA.“

Mudžahida TRENUTCI

Posvećeno...

Muškarcima visokih ambicija i nepobjedivog duha...
Onima čija srca sijaju istinom tewhiida...
Nosiocima norme i zastave tewhiida...
Zlostavljenim očevima i potlačenim majkama...
Nevinim muslimanima koji pate u zatvorima nevjernika...

Milijunima muslimana u istočnoj Africi i dalje...

As-Sahab
predstavlja
Šerijat
ili
Republika?

Novo izdanje od Ureda za Kulturu iz Islamskog Emirata Afganistana, film broj 3 iz serije «Odredi Bedra» od studia Manbu-ul-Džihad (izvor borbe u ime Allaha).

Ovaj 68 minutni video sadrži klipove ljutih demonstranata muslimanske populacije u odbrani časti Muhammeda Mustafe, sallallahu alejhi we sellem od uvreda nevjernika.

Isto tako, video pokazuje nekoliko klipova zločina i barbarizma izvedenih nad bespomoćnim muslimanima Burme, Palestine i Afganistana, suosjeća i tuguje sa njima i uvjerava ih da narod Afganistana uz njih

i da će se hrabri ljubitelji šehadeta od sinova iz ovog naroda osvetiti u Afganistanu protiv onih nevjernika koji su prokrčili put za ove zločine u Afganistanu, Palestini i Burmi i koji podržavaju ove agente.

Kasnije slike prikazuju šehidske udarce protiv udruženog neprijatelja (nevjernika i odpadnika od vjere) u afganistanskim pokrajinama Paktija i Wardag Mejdan,

a zatim završava sa govorom cjenjenog Emira Mumina, Mulla Muhammed Omer Mudžahid, Allah ga sačuvao.

ABDULSELAM FERDZ

ODSUTNA OBAVEZA

Preveo Nuruddin Haki El Bosnevi

Da Li Se Borba Protiv Njih Smatra Grijehom?

Ibn Tejmijje je zabilježio u djelu "Fetava Kubra" u poglavlju Džihad na str.283: 'Možda se pričinjava nekima da Tatare treba staviti u status griješnika sektaša, kao sto su to Haridžije, ili oni koji su odbili da izdvoje obavezni zekjat. Mi ćemo ukazati na neispravnost ovakvog mišljenja. Allahov Poslanik Muhammed s.a.v.s. je rekao:"Ko bude ubijen braneći svoj imetak, on je šehid. Ko bude ubijen braneći svoj vlastiti zivot, on je šehid. I ko bude branio svoje ognjište, on je šehid." ///Hadis Sahih///

Kako je onda sa onima koji su potpuno izašli iz islama, koji se bore protiv Allaha i Njegova Poslanika? Boriti se protiv njih je najmanje što se moze učiniti. Ubijati napadaće i zločince je stvar utemeljena Sunnetom i koncenzusom (idžmaom) islamskih učenjaka. Oni koji napadaju muslimane,ubijaju ih, protjeruju ili im oduzimaju njihove imetke, gori su od bilo koje vrste sektaša i griješnika. Međutim, ima i takvih koji smatraju da se prema njima postupa kao prema griješnicima ili sektašima od ummeta Muhammeda s.a.v.s., pa zbog toga kaže da bi vladar trebao da im piše i upozori ih na griješke. Ako oni argumentiraju da se radi o nepravdi koja im je učinjena, vladar je treba otkloniti. Ovom logikom otpadnici od islama i kršioci islamskih propisa, za svaki svoj prestup mogli bi naćci opravdanje i reči da su učeniji u islamu i bolji muslimani od mnogih drugih sekti.

Islamski Stav O Onome Ko Ulazi U Savezništvo S Njima Protiv Muslimana

Ibn Tejmijje je zabilježio u poglavlju Džihada Na str.291: "Svako ko pobjegne u njihove redove, bio on oficir ili obični vojnik, on se smatra neprijateljem kao i oni. A biće u onolikoj mjeri u otpadništvu od islama koliko bude u otpadništvu od islamskih propisa. Prve muslimanske generacije (selef) su prozvali murteddima/otpadnicima, one koji su se oglušili o obavezu zekjata, iako su postili, klanjali i nisu se borili protiv muslimana. A kako je onda sa onima koji se udruže sa neprijateljima Allahovim u borbi protiv muslimana ?

Na str.293 kaže:"Iz ovga se jasno pokazuje da je musliman koji je rođen u Islamu ako se ogriješi o islamske propise gori od onoga koji još nije ušao u islam a krši te propise. Gori su po islam oni koji se ponekad ukazuju među muslimanima i prikazuju se sa izvršavanjem određenih obreda i propisa a istovremeno sarađuju sa neprijateljima islama i bore se protiv islama.

Islamski Stav O Onome Ko Bude Prisiljen Da Izađe U Njihovim Redovima Protiv Muslimana

Nastavljamo citirati šejhulislama Ibn Tejmijju.

Na str.293 kaže:"Dobrovoljno preči u njihove redove može preči samo licemjerac, griješnik ili otpadnik od islama. Mi kada se borimo protiv njih, ne razdvajamo u njihovim redovima dobrovoljce od nasilno dovedenih da stanu na njihovu stranu. Kod Allaha dž.š. će obračun biti prema namjerama.

Na drugom mjestu kaže :" Onaj koji je prisiljen da se bori u neprijateljskim redovima protiv muslimana, ne bi smio otvarati vatru na muslimane. On bi morao u takvoj situaciji pokvariti oružje i biti strpljiv dok ne bude nepravedno ubijen. Isto to se odnosi na onoga ko bude prisiljen da se bori na strani jedne otpadničke sekte a protiv muslimana. Musliman ne bi smio da puca na muslimana , pravdajući se razlogom da ako on ne puca u njih pucat će oni u njega. Islam daje prednost u ovakvoj situaciji izboru biti nepravedno ubijen nego biti ubica. Za bespravnu pogibiju Allah će nagraditi a za bespravno ubistvo će kazniti."

TALHA IBNU UBEJDULLAH (r.a.) UČENIK RESULULLAHA, (s.a.v.s.) - JASTREB UHUDA

Muhammed Muvaffak Selime

Stranice vječnosti se ne daju brisati

Upoznat ćemo se s čovjekom, koji prednjači u svim dobrim osobinama:

- prednjači u džihadu. On je divan primjer onih koji su dali sve što imaju da bi uzdigli Allahovu riječ, zaštitili Resulullaha, sallallahu alejhi ve sellem, te prenijeli i širili Allahovu Objavu;

- prednjači u dobročinstvu. Njegovi nadimci su: Talha El-Džud (Darežljivi Talha), Talha El-Hajr (Talha Dobročinitelj), Talha El-Fejjad (Velikodušni Talha, Prekomjerni Davatelj). Čitav njegov život je bio ispunjen plemenitošću, požrtvovnošću i darežljivošću. Davao je od sebe sve što je mogao.

- prednjači u Šehadetu. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je rekao za njega da je šehid koji hoda po Zemlji. On je junak i šehid zajedno! On je Talha ibnu Ubejdullah - jastreb Uhuda, radijallahu anhu.

Biblija je nagovijestila dolazak Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem

Talha, radijallahu anhu, je bio neobično inteligentan, širokogrud, veoma iskusan i nadasve, strpljiv. Dobro se sjećao šta mu se dogodilo prije nego što je prešao na islam. On kaže: "Pitao me jedan monah iz Busre, u Siriji, da li znam da se pojavio poslanik po imenu Ahmed?" Upitah ga ko je Ahmed, a monah odgovori: "Sin Abudllaha i unuk Abudl-Muttaliba. On je zadnji od poslanika i pojavit će se u Mekki!"
Talha je, nakon toga, pohitao u Mekku i saznao da se Muhammed, također još zove i Ahmed, i da ga je Allah poslao da bude Poslanik, I druge vjere prije islama su nagovijestile dolazak Poslanika Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem.
U Kur'anu se govori o Isau, a.s kojem je majka Merjem. On je rekao svome narodu: "Evo, objavljujem vam radosnu vijest, doći će nakon mene Poslanik, po imenu Ahmed!"

Vjerovanje (iman) je slađe kada se trpi

Nevjernici su, jednom, na početku islama vezali užetom Talhu s Ebu Bekrom, radijallahu anhu. Od tada, imaju zajednički nadimak "Srodnici" (Blizanci). Oba ashaba su trpjela užasne muke od užeta. Čak je i Talhina majka zlostavljala svoga sina, iako su majke prema svojoj djeci nježne i milostive. No, uvidjela je koliko je on čvrst i ustrajan u svojoj vjeri i da ga ništa ne može odvratiti. Kad su ga mučili, bio je miran i nasmijan, spokojna srca. Potporu za svoju strpljivost našao je u Allahovim riječima iz Kur'ana. On vjeruje u Allaha, pa zašto onda da se osvrće na riječi nevjernika. Njegov um razmišlja čvrsto o dobročinstvu i čvrsto je uvjeren da će mu Allah pomoći da pronađe izlaz. Talha je znao da pametan čovjek neće odbaciti dobrotu, istinu i ispravnost, radi toga što neki krivo razmišljaju. Vjera u Allaha zahtijeva strpljivost i trpljenje, kao odgovor na zlostavljanje kafira, uvijek i svugdje.

Utjeha dolazi, makar i sa zakašnjenjem

Došao je i čas utjehe nakon velikog podnošenja muka. Allah je za Talhu i muslimane pronašao izlaz, zajedno sa porodicom Ebu Bekra, radijallahu anhu, tako što su hidžru učinili u jesrib (Medinu). Oprostio se sa svojim rodnim mjestom i imetkom, i podnio teškoće puta, pustinjsku prašinu i glad. Slava Allahu kada smo na mukama, slava Allahu kada smo u izobilju!
U Medini, u okviru neviđenog bratimljenja, što ga je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, učinio između Talhe Muhadžira i Ka'ba ibnu Malika, jednog od istaknutih građana jesriba, Talha se osjećao kao među svojima. Njegov život u Medini je bio pun herojstva i približavanja Allahu.

U prvoj bitki Talha je bio oko koje bdije i prati šta se događa na prilazima gradu. Činio je to s potpunom revnošću i neviđenom strpljivošću; bdio je danju i noću. Prenosio je sve vijesti Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, zajedno sa svojim drugom Sa'dom ibnu Zejdom, radijallahu anhu. Bio je častan, iskren i povjerljiv vjernik. Allah će ga nagraditi, zajedno s onima koji su sudjelovali u odlučujućoj borbi, svojim sabljama i svojom krvlju.

dlikovanje s Uhuda

Talha je u bitki na Uhudu zadobio dvadeset i četiri rane po tijelu i prstima.
Bio mu je oduzet (paraliziran) jedan prst, jer je podmetnuo svoju ruku da bi zaštitio Resulullaha, sallallahu alejhi ve sellem, od udaraca koje su mu nanosili mušrici.
Talha je ranjenog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, zaštitio svojim tijelom i uzmicao zajedno s njim boreći se sabljom.
Puno je krvi isteklo iz njegovih rana.
Kod toga, zadobio je više uboda po tijelu od sablji, kopalja i strjelica, preko sedamdeset.
Resulullah, sallallahu alejhi ve sellem, je Talhi odao posebno priznanje, istaknuvši njegovu posebnu ličnost, kad mu je na dan bitke na Uhudu rekao: "Talha, ti si u potpunosti uspio, tj. učinio si takva djela da si zavrijedio Džennet, bez ikakve sumnje!"
Ebu Bekr Essiddik, radijallahu anhu, je za njega rekao: "Taj dan bitke na Uhudu bio je Talhin dan!"

u'min je uvijek prvi

Za Talhu rane nisu predstavljale ništa osobito. Još se više suprotstavljao neprijatelju, jer je to bilo radi Allahovog dželle šanuhu zadovoljstva, kao i zadovoljstva Njegovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i mu'mina.

Dobro došla smrt i šehadetu uz pobjedu.

To je bio njegov moto. Ništa to nije bilo čudno za Jastreba Uhuda. Zato vidimo da Talha uvijek u borbi voli prve redove u kojim sudjeluje Resulullah, sallallahu alejhi ve sellem. Ne pitajte u kojim je bitkama sve Talha bio. On je sudjelovao u svim bitkama uz Resulullaha, sallallahu alejhi ve sellem, i to bez ikakvog straha ili mrvice kolebanja ili opreza, da ne bi dao svoj život u borbi. Već i to bi bilo d ovoljno ako se govori o njegovoj časti - da je Talha dobročinitelj, darežljiv, na bilo koji način. Vrhunac darežljivosti je, kao što znate, spremnost položiti svoj život, i ulazak u borbu bez ikakvog straha i kolebanja.

Šehid hoda zemljom

Talha, radijallahu anhu, je zatražio šehadet, a Allah mu to nije uskratio. Eto Resulullaha, sallallahu alejhi ve sellem, koji mu donosi radosnu vijest da će ući u Džennet. Također mu je rekao još za života da će biti šehid. Lijepo bi bilo kad bismo zapamtili tri radosne vijesti koje je izrekao Resulullah, sallallahu alejhi ve sellem:
"Kome je drago da gleda čovjeka koji hoda zemljom, a već je mrtav, neka gleda Talhu!
Kome je drago vidjeti šehida kako hoda zemljom, neka gleda Talhu ibnu Ubejdullaha!"
Neka ti je sa srećom Ebu Muhammede. Allah ti je oprostio sve grijehe koje si učinio prije i koji slijede.
Kako su slatke vijesti o Džennetu, šehadetu i oprostu!
Kad bi nam samo jednu od tih radosnih vijesti Allah omogućio, bili bismo beskrajno sretni. Bože, molimo te za jednu radosnu vijest, kao što ju je Resulullah rekao Talhi; da nam oprostiš grijehe i smiluješ nam se; da nam podariš šehadet na ispravnom Tvom putu i da nam dozvoliš da uđemo u Džennet s onima kojima si to obećao. Ti sve čuješ i sve možeš!

aš Poslanik ima dva prisna sljedbenika

Kad Allah zavoli nekoga, on ga približi sebi. Eto Resulullaha, sallallahu alejhi ve sellem, donosi Talhi radosne vijesti, da će Allahu biti blizak i da će Allah uvijek nad njim bdjeti. Rekao mu je: "Allah te čuvao i pratio sve dok ga ne sretneš!"
Blago tebi, Talha, na tvom visokom položaju! Zato nije čudno da budeš Poslanikov prisni sljedbenik; na taj položaj nije se popeo niko osim dvojice, a ti si jedan od njih. Zubejr, radijallahu anhu, je drugi. Svaki od nas je prisni prijatelj i sljedbenik Resulullaha i učenik bez premca. Ti si još više od toga! Ti si šogor resulullahov i na ovom i na Onom svijetu. Ti si se oženio časnom sahabijkom Hamnet, sestrom Zejnebe, žene Resulullahove, sallallahu alejhi ve sellem. Njihova je majka Amina, kći Abdul-Muttaliba, tetka Resulullahova. Blago tebi, i molimo Allaha, dželle šanuhu, da svako od nas bude s vama u Džennetu.
"Ako budete zahvalni, Ja ću vam, zacijelo, još više dati!" (XIV; 7)

Dobro došla smrt i šehadetu uz pobjedu. To je bio njegov moto. Ništa to nije bilo čudno za Jastreba Uhuda. Zato vidimo da Talha uvijek u borbi voli prve redove u kojim sudjeluje Resulullah, sallallahu alejhi ve sellem.

Allah, dželle šanuhu, je podario Talhi veliko bogatstvo. S druge strane. Talha je bio primjer zahvalnosti Allahu. U jednom danu je dao sadaku od sto hiljada dirhema. Jednom drugom prilikom podijelio je svu svoju imovinu sirotinji, bez obzira što je ta imovina bila velika.

Za sebe nije ostavio niti jednog dirhema, a imanje mu je vrijedilo četristo hiljada dirhema. jednom je prodao zemlju u vrijednosti od sedamsto hiljada dirhema i to je odmah drugi dan podijelio. Nije imao mira kad bi saznao da neko traži pomoć, odmah mu je nastojao pomoći. Nikad uvaženi ashab nije nikoga odbio, a da nije pružio pomoć ili platio tuđi dug!

Godišnje je, nakon smrti Poslanikove, sallallahu alejhi ve sellem, slao njegovoj ženi Aiši, radijallahu anhu, deset hiljada dirhema. Zato je Allah, dželle šanuhu, blagoslovio njegov imetak. Koliko god poklanjao, Allah mu je još više uzvratio. O tome svjedoče ajeti Kur'ana Časnog: "Ako budete zahvalni, Ja ću vam, zacijelo, još više dati!" (XIV; 7)

Junaka poštuju svi

Ebu Bekr i Omer, za vrijeme njihova hilafeta, nisu zaboravili da priznaju Talhi njegov položaj, pa i da od njega traže savjet u političkim i vojnim pitanjima. On je znao pravilno presuditi, i bio je odan riječi istine. Nije zaboravio biti u prvim redovima kada se krene u borbu protiv otpadnika. On je još uvijek "jastreb ratova i bitaka". Povijest potvrđuje njegova junaštva u više prilika i nakon smrti Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. VI znate, djeco, da je Talha jedan od šesterice ashaba koji su izabrani u savjetodavno tijelo što ga je osnovao i izabrao Omer, radijallahu anhu, prije svoje smrti. Na tome je posebno insistirao kad je rekao: 'Talha je zajedno s vama član savjetodavnog tijela!"

Takav istaknut položaj odgovarao je samo čovjeku kakav je Talha. To je čovjek koji je znao čuvati Božiju blagodat imanja i znanja! Bilo bi lijepo da Talha bude uzor i u našem društvu!

"... i porod naš neka bude odan Tebi!"(II; 128)

Nije Talha škrtario s onim što najviše voli, a to su njegova djeca koju je hranio i odgajao unatoč njihovoj brojnosti. Uistinu su bila ukras njegovog života.

Uzdigli su ugled svoga oca još više i njegovu povijest učinili još trajnijom. Bilo ih je četrnaest: sinovi Muhammad, Imran, Isa, Ismail, Ishak, Jakub, Musa, Zekerija, Jusuf i jahja, a kćeri - Aiša, Ummu Ishak, Es-Sebbe i Merjem.

Allah mu je podario da većina njegovih sinova imaju imena poslanika u nadi da budu ispravni šehidi i bliski Allahu, dželle šanuhu. Njegove su kćeri imale ispravne i dobre muževe, kao Mus'ab ibnu Zubejra, suprug Aišini Hasan ibnu Alijj, suprug Ummu Ishak.

Talhini sinovi su se istakli u borbama i u mačevanju. Imali su izuzetne vrline i bili su primjer junaštva i šehadeta. Neka Allah bude s njima zadovoljan!

"Iz njihovih srca ćemo zlobu odstraniti...!" (XV; 47)

Život je htio da Talha s Aišom i Zubejrom ide u rat protiv Alije, radijallahu anhu. Istina je bila i očita i zorna svakome ko je bistrog uma kao Talha i Zubejr. Oni koji su izdali Zubejra htjeli su da naš veliki junak Talha bude pogođen strijelom u bitki El-Džemel. Bio je teško ranjen, izgubio je puno krvi i preminuo.

Imam Alija, radijallahu anhu, je bio prvi koji se ražalistio zbog Talhine smrti, iako nisu bili istomišljenici. On zna ko je Talha i koja je njegova vrijednost u redovima ashaba. On zna, kao što znaju i svi drugi, kao i oni koji su ubili Talhu, da je Talha preselio na Onaj svijet kao šehid. On je već bio šehid koji je hodio Zemljom s velikim nepokolebljivim imanom!

"Iz njihovih srca ćemo odstraniti zlobu; oni će, kao braća, na divanimo jedni prema drugima sjediti!" (XV; 47)

I djeca mogu tugovati

I tako se završilo šezdeset godina u životu Talhe, radijallahu anhu. Možemo se ponositi zajedno sa Abdullahom Abbasom, radijallahu anhu, kad su ga pitali o ovom junaku i o Zubejru, nakon njihove šehidske smrti. "Neka se Allah smiluje njima. Kunem se Allahom da su bili vjerni muslimani, odani, dobročinitelji, mu'mini, plemeniti i blagoslovljeni.

Allah će im oprostiti kao starim ashabima, zbog njihovog iskrenog druženja s Poslanikom, sallallahu alejhi ve sellem, i njihovih plemenitih djela..."

I djeca imaju pravo izraziti tugu nad Talhinom smrću. Bio je jedan od onih kojima treba zavidjeti na dubokoj i čvrstoj vjeri. Služi mu na čast što je jedan od deseterice kojim je obećan Džennet. On je "jastreb Uhuda", jedan od velikih voda islama. Sve najvrednije ljudske vrline su spojene u njegovoj ličnosti. Neka mu se Allah smiluje i bude njime zadovoljan!

Obećani put je jedan
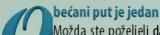
Možda ste poželjeli da upoznate još jednog ashaba, čije smo ime već više puta spominjali pored Talhinog imena. To je uvaženi ashab Zubejr ibnul-Avam. Sada ćemo o njemu posebno govoriti kao o još jednoj ličnosti, od njih deset, kojima je prenijeta radosna vijest o Džennetu. Hajdemo zajedno upoznati tu osobu!

Allahu, obaćavamo Ti da ćemo izučavati i još više upoznavati put deseterice kojima je obećan Džennet, kako bi svaki od nas bio jedanaesti, ako Allah da, i kako bismo uljepšali naše postojanje iskrenim djelima kakva su činili sinovi Talhe, koji su simbol ispravnog imana i pokornosti svojim roditeljima, vjernicima![14]

[14] Iz knjige Desetorica kojima je obećan džennet, preveo Džemil Aboud Muhammed.

Ebu Zerr el-Gafari veli da je Muhammed, sallallahu alejhi we sellem, jednom prilikom učeći Kur'an, proučio prvi ajet sure Ed-Dehr: "Zar je to davno bilo kad čovjek nije bio spomena vrijedan", a potom rekao:

- Ja vidim ono što vi ne vidite i čujem ono što vi ne čujete. Nebesa su zakukala zbog tereta koji nose. Na njima nema ni koliko se prst može staviti praznog prostora na kome nije melek na sedždi Allahu. Tako mi Alaha, da vi znate ono što ja znam, malo bi ste se smijali, a više biste plakali i ne biste imali vremena da se naslađujete sa svojim suprugama, nego biste se kretali tragajući za poslovima za koje ćete biti nagrađeni. (Ibn Madže, Bejheki)

ZNANJE JE DA SE PO NJEMU RADI